EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 22.9.2021
COM(2021) 582 final

2021/0296 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av försäkrings- och återförsäkringsföretag och om ändring av direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2009/138/EG, (EU) 2017/1132 och förordningarna (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 648/2012

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2021) 260} - {SWD(2021) 261} - {SEC(2021) 620}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Försäkringar är en del av EU-medborgarnas vardag. Att ha en försäkring mot risker är en nödvändighet för många sociala och ekonomiska verksamheter. En försäkring kan också fungera som sparande och vara avgörande för innehavarens långsiktiga välfärd. Genom försäkringsföretagen slussas dessa sparade pengar via finansmarknaderna till den reala ekonomin. Oordnade fallissemang hos försäkringsföretag kan därför få betydande konsekvenser för försäkringstagare, förmånstagare, skadelidande parter eller berörda företag, särskilt om kritiska försäkringstjänster inte kan ersättas inom rimlig tid och till en rimlig kostnad. Hanteringen av vissa fall där försäkringsföretag, särskilt stora gränsöverskridande grupper, fallerar eller är nära att fallera, eller där flera fallerar samtidigt, kan också leda till eller finansiell instabilitet eller förvärra redan rådande instabilitet.

Genom Solvens II-direktivet har sannolikheten för fallissemang reducerats och motståndskraften hos EU:s försäkringsbransch förstärkts, och direktivet kommer att stärkas ytterligare genom den översyn som antas tillsammans med detta förslag[1]. Men även med en sund och robust tillsynsram kan krissituationer inte helt uteslutas.

Dock saknas i dag harmoniserade förfaranden på europeisk nivå för resolution av försäkringsföretag. Detta leder till betydande materiella och formella skillnader mellan de olika medlemsstaternas lagar och andra författningar om försäkringsföretags fallissemang. Dessutom passar normala insolvensförfaranden för företag inte alltid försäkringsbranschen, eftersom de kanske inte alltid säkerställer att kritiska funktioner upprätthålls på ett lämpligt sätt. Det behövs därför ett system för att förse myndigheterna med en trovärdig uppsättning resolutionsverktyg så att de kan ingripa tillräckligt tidigt och snabbt om försäkringsföretag fallerar eller sannolikt kommer att fallera, för att säkerställa ett bättre resultat för försäkringstagarna, samtidigt som effekterna på ekonomin, det finansiella systemet och all eventuell användning av skattebetalarnas pengar minimeras.

På internationell nivå utvecklade rådet för finansiell stabilitet (FSB) i oktober 2014 utmärkande drag (”key attributes”) för effektiva resolutionsordningar för försäkringssektorn som riktar sig till försäkringsföretag som kan vara systemviktiga eller kritiska för det fallet att de fallerar. FSB gav kompletterande vägledning om utarbetandet av effektiva resolutionsstrategier och resolutionsplaner i juni 2016 och i sin bedömningsmetod för viktiga attribut i augusti 2020. Parallellt med detta antog internationella organisationen för försäkringstillsynsmyndigheter (IAIS) i november 2019 grundläggande principer för alla försäkrings- och återförsäkringsföretag samt en gemensam ram för internationellt verksamma försäkringsgrupper (IAIG) med standarder för förebyggande återhämtningsplanering för sådana grupper, och befogenheter som myndigheterna förväntas ha för att hantera ett ordnat marknadsutträde. Resolutionsplanering för enskilda försäkringsgrupper förväntas tas fram vid behov.

Det här förslaget återspeglar denna utveckling och införlivar dessa internationella standarder i EU-lagstiftningen. Det bygger på förberedande arbete som utförts av Eiopa, särskilt dess

[1] COM(2021)581.

yttrande från juli 2017[2], och på dess tekniska råd om översynen av Solvens II-direktivet[3]. Det bygger också på rapporter som ESRB utarbetade 2017 och 2018[4] där man förespråkar en harmoniserad ram för återhämtning och resolution för försäkringssektorn.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Förslaget har utarbetats så att det är helt förenligt med Solvens II-regelverket, särskilt systemet med ingripandenivåer (”intervention ladder”) för företag i händelse av försämrade finansiella förhållanden, och de återhämtningsåtgärder som redan kan vidtas om kapitalkraven inte uppfylls. Även om vissa nya inslag när det gäller krisberedskap tillkommer, är de nya förebyggande befogenheterna förenliga med de ingripandenivåer och tillsynsbefogenheter som redan föreskrivs i Solvens II-regelverket och leder inte till någon ny fördefinierad utlösande faktor utöver nivån på solvenskapitalkravet. Förslaget är också förenligt med motsvarande ramverk för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag[5] och centrala motparter[6].

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Genom att säkerställa att de kritiska funktionerna hos försäkringsföretag i kris upprätthålls bidrar detta förslag till att skydda sparare och investerare, upprätthålla försäkringsföretagens väsentliga funktioner för realekonomin och stärka den finansiella stabiliteten. Det bidrar till de grundläggande villkor som krävs för att det ska bli lättare att styra kapital dit där det behövs på ett effektivt och hållbart sätt.

Sammantaget bidrar detta förslag till att stärka försäkringsföretagens roll som långsiktiga investerare och aktörer i den ekonomiska återhämtningen efter covid-19-krisen, i linje med de politiska målen för kapitalmarknadsunionen och den europeiska gröna given.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Förslagets rättsliga grund är artikel 114 i EUF-fördraget. Detta möjliggör antagande av åtgärder för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Förslaget harmoniserar de nationella rättsliga ramarna om återhämtning och resolution av försäkringsföretag, eller inför en sådan ram där en sådan ännu inte finns, i den utsträckning som krävs för att säkerställa att medlemsstaterna har samma verktyg och förfaranden för att hantera kriser. Genom att fastställa harmoniserade minimikrav på den inre marknaden skapar förslaget lika villkor i alla medlemsstater. Den harmoniserade ramen skyddar också försäkringstagarnas intressen och realekonomin. Förslaget bidrar till finansiell stabilitet och förtroende för den inre marknaden för försäkring och återförsäkring genom att säkerställa en

---

2 Se Eiopas yttrande till Europeiska unionens institutioner om harmonisering av bestämmelser om återhämtning och resolution av (åter)försäkringsföretag i medlemsstaterna, juli 2017.

3 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en

4 Rapport från ESRB, *Recovery and resolution for the EU insurance sector: a macroprudential perspective*, augusti 2017. Rapport från ESRB, *Macroprudential provisions, measures and instruments for insurance*, november 2018.

5 Direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

6 Förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter.

baskapacitet för resolution av försäkringsföretag i alla medlemsstater och genom att underlätta samarbete mellan nationella myndigheter när de hanterar fallissemang hos företagsgrupper med verksamhet i flera länder. Förslagets syfte rör därför den inre marknadens upprättande och funktion, och artikel 114 i EUF-fördraget är den lämpliga rättsliga grunden.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

För närvarande finns det bara system för återhämtning och resolution av försäkringsföretag på nationell nivå, och bara i ett fåtal medlemsstater. Många nationella rättssystem ger därför inte myndigheterna de befogenheter som krävs för att de ska kunna hantera försäkringsföretag i kris på ett adekvat sätt. Dessa skillnader i nationell lagstiftning medför också problem vid fallissemang som rör flera länder, särskilt för gränsöverskridande grupper, där man snabbt kan få ett sämre resultat om åtgärderna inte samordnas. Att inrätta lämpliga system för resolution på unionsnivå kräver en betydande harmonisering av nationell praxis och nationella förfaranden, och det är därför motiverat att unionen föreslår nödvändig lagstiftning.

Målet med detta förslag, nämligen en harmonisering av reglerna och förfarandena för återhämtning och resolution av försäkringsföretag, kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna själva. Med tanke på konsekvenserna av att ett företag i unionen fallerar kan detta i stället bättre uppnås på unionsnivå. Därför kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen enligt artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen.

- **Proportionalitetsprincipen**

Genom detta förslag genomförs internationella standarder, och det följer Eiopas råd. För att ramen för återhämtning och resolution ska vara lämplig och effektiv och för att undvika alltför stora administrativa bördor och kostnader för försäkringsföretag och myndigheter, innehåller förslaget proportionella krav som beaktar arten, omfattningen och komplexiteten hos försäkringsföretagets organisation, verksamhet och tjänster. Detta gäller avgränsningen för vilka företag som ska omfattas av förebyggande återhämtnings- och resolutionsplanering, och dessutom kan myndigheterna tillåta att företagen omfattas av förenklade skyldigheter när de utvecklar och upprätthåller sina planer. Nationella insolvensförfaranden finns kvar som en möjlighet till utträde från marknaden för ett fallerat försäkringsföretag, och tillsynsingripanden förblir bedömningsbaserade.

Bestämmelserna i förslaget står därför i proportion till vad som krävs för att uppnå dess mål.

- **Val av instrument**

Tillsynen grundar sig på Solvens II-direktivet, och resolution är nära kopplad till icke-harmoniserade områden i nationell lagstiftning, som insolvens- och förmögenhetsrätt. Därför är det lämpligast att det rättsliga instrumentet är ett direktiv, eftersom det måste införlivas i nationell lagstiftning så att regelverket genomförs på ett sätt som uppnår den avsedda effekten, inom ramen för hur den relevanta nationella lagstiftningens ser ut.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Den konsekvensbedömning som har gjorts av detta förslag är gemensam med den som gjorts av översynen av Solvens II-regelverket[7]. I bilaga 10 till konsekvensanalysen utvärderas de nuvarande Solvens II-bestämmelserna med slutsatsen att de i stort sett har varit effektiva när det gäller att uppnå de övergripande målen att underlätta utvecklingen av den inre marknaden för försäkringstjänster samtidigt som försäkringstagarna skyddas på lämpligt sätt. Sedan Solvens II-regelverket började tillämpas 2016 har det dock genomförts på en rad olika sätt av de nationella tillsynsmyndigheterna. Detta gäller till exempel systemet med ingripandenivåer som syftar till att återställa försäkringsföretagens finansiella situation efter en konstaterad försämring, eller, mer allmänt, åtgärder i samband med återhämtning och resolution. Vidare finns det, mot bakgrund av ökande gränsöverskridande verksamhet och nya utmaningar i samband med rådande ekonomiska och finansiella förhållanden, ännu inte något system i Solvens II-regelverket för att säkerställa samordnad resolution av försäkringsföretag.

En majoritet av medlemsstaterna har inte något effektivt system för återhämtning och resolution, och de system som finns skiljer sig väsentligt sinsemellan[8]. Det kan bland annat röra sig om skillnader i myndigheternas befogenheter och verktyg, villkoren för utövandet av dessa befogenheter och de mål som eftersträvas vid hanteringen av försäkringsföretags fallissemang. Av de få fall som Eiopa har konstaterat där företag har fallerat eller nästan fallerat framgår dessutom att bristande beredskap hos både försäkringsföretag och myndigheter, brist på lämpliga verktyg och befogenheter eller brist på gränsöverskridande samordning kan ha försvårat en snabb och framgångsrik återhämtning eller resolution av fallerande försäkringsföretag i EU. Detta innebär att försäkringstagare och förmånstagare kan ha åtnjutit ett sämre skydd.

- **Samråd med berörda parter**

I juli 2017 offentliggjorde Eiopa ett yttrande om harmoniserade bestämmelser för återhämtning och resolution av försäkringsföretag i medlemsstaterna. Eiopa offentliggjorde ett andra yttrande i december 2020 efter kommissionens begäran om råd i februari 2019. I båda fallen genomförde Eiopa offentliga samråd. Dessutom anordnade kommissionen i januari 2020 en konferens där en av sessionerna handlade om återhämtning och resolution.

Den 19 februari 2020 samrådde kommissionen med medlemsstaterna genom expertgruppen för bankverksamhet, betaltjänster och försäkring. Medlemsstaterna gavs tillfälle att kommentera kommissionens samrådsstrategi och Eiopas konsekvensbedömning av dess förslag. En möjlig strategi för återhämtning och resolution diskuterades separat, bland annat genom en riktad enkätundersökning.

I juli 2020 presenterades en inledande konsekvensbedömning med en detaljerad analys av olika handlingsalternativ. Synpunkter från berörda parter på konsekvensbedömningen samlades in fram till augusti 2020. Inom ramen för ett offentligt samråd om översynen av Solvens II-regelverket under perioden juli–oktober 2020 inkom 73 svar från en rad olika berörda parter, främst från Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Kommissionen

[7] Lägg till hänvisning till konsekvensbedömningen.

[8] https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en.

offentliggjorde en sammanfattande rapport om återkopplingen från detta samråd den 1 februari 2021[9].

Av dessa samråd framgick det att även om myndigheter och det civila samhället i stort ställde sig positiva till en bättre harmonisering av återhämtnings- och resolutionsbestämmelserna, ansåg försäkringsbranschen att en sådan harmonisering till stor del var onödig och sannolikt skulle leda till höga efterlevnadskostnader. Vissa deltagare betonade att det är viktigt med en proportionerlig tillämpning av reglerna. Alla berörda parter underströk dock behovet av bättre samordning och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter i samband med gränsöverskridande verksamhet.

Den 10 november 2020 samrådde kommissionen med medlemsstaterna genom expertgruppen för bankverksamhet, betaltjänster och försäkring om ytterligare frågor rörande återhämtning och resolution av försäkringsföretag. På det hela taget höll medlemsstaternas experter med om de handlingsalternativ som föreslogs i Eiopas yttrande från 2020.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Som stöd för sitt arbete med översynen av Solvens II-regelverket begärde kommissionen omfattande råd från Eiopa, bland annat på området återhämtning och resolution. Eiopas slutrapport offentliggjordes den 17 december 2020.

Utöver samråden med berörda parter deltog kommissionen i de diskussioner och åsiktsutbyten som utgjorde underlag för arbetet med återhämtning och resolution av försäkringsföretag inom Eiopa, IAIS och FSB. I detta avseende är lagstiftningsförslaget helt i linje med de senaste riktlinjerna från FSB och IAIS.

- **Konsekvensbedömning**

Konsekvensbedömningen för detta förslag ingick i den bredare Solvens II-översynen och fick ett positivt yttrande från nämnden för lagstiftningskontroll den 23 april 2021. Eiopa har gjort en ingående bedömning av förslagets kostnader och fördelar, och genomfört samråd vid två tillfällen[10]. De viktigaste slutsatserna från Eiopas analys presenteras i konsekvensbedömningen och sammanfattas nedan.

Nämnden för lagstiftningskontroll lämnade ett antal rekommendationer om förbättringar, vilket ledde till visa justeringar av konsekvensbedömningen. Framför allt kompletterades bedömningen av handlingsalternativen och översynen av Solvens II-regelverkets totala kostnader och fördelar, tillsammans med förslaget om återhämtning och resolution, med ytterligare underlag.

Av konsekvensbedömningen framgår att man genom att införa en ram för förebyggande återhämtning och resolution på ett effektivt sätt skulle komma till rätta med den konstaterade bristen på beredskap, potentiellt försenade ingripanden, den ofullständiga verktygslådan och

---

9 https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12461-Review-of-measures-on-taking-up-and-pursuit-of-the-insurance-and-reinsurance-business-Solvency-II-/public-consultation

10 Se avsnitten 11.6 och 12 i Eiopas konsekvensbedömning och avsnitt 12 i bakgrundsdokumentet. Eiopas yttrande om översynen av Solvens II föregicks av ett yttrande om harmonisering av bestämmelser om återhämtning och resolution av (åter)försäkringsföretag i medlemsstaterna (5 juli 2017) och ett diskussionsunderlag om finansiering av resolution och nationella försäkringsgarantisystem (Eiopa, juli 2018).

bristen på samordning vid hantering av företag med gränsöverskridande verksamhet som fallerar eller är nära att fallera.

I bedömningen drogs dock också slutsatsen att det, i linje med internationella riktlinjer och standarder, är nödvändigt att införa särskilda villkor för resolution för att hantera situationer där ett försäkringsföretag skulle orsaka systemeffekter om det fallerar. Främst av allt ger handlingsalternativen i förslaget en trovärdig ram för att hantera kriser i försäkringsföretag vars fallissemang skulle kunna ha en negativ inverkan på försäkringstagarna. En harmoniserad uppsättning befogenheter för att förebygga och hantera fallissemang – som utformas, genomförs och verkställs på ett samstämmigt sätt – främjar gränsöverskridande samarbete och samordning under kriser och bidrar till att undvika onödiga ekonomiska kostnader som uppstår när det saknas samordning av myndigheters och domstolars beslutsfattande. Sådan harmonisering bidrar också till lika villkor och mindre risk för regelarbitrage.

När det gäller kostnader visade konsekvensbedömningen att de främst är kopplade till kraven på planering och bedömning av möjlighet till resolution. I sin konsekvensbedömning ger Eiopa en översikt över de nationella tillsynsmyndigheternas uppskattade kostnader för att utarbeta och upprätthålla resolutionsplaner och bedömningar av möjlighet till resolution samt för tillsynen av förebyggande återhämtningsplaner. För försäkringsföretagen uppstår kostnader för att utarbeta förebyggande återhämtningsplaner och göra information tillgänglig för resolutionsplanering och för eventuella ändringar för att åtgärda hinder för resolution. En uppskattning av dessa kostnader fanns inte tillgänglig för konsekvensbedömningen. Men eftersom förebyggande återhämtningsplaner skulle integreras i försäkringsföretagens löpande riskhantering skulle ORSA-rapporter och beredskapsplanering kunna fungera som underlag.

I konsekvensbedömningen bekräftades också Eiopas bedömning att det inte skulle vara proportionerligt att kräva att försäkringsbranschen finansierar en resolutionsfond eller att enskilda försäkringsföretag bygger upp skulder som skulle kunna skrivas ned för att absorbera förluster och rekapitalisera fallerande försäkringsföretag. Enligt konsekvensbedömningen skulle sådana åtgärder blåsa upp försäkringsföretagens balansräkning för att skapa en förlustabsorberingskapacitet i proportion till deras försäkringstekniska avsättningar. Detta skulle medföra högre kostnader för branschen och medföra ytterligare risk kopplad till lånebetalningar för företagen, vilket inte kan motiveras av väsentligt ökade fördelar[11].

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Som beskrivs i avsnitt 2 skapas inga nya ingripandenivåer i Solvens II och de nya planeringskraven har en lämplig nivå av proportionalitet. Införandet av dessa proportionalitetselement bör bidra till att minska regelbördan och den administrativa bördan i samband med genomförandet av förslaget, och till att uppnå en lämplig balans i förhållande till de förväntade fördelarna.

Förslaget främjar medvetenhet och beredskap och bidrar därmed till att försäkringsföretagen vid behov kan vidta snabbare och mer välunderbyggda korrigerande åtgärder. Det leder också till enhetligare villkor vad gäller myndigheternas åtgärder för att återställa företagens finansiella situation eller försätta dem i resolution vilket bidrar till rättvisare konkurrens.

[11] Eiopa övervägde och samrådde om dessa alternativ i diskussionsunderlaget om finansiering av resolution och nationella försäkringsgarantisystem (Eiopa, 30 juli 2018).

- **Grundläggande rättigheter**

Detta förslag är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*), särskilt äganderätt, näringsfrihet, rätten till ett effektivt rättsmedel, rätten till en rättvis rättegång och rätten till försvar, och måste genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer.

Om aktieägares och borgenärers rättigheter inskränks till följd av resolutionsåtgärder bör detta vara förenligt med stadgan. I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och stå i proportion till de risker som hanteras. De drabbade borgenärerna, däribland försäkringstagare, bör inte åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om försäkringsföretaget hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

Enligt förslaget ska Eiopa i) utarbeta tio tekniska standarder och sex riktlinjer, ii) upprätta en årlig rapport om användningen av förenklade skyldigheter, iii) upprätthålla en databas över administrativa sanktioner som rapporteras av nationella myndigheter, och iv) delta i resolutionskollegier, fatta beslut i händelse av oenighet mellan tillsyns- och resolutionsmyndigheter och ansvara för bindande medling. Den resolutionskommitté som inrättas måste också förbereda uppgifterna för Eiopa på de områden som omfattas av förslaget. Relevanta behöriga myndigheter kommer att inbjudas som medlemmar för att delta i detta arbete så att befintliga resurser används på ett optimalt sätt.

De tekniska standarderna ska ha utarbetats senast 18 månader efter direktivets ikraftträdande. Denna tidsfrist som bör ge Eiopa tillräckligt med tid för att utarbeta dem med sina nuvarande resurser. Den enda återkommande uppgiften är rapporten om användningen av förenklade skyldigheter.

Arbetsbördan för att skapa och underhålla databasen över sanktioner torde bero på hur många händelser som rapporteras av de nationella myndigheterna. Det rör sig troligtvis om ett begränsat antal händelser som är spridda över tiden, vilket ger Eiopa möjlighet att hantera sina befintliga resurser i enlighet med behoven.

Mot bakgrund av tidigare och nuvarande krishanteringsarbete som utförs av Eiopa uppskattas de nya uppgifterna enligt förslaget inte innebära att ytterligare tjänster måste inrättas, utan kunna utföras med befintliga resurser.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Enligt förslaget ska medlemsstaterna införliva bestämmelserna om återhämtning och resolution i sin nationella lagstiftning senast 18 månader efter det att förslaget har trätt i kraft. Såsom nämns i avsnitt 5 måste de nationella myndigheterna årligen rapportera till Eiopa om tillämpningen av förenklade skyldigheter, vilket sedan offentliggöras av Eiopa.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Avdelning I – Tillämpningsområde, definitioner och myndigheter

Innehåll och tillämpningsområde (artikel 1)

Förslaget innehåller bestämmelser om krishantering (förebyggande befogenheter, förebyggande återhämtningsplanering och resolution) som rör alla försäkrings- och återförsäkringsföretag som är etablerade i EU och som omfattas av Solvens II-regelverket.

Om en enhet som är anknuten till en grupp fallerar kan detta dessutom påverka hela gruppens solvens och verksamhet, och därför måste man i den förebyggande återhämtningsplaneringen och resolutionsplaneringen identifiera och inbegripa alla väsentliga enheter i grupper som ett försäkringsföretag eventuellt ingår i, och myndigheterna bör förfoga över effektiva verktyg för att vidta korrigerande åtgärder mot dessa företag, som tar hänsyn till gruppens finansiella styrka, för att åtgärda hinder för resolution när det gäller grupper och för att ta fram ett enhetligt resolutionsarrangemang för gruppen som helhet, särskilt i samband med gränsöverskridande verksamhet.

Inrättande av resolutionsmyndigheter (artikel 3)

Enligt förslaget ska medlemsstaterna inrätta resolutionsmyndigheter för försäkringsföretag. Dessa ska ha vissa harmoniserade minimibefogenheter för att kunna vidta alla relevanta förberedande åtgärder och resolutionsåtgärder. I förslaget anges inte vilken särskild myndighet som bör utses och utsedda myndigheter kan därför till exempel vara nationella centralbanker, behöriga ministerier, offentliga förvaltningsmyndigheter eller andra myndigheter som har offentliga administrativa befogenheter. Om befogenheterna tilldelas en befintlig myndighet måste det finnas lämpliga strukturella arrangemang för att undvika intressekonflikter mellan tillsyns- och resolutionsfunktioner och operativt oberoende, särskilt när det gäller tillsynsmyndigheterna.

Avdelning II – Förberedelse

Förenklade skyldigheter (artikel 4)

I linje med proportionalitetsprincipen och för att undvika onödiga administrativa bördor kan myndigheterna, när så är lämpligt, tillämpa andra eller mindre omfattande krav när det gäller förebyggande återhämtningsplanering och resolutionsplanering och information, på företagsspecifik grund, och med lägre uppdateringsfrekvens, med beaktande av ett antal faktorer avseende företaget. Myndigheterna måste årligen rapportera till Eiopa om tillämpningen av förenklade skyldigheter.

Förebyggande återhämtningsplanering (artiklarna 5–8)

Företagsgrupper måste utarbeta förebyggande gruppåterhämtningsplaner och lämna dessa till grupptillsynsmyndigheten. Även försäkringsföretag som inte ingår i en grupp som omfattas av sådana planeringskrav är skyldiga att utarbeta och regelbundet uppdatera förebyggande återhämtningsplaner med åtgärder som ska vidtas av dessa företag för att återställa deras finansiella ställning om den har försämrats avsevärt. Tillsynsmyndigheterna ska identifiera de försäkringsföretag som är skyldiga att utarbeta förebyggande återhämtningsplaner på grundval av ett antal faktorer. Totalt sett ska minst 80 % av en medlemsstats marknad omfattas av sådana krav, och lågriskföretag kan undantas på individuell nivå.

Planerna kommer att ge försäkringsföretagen bättre förståelse för sin sårbarhet, och realistiska alternativ i stresscenarier bör vara en integrerad del av företagens styrningssystem. Befintliga verktyg kan användas som underlag vid utarbetandet av förebyggande återhämtningsplaner.

De förebyggande återhämtningsplanerna ska bedömas av tillsynsmyndigheterna, som kontrollerar om de är heltäckande och rimligen skulle kunna återställa ett företags bärkraft inom lämplig tidsrymd.

Resolutionsplanering och bedömning av möjligheterna till resolution (artiklarna 9–16)

Resolutionsmyndigheterna måste utarbeta resolutionsplaner där de anger vilka resolutionsåtgärder de avser vidta om villkoren för resolution är uppfyllda. Totalt sett skulle 70 % av företagen i varje medlemsstat omfattas av kraven på resolutionsplanering, och lågriskföretag kan undantas på individuell nivå. De berörda försäkringsföretagen identifieras på grundval av ett antal proportionalitetskriterier, bland annat förväntade konsekvenser av ett företags fallissemang.

Varken förebyggande återhämtningsplaner eller resolutionsplaner bör förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller utsätta skattebetalarna för risk för förluster.

Som en del av resolutionsplaneringen måste resolutionsmyndigheterna också bedöma försäkringsföretagens övergripande möjligheter till resolution och åtgärda eventuella hinder för detta. Myndigheternas handlingsutrymme ska begränsas till endast sådana åtgärder för att förenkla försäkrings- eller återförsäkringsföretagets struktur och verksamhet som är nödvändiga för att förbättra dess möjligheter till resolution.

Gemensamma beslut (artikel 17)

Grupptillsynsmyndigheterna, tillsynsmyndigheterna, gruppresolutionsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna, beroende på vad som är tillämpligt, ska sträva efter att fatta gemensamma beslut i enlighet med det förfarande som anges i denna artikel.

Avdelning III – Resolution

Resolutionsvillkor (artikel 19)

I förslaget fastställs en gemensam parameter för när resolutionsverktyg ska börja tillämpas. Ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska försättas i resolution när det fallerar eller sannolikt kommer att fallera och det inte finns några utsikter till att alternativ från privata sektorn eller tillsynsåtgärder kan förhindra fallissemang.

Samtidigt är det nödvändigt att säkerställa att ingripande åtgärder endast vidtas när sådana inskränkningar av intressenternas rättigheter är motiverade och när resolutionsåtgärder skulle ligga i allmänhetens intresse.

Resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter (artiklarna 26–52)

När villkoren för resolution är uppfyllda har resolutionsmyndigheterna befogenhet att tillämpa följande resolutionsverktyg:

(a) Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, skuldinstrument och andra kvalificerade skulder, särskilt för att underlätta användningen av andra resolutionsverktyg såsom verktyget för solvent avveckling eller överföringsverktyget. En särskild hierarki införs som kompletterar och vid behov går före den som fastställs i nationell insolvenslagstiftning. I princip ska aktieägarnas fordringar uttömmas före efterställda borgenärers fordringar. Det är först när dessa fordringar är uttömda som resolutionsmyndigheterna kan påföra förluster på mer

prioriterade fordringar. Under vissa omständigheter kommer återstående aktieägares fordringar att spädas ut kraftigt genom konvertering.

(b) Solvent avveckling: auktorisationen att ingå nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal dras tillbaka för företaget i resolution för att begränsa dess verksamhet till att enbart förvalta den befintliga portföljen, så att försäkringsfordringar i högsta möjliga grad täcks genom befintliga tillgångar.

(c) Försäljning av verksamhet: hela eller delar av ett företags verksamhet kan säljas på kommersiella villkor, utan att man följer de förfarandekrav som annars skulle gälla.

(d) Broföretag: hela eller delar av ett företags verksamhet kan överföras till en enhet under offentlig kontroll. Broföretaget måste auktoriseras i enlighet med Solvens II-direktivet. Broföretaget är tillfälligt till sin natur, och syftet är att sälja verksamheten till en privat köpare när marknadsvillkoren är lämpliga.

(e) Avskiljande av tillgångar och skulder: osäkra eller problematiska tillgångar och/eller skulder kan överföras till ett förvaltningsföretag så att de kan förvaltas och omstruktureras på sikt. För att undvika konkurrenssnedvridning och moraliska risker måste detta verktyg kombineras med något annat resolutionsverktyg.

I de fall där det finns försäkringsgarantisystem kan dessa bidra till att finansiera resolutionsprocessen genom att absorbera förluster i en omfattning motsvarande de nettoförluster som systemen skulle ha drabbats av genom att ersätta försäkringstagarna inom ramen för normala insolvensförfaranden. I dessa fall säkerställer tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsverktyget att berättigade försäkringstagare skyddas åtminstone upp till täckningsnivån vilket är det främsta skälet till att sådana försäkringsgarantisystem har inrättats enligt nationell lagstiftning.

För att kunna tillämpa dessa verktyg ges myndigheterna befogenhet att ta kontroll över ett företag som har fallerat eller är på väg att fallera, ta över aktieägarnas och ledningens roll, överföra företagets tillgångar och skulder samt säkerställa att dess avtal efterlevs. I tillämpliga fall måste resolutionsåtgärderna vara förenliga med unionens regler om statligt stöd. Utöver den harmoniserade minimiverktygslådan kommer de nationella myndigheterna att kunna besluta om särskilda nationella verktyg och befogenheter om de är förenliga med principerna och målen för unionens resolutionsbestämmelser. Bland annat kan nationella myndigheter överväga att använda nedskrivnings- eller konverteringsverktyget för att rekapitalisera ett fallerande försäkringsföretag så länge försäkringsfordringarna inte påverkas och så länge lämpliga åtgärder vidtas för omorganisering och omstrukturering.

Kompletterande bestämmelser om resolution, inbegripet värdering, skyddsåtgärder, procedurkrav och rätt att överklaga samt uteslutande av andra åtgärder (artiklarna 23–25 och 53–66)

För att säkerställa att resolutionsbeslut fattas i enlighet med centrala äganderättsprinciper och relevant värdepappers- och bolagsrätt innehåller direktivet nödvändiga bestämmelser och steg som resolutionsmyndigheterna måste följa inför och vid resolutionsbeslut. Det handlar till exempel om att säkerställa en korrekt värdering av försäkringsföretagets balansräkning, och skyddsåtgärder för berörda aktieägare och borgenärer, däribland försäkringstagare, så att de får ersättning om deras villkor blir sämre än om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget hade avvecklats enligt nationella insolvensförfaranden. Vidare handlar det om procedurkrav i samband med att myndigheterna underrättar försäkringsföretaget och andra berörda myndigheter om resolutionsbeslut och rätten att överklaga krisförebyggande åtgärder eller krishanteringsåtgärder. För att underlätta resolution och mot bakgrund av målet att trygga den

finansiella stabiliteten finns det också bestämmelser om tillfälligt moratorium för betalning av fordringar och tillfälligt upphävande av försäkringstagarnas rätt till inlösen i samband med livförsäkringsavtal.

Avdelning IV – Resolution av gränsöverskridande grupper (artiklarna 67–71)

För att ta hänsyn till vissa försäkringsgruppers gränsöverskridande karaktär och för att skapa en heltäckande och integrerad ram för återhämtnings- och resolutionsåtgärder i unionen kommer det att inrättas resolutionskollegier under gruppresolutionsmyndighetens ledning, i vilka Eiopa deltar. Eiopa kommer att underlätta samarbetet mellan myndigheter, bidra till enhetlighet och medla vid behov. Syftet med kollegiet är att samordna nationella myndigheters förberedande åtgärder och resolutionsåtgärder för att säkerställa optimala lösningar på EU-nivå.

Avdelning V – Förbindelser med tredjeländer (artiklarna 72–77)

Försäkringsföretag i unionen är verksamma i tredjeländer och omvänt. En effektiv ram för resolution måste därför innehålla bestämmelser som möjliggör samarbete med myndigheter i länder utanför unionen. Genom förslaget ges myndigheterna i unionen de befogenheter som krävs för att stödja utländska resolutionsåtgärder som vidtas för ett fallerande utländskt försäkringsföretag genom att ge verkan åt överföringar av dess tillgångar och skulder som finns inom eller regleras av lagstiftningen i deras jurisdiktion, på vissa villkor. Resolutionsmyndigheter i unionen bör också ha befogenhet att tillämpa resolutionsverktyg på nationella filialer till tredjelandsföretag när en separat resolution är nödvändig med hänsyn till allmänintresset eller skyddet av lokala försäkringstagare.

Enligt förslaget kan samarbetsavtal med utländska resolutionsmyndigheter ingås för att göra det lättare att stödja utländska resolutionsåtgärder. Eiopa skulle kunna ingå administrativa ramavtal med myndigheter i tredjeländer i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1094/2010, och nationella myndigheter skulle kunna ingå bilaterala överenskommelser i linje med Eiopas ramavtal.

Avdelning VI – Sanktioner (artiklarna 78–82)

För att säkerställa att försäkringsföretag, de som faktiskt kontrollerar deras verksamhet och deras förvaltnings-, ledningss- eller tillsynsorgan fullgör de skyldigheter som följer av detta förslag bör medlemsstaterna föreskriva administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionella och avskräckande. Eiopa bör upprätthålla en central databas över alla administrativa sanktioner.

Avdelning VII – Ändringar av Solvens II-direktivet, bolagsrättsdirektiven och Eiopa-förordningen

Ändringar av Solvens II-direktivet, bland annat avseende förebyggande åtgärder (artikel 83)

Utan att det påverkar det nuvarande systemet med ingripandenivåer klargörs i detta förslag tillsynsmyndigheternas befogenheter att göra försäkringsföretag föremål för förebyggande åtgärder i händelse av försämrad finansiell ställning eller överträdelser av lagstadgade krav, för att i ett tillräckligt tidigt skede av försämringen säkerställa att problemen inte förvärras.

För att uppnå en effektiv resolution ändras bestämmelserna om rekonstruktion och likvidation så att deras tillämpning utvidgas i händelse av användning av resolutionsverktygen både när de instrumenten tillämpas på försäkringsföretag och när de tillämpas på andra enheter som omfattas av resolutionssystemet.

Ändringar av bolagsrättsdirektiven och Eiopa-förordningen (artiklarna 83–88)

EU:s bolagsrättsdirektiv innehåller regler om skydd av aktieägare och borgenärer. Vissa av dessa regler kan hindra resolutionsmyndigheterna från att vidta snabba åtgärder. Det föreslås därför att dessa direktiv ändras.

För att säkerställa att resolutionsmyndigheterna kan delta i det europeiska systemet för finansiell tillsyn och att Eiopa har den sakkunskap som krävs måste förordning (EU) nr 1094/2010 ändras så att resolutionsmyndigheter omfattas av begreppet behöriga myndigheter.

2021/0296 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av försäkrings- och återförsäkringsföretag och om ändring av direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2009/138/EG, (EU) 2017/1132 och förordningarna (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 648/2012

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande[12],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[13],

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) Om försäkringsföretag hamnar i kris kan detta ge betydande återverkningar på ekonomin och den sociala välfärden i medlemsstaterna om det skulle leda till ett avbrott i skyddet för försäkringstagare, förmånstagare eller skadelidande parter. Med tanke på återförsäkringsföretagens roll i ekonomin, deras sammanlänkning med direktförsäkringsföretag och med finansmarknader i vidare bemärkelse samt den relativt koncentrerade återförsäkringsmarknaden krävs det en lämplig ram för att hantera kriser eller fallissemang i sådana företag på ett ordnat sätt. Därför bör åtgärder vidtas för återhämtning och resolution av både direktförsäkrings- och återförsäkringsföretag, med beaktande av deras respektive särdrag.

(2) Under den globala finanskrisen 2008 blev det tydligt hur sårbar och sammanflätad finanssektorn är. Orsakerna till kriser och fallissemang visade sig bland annat vara kopplade till utvecklingen på finansmarknaderna och till hur försäkrings- eller återförsäkringsverksamheten är beskaffad i sig. I detta avseende anges ofta teckningsrisker, det vill säga för låga avsättningar för fordringar, felaktig prissättning, det vill säga underskattade premier, bristande förvaltning av tillgångar och skulder, samt investeringsförluster som de största problemområdena för försäkrings- och återförsäkringsföretag. Skattebetalarnas pengar har använts för att återställa flera försäkringsföretags försämrade finansiella situation. Europaparlamentets och rådets

[12] EUT C .., s.
[13] EUT C .., s.

direktiv 2009/138/EG[14] antogs med syfte att stärka det finansiella systemet i unionen och försäkrings- och återförsäkringsföretagens motståndskraft, men risken för fallissemang hos sådana företag undanröjdes inte helt. Hög volatilitet på marknaden och låga räntenivåer under lång tid kan vara särskilt problematiska för försäkrings- och återförsäkringsföretagens lönsamhet och solvens. Dessa företags känslighet för marknadernas och ekonomins utveckling gör därför att det krävs särskild försiktighet och en lämplig ram för att hantera potentiella försämringar av deras finansiella ställning, även i förebyggande syfte. I samband med att vissa företag, särskilt med verksamhet i flera länder, på senare tid har fallerat eller varit nära att fallera, har det blivit tydligt att det finns svagheter i det nuvarande regelverket som måste åtgärdas för att på ett lämpligt sätt organisera ett ordnat utträde från marknaden för försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

(3) Verksamheter, tjänster eller transaktioner som utförs av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som inte enkelt kan ersättas inom rimlig tid eller till en rimlig kostnad för försäkringstagare, förmånstagare eller skadelidande parter måste betraktas som kritiska funktioner som måste upprätthållas. Sådana verksamheter, tjänster eller transaktioner kan vara kritiska på unionsnivå eller på nationell eller regional nivå. Ett bibehållet försäkrings- eller återförsäkringsskydd är ofta att föredra framför avveckling av ett fallerande företag, eftersom en sådan kontinuitet ger det mest fördelaktiga utfallet för försäkringstagare, förmånstagare eller skadelidande parter. Det är därför centralt att det finns lämpliga verktyg för att förebygga fallissemang och, om fallissemang ändå skulle inträffa, för att minimera de negativa återverkningarna genom att se till att de kritiska funktionerna kan upprätthållas.

(4) Att säkerställa effektiv resolution av fallerande försäkrings- och återförsäkringsföretag inom unionen utgör en väsentlig del i fullbordandet av den inre marknaden. Om dessa företag fallerar har det inte bara direkta konsekvenser för försäkringstagarna och eventuellt den reala ekonomin och den finansiella stabiliteten på de marknader där företagen är verksamma, utan även för förtroendet för den inre marknaden för försäkringar. Fullbordandet av den inre marknaden för finansiella tjänster har förstärkt växelverkan mellan de olika nationella finansiella systemen. Försäkrings- och återförsäkringsföretag är verksamma på finansmarknaderna för att förvalta sin investeringsportfölj och hantera de risker som är förknippade med deras verksamhet. Genom sina derivattransaktioner är de sammankopplade med interbankmarknaden och andra finansmarknader som i stort sett täcker hela Europa. Om medlemsstaterna är oförmögna att hantera ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags fallissemang genom en förutsägbar och harmoniserad resolutionsprocess som förhindrar mer omfattande systemskador, kan detta därför vara till skada för stabiliteten på finansmarknaderna och följaktligen även den inre marknaden för finansiella tjänster.

(5) Den globala finanskrisen 2008 belyste behovet av att utveckla en lämplig återhämtnings- och resolutionsram för försäkrings- och återförsäkringsföretag. På internationell nivå utvecklade rådet för finansiell stabilitet (FSB) i oktober 2014 viktiga attribut (”key attributes”) för effektiva resolutionsordningar[15] för alla försäkringsföretag som skulle kunna vara systemviktiga eller av kritisk betydelse om de fallerar. I juni 2016 offentliggjorde FSB kompletterande vägledning om

---

14 Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

15 Rådet för finansiell stabilitet, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*, 2014.

utarbetande av effektiva resolutionsstrategier och resolutionsplaner för systemviktiga försäkringsbolag[16]. Parallellt med detta antog internationella organisationen för försäkringstillsynsmyndigheter (IAIS) i november 2019 grundläggande principer för alla försäkrings- och återförsäkringsföretag, en gemensam ram för internationellt verksamma försäkringsgrupper med standarder för förebyggande återhämtningsplanering, och åtgärder som myndigheterna förväntas vidta gentemot ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som står inför marknadsutträde och resolution [17]. Denna utveckling bör beaktas vid inrättandet av en ram för återhämtning och resolution av fallerande försäkrings- och återförsäkringsföretag.

(6) Många försäkrings- och återförsäkringsföretag bedriver verksamhet över nationsgränserna. Om det saknas samordning och samarbete mellan offentliga myndigheter för att förbereda och hantera kriser eller fallissemang i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som bedriver verksamhet över gränserna skulle medlemsstaternas förtroende för varandra försvagas, utfallet för försäkringstagare, förmånstagare och skadelidande parter bli mindre fördelaktigt, och trovärdigheten för den inre marknaden för försäkringar försämras.

(7) Det finns för närvarande inga harmoniserade förfaranden på EU-nivå för att på ett samordnat sätt avveckla försäkrings- eller återförsäkringsföretag. Tvärtom kan man i medlemsstaterna konstatera betydande materiella och formella skillnader mellan lagar och andra författningar som gäller för försäkrings- och återförsäkringsföretags fallissemang. Dessutom är normala insolvensförfaranden för företag inte alltid lämpliga för försäkrings- eller återförsäkringsföretag, eftersom de kanske inte alltid säkerställer ett adekvat upprätthållande av de kritiska funktionerna gentemot försäkringstagare, förmånstagare och skadelidande parter, realekonomin eller den finansiella stabiliteten som helhet.

(8) Det är nödvändigt att säkerställa att de kritiska funktionerna upprätthålls hos fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretag, eller försäkrings- eller återförsäkringsföretag som sannolikt kommer att fallera, och samtidigt se till att minimera effekterna av ett sådant företags fallissemang på ekonomin och det finansiella systemet. Det är därför nödvändigt att fastställa en ram som ger myndigheterna en trovärdig uppsättning verktyg så att de tillräckligt tidigt och snabbt kan ingripa i samband med att försäkrings- eller återförsäkringsföretag fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Ramen bör säkerställa att aktieägare bär förluster först, och att borgenärer bär förluster efter aktieägare, under förutsättning att ingen borgenär åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med principen om att ingen borgenär ska få sämre villkor än vid normala insolvensförfaranden.

(9) Den ram som inrättas bör göra det möjligt för myndigheterna att säkerställa att försäkringsskyddet för försäkringstagare, förmånstagare och skadelidande parter upprätthålls, att överföra försäkrings- eller återförsäkringsföretagets bärkraftiga verksamhet och portföljer i tillämpliga fall, samt att fördela förluster på ett rättvist och förutsägbart sätt. Dessa mål bör bidra till att undvika att försäkringstagare,

---

16 Rådet för finansiell stabilitet, *Developing Effective Resolution Strategies and Plans for Systemically Important Insurers*, 2016.

17 Internationella organisationen för försäkringstillsynsmyndigheter, *Insurance Core Principles and Common Framework for the Supervision of Internationally Active Insurance Groups*, 2019.

förmånstagare och skadelidande parter drabbas av onödiga förluster eller försätts i sociala svårigheter, att dämpa de negativa effekterna på realekonomin, och att minimera de negativa effekterna för finansmarknaderna och även kostnaderna för skattebetalarna.

(10) Översynen av direktiv 2009/138/EG, särskilt införandet av mer riskkänsliga kapitalkrav, stärkt tillsyn, förbättrad likviditetsövervakning och bättre verktyg för makrotillsynspolitik, bör ytterligare minska sannolikheten för fallissemang hos försäkrings- eller återförsäkringsföretag och öka dessa företags motståndskraft mot ekonomisk stress som kan bero både på systemstörningar eller händelser som är specifika för det enskilda företaget. Även om det finns en sund och robust tillsynsram kan krissituationer inte helt uteslutas. Medlemsstaterna bör därför vara förberedda och förfoga över lämpliga återhämtnings- och resolutionsverktyg för att hantera situationer med både systemkriser och enskilda företag som fallerar. Sådana verktyg bör innefatta mekanismer som gör det möjligt för myndigheterna att effektivt hantera företag som fallerar eller sannolikt kommer att fallera. När sådana verktyg och befogenheter används bör de omständigheter under vilka fallissemang uppstår beaktas.

(11) Vissa medlemsstater har redan infört krav på förebyggande återhämtningsplanering och mekanismer för resolution av fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretag. Avsaknaden av gemensamma villkor, befogenheter och förfaranden för återhämtning och resolution av försäkrings- eller återförsäkringsföretag i hela unionen kan emellertid utgöra ett hinder för en väl fungerande inre marknad och för samarbete mellan nationella myndigheter vid hantering av gränsöverskridande grupper som fallerar eller hamnar i kris. Detta är särskilt fallet när olika system medför att nationella myndigheter inte har samma kontrollmöjligheter eller samma befogenheter att försätta försäkrings- eller återförsäkringsföretag i resolution. Sådana skillnader i återhämtnings- och resolutionsordningar kan medföra ojämlika konkurrensvillkor och potentiellt leda till snedvridning av konkurrensen mellan företag. Dessa hinder bör undanröjas och regler bör antas för att säkerställa att den inre marknaden inte påverkas negativt. I detta syfte bör bestämmelser om förebyggande återhämtning och resolution av försäkrings- eller återförsäkringsföretag bli föremål för gemensamma harmoniserade minimiregler. För att säkerställa överensstämmelse med befintlig unionslagstiftning om försäkringstjänster bör ordningen för förebyggande återhämtning och resolution tillämpas på försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av tillsynskraven i direktiv 2009/138/EG.

(12) Om en enhet som är anknuten till en grupp fallerar kan det snabbt påverka hela gruppens solvens och verksamhet. Det är därför nödvändigt att det finns krav på förebyggande återhämtnings- och resolutionsplanering för hela gruppen. Myndigheterna bör dessutom förfoga över effektiva verktyg för att vidta korrigerande åtgärder mot dessa enheter, som tar hänsyn till alla gruppenheters finansiella styrka, för att åtgärda hinder för resolution när det gäller grupper och för att ta fram ett enhetligt resolutionsarrangemang för gruppen som helhet, särskilt i samband med gränsöverskridande verksamhet. Kraven som gäller förebyggande återhämtning- och resolutionsplanering samt möjligheter till resolution och resolutionsordningen bör därför också tillämpas på moderföretag, holdingbolag och andra gruppenheter, inbegripet filialer till försäkrings- och återförsäkringsföretag som är etablerade utanför unionen.

(13) Det är nödvändigt att säkerställa att ramen för återhämtning och resolution är ändamålsenlig och effektiv, samtidigt som man undviker onödiga administrativa bördor och kostnader för företag och myndigheter. Införandet av en sådan ram för

återhämtning och resolution bör därför stå i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten hos det berörda företaget och dess verksamhet och tjänster. När det gäller räckvidden för kraven på återhämtnings- och resolutionsplanering bör myndigheterna, på grundval av en harmoniserad uppsättning riskbaserade kriterier, fastställa vilka företag som omfattas av planeringskraven. För att stärka förtroendet för den inre marknaden för försäkring och återförsäkring och för att främja lika konkurrensvillkor bör man uppnå en miniminivå av beredskap genom att fastställa en lägsta marknadstäckningsgrad. Denna lägsta marknadstäckningsgrad bör dock ta hänsyn till skillnaderna mellan återhämtning å ena sidan och resolution å andra sidan, och om det finns ett allmänintresse av att vidta resolutionsåtgärder eller inte.

(14) Av samma skäl bör myndigheterna, när så är lämpligt, tillämpa andra eller lägre krav avseende förebyggande återhämtnings- och resolutionsplanering och informationsinlämning för enskilda specifika företag, som dessutom inte behöver uppdateras lika ofta. När myndigheterna tillämpar sådana förenklade skyldigheter bör de ta hänsyn till art, storlek, komplexitet och utbytbarhet i ett företags verksamhet, dess ägarstruktur och juridiska form, dess riskprofil, och dess grad av sammanlänkning med andra reglerade företag eller med det finansiella systemet i allmänhet. Myndigheterna bör också beakta om fallissemang och därpå följande likvidation av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget enligt normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ inverkan på försäkringstagarna, finansmarknaderna, andra företag eller ekonomin i stort. Myndigheterna bör årligen rapportera till Eiopa om tillämpningen av sådana förenklade skyldigheter.

(15) För en ordnad resolutionsprocess och för att undvika intressekonflikter bör medlemsstaterna utse offentliga administrativa myndigheter eller myndigheter med offentliga administrativa befogenheter att utföra de funktioner och uppgifter som är kopplade till ramen för återhämtning och resolution. Medlemsstaterna bör säkerställa att resolutionsmyndigheterna får adekvata resurser. Om en medlemsstat utser en resolutionsmyndighet som även har andra funktioner bör lämpliga strukturella arrangemang inrättas för att skilja dessa funktioner från de funktioner som är kopplade till resolution, och för att säkerställa operativt oberoende. En sådan åtskillnad bör inte hindra att resolutionsfunktionen får tillgång till all information den behöver för att fullgöra sina uppgifter enligt återhämtnings- och resolutionsramen, eller för att samarbeta med olika myndigheter som deltar i tillämpningen av återhämtnings- och resolutionsramen.

(16) Med tanke på vilka konsekvenser ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags fallissemang kan få för försäkringstagare och en medlemsstats finansiella system och ekonomi, och med tanke på att offentliga medel kan krävas för att hantera ett sådant fallissemang, bör finansministerierna eller andra relevanta ministerier i medlemsstaterna redan på ett tidigt stadium involveras i krishantering och resolution.

(17) Det är nödvändigt att på ett effektivt sätt kunna hantera situationer där försäkrings- och återförsäkringsföretagens finansiella ställning försämras, eller där dessa företag bryter mot lagstadgade krav, och förhindra att problemen förvärras. Tillsynsmyndigheterna bör därför ha befogenhet att vidta förebyggande åtgärder. Sådana förebyggande befogenheter bör dock vara förenliga med de interventionssteg och de tillsynsbefogenheter som redan föreskrivs i direktiv 2009/138/EG för liknande omständigheter, inbegripet de tillsynsbefogenheter som föreskrivs i den granskningsprocess som fastställs i artikel 36 i direktiv 2009/138/EG. Sådana förebyggande befogenheter bör inte heller leda till någon ny förutbestämd utlösande

faktor före det solvenskapitalkrav som fastställs i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 i det direktivet. Tillsynsmyndigheterna bör göra en individuell bedömning av varje situation och besluta om behovet av förebyggande åtgärder på grundval av omständigheterna, företagets situation och sin tillsynsbedömning.

(18) Det är viktigt att grupper, eller i tillämpliga fall enskilda företag, utarbetar och regelbundet uppdaterar förebyggande återhämtningsplaner som beskriver åtgärder som ska vidtas av dessa grupper eller företag för att återställa deras finansiella ställning om den har försämrats på ett så betydande sätt att det föreligger risk för deras ekonomiska bärkraft. Försäkrings- och återförsäkringsföretag bör därför ta fram en uppsättning kvantitativa och kvalitativa indikatorer som avgör när de korrigerande åtgärder som finns med i dessa förebyggande återhämtningsplaner ska aktiveras. Sådana indikatorer bör hjälpa försäkrings- och återförsäkringsföretag att vidta korrigerande åtgärder i sina försäkringstagares bästa intresse och bör inte innehålla nya tillsynskrav. Förebyggande återhämtningsplaner som omfattar alla väsentliga juridiska enheter inom gruppen bör vara detaljerade och bygga på realistiska antaganden som är tillämpliga i en rad robusta och allvarliga scenarier. Dessa förebyggande återhämtningsplaner bör vara en integrerad del av ett företags styrningssystem. Befintliga verktyg kan användas som underlag vid utarbetandet av sådana förebyggande återhämtningsplaner, inbegripet företagens egna risk- och solvensbedömningar, beredskapsplaner eller planer för hantering av likviditetsrisker. Kravet på att utarbeta en förebyggande återhämtningsplan bör dock tillämpas på ett proportionerligt sätt och det bör inte påverka utarbetandet och inlämnandet av en realistisk återhämtningsplan i enlighet med artikel 138.2 i direktiv 2009/138/EG. I relevanta fall kan komponenterna i den förebyggande återhämtningsplanen ligga till grund för den återhämtningsplan som krävs enligt artikel 138.2 i direktiv 2009/138/EG.

(19) Det är nödvändigt att säkerställa en tillräcklig beredskap för krissituationer. Yttersta moderföretag eller enskilda försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör därför vara skyldiga att lämna in sina förebyggande återhämtningsplaner till tillsynsmyndigheterna för en fullständig bedömning, bland annat av huruvida dessa planer är heltäckande och om de i lämplig tid kan återställa ett företags eller en grupps bärkraft, även under perioder av allvarlig finansiell stress. Om ett företag lägger fram en förebyggande återhämtningsplan som inte är adekvat bör tillsynsmyndigheterna ha befogenhet att kräva att företaget vidtar nödvändiga åtgärder för att avhjälpa planens väsentliga brister.

(20) Resolutionsplanering är ett väsentligt led i en effektiv resolution. Resolutionsmyndigheterna bör därför förfoga över all nödvändig information för att identifiera kritiska funktioner och säkerställa att de upprätthålls. Eftersom försäkrings- och återförsäkringsföretag har en unik kunskap om den egna verksamheten och de problem som kan uppstå i samband med denna, bör resolutionsmyndigheterna ta fram resolutionsplanerna bland annat på grundval av den information som tillhandahålls av det berörda företaget. För att undvika onödiga administrativa bördor bör resolutionsmyndigheterna i första hand samla in nödvändig information från tillsynsmyndigheterna.

(21) Företag med lågriskprofil bör, på grund av sin låga riskprofil, inte behöva utarbeta separata förebyggande återhämtningsplaner och inte heller omfattas av krav på resolutionsplanering.

(22) För att föregripa eventuell interaktion mellan korrigerande åtgärder och resolutionsåtgärder, och för att förbättra krisberedskapen och möjligheterna till

resolution för grupper, bör all gruppomfattande behandling för förebyggande återhämtnings- och resolutionsplanering tillämpas på alla gruppenheter som är föremål för grupptillsyn. De förebyggande återhämtnings- och resolutionsplanerna bör ta hänsyn till den berörda gruppens finansiella, tekniska och operativa struktur och dess grad av inbördes sammanlänkning.

(23) Förebyggande återhämtnings- och resolutionsplaner för grupper bör utarbetas för gruppen som helhet och de bör identifiera åtgärder både för ett yttersta moderföretag och för enskilda dotterföretag som ingår i gruppen. I vilken mån dotterföretag beaktas i återhämtnings- och resolutionsplaner för grupper bör dock stå i proportion till deras relevans för gruppen och försäkringstagarna, realekonomin och det finansiella systemet i de medlemsstater där de har verksamhet. Resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där gruppen har dotterföretag bör delta i utarbetandet av resolutionsplanerna. De berörda myndigheterna bör i samverkan inom tillsyns- eller resolutionskollegierna göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om bedömningen och antagandet av de planerna. Det bör dock finnas tillräcklig krisberedskap även om ett gemensamt beslut inom tillsyns- eller resolutionskollegierna saknas. I sådana fall bör varje tillsynsmyndighet som ansvarar för ett dotterföretag ha möjlighet att kräva en förebyggande återhämtningsplan för de dotterföretag som omfattas av dess jurisdiktion och göra sin egen bedömning av den förebyggande återhämtningsplanen. Av samma skäl bör varje resolutionsmyndighet som ansvarar för ett dotterföretag utarbeta en resolutionsplan för de dotterföretag som lyder under dess jurisdiktion, och hålla den uppdaterad. Enskilda förebyggande återhämtnings- och resolutionsplaner för företag som ingår i en grupp bör endast utarbetas i exceptionella fall som är vederbörligen motiverade, och samma standarder bör tillämpas som för jämförbara företag i den berörda medlemsstaten. Om enskilda förebyggande återhämtnings- och resolutionsplaner för företag som ingår i en grupp utarbetas bör berörda myndigheter i största möjliga mån eftersträva samstämmighet med förebyggande återhämtnings- och resolutionsplaner för resten av gruppen.

(24) För att alla berörda myndigheter ska vara fullständigt och löpande informerade bör tillsynsmyndigheterna översända alla förebyggande återhämtningsplaner och eventuella ändringar av dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna, och resolutionsmyndigheterna bör översända alla resolutionsplaner och eventuella ändringar av dessa till de berörda tillsynsmyndigheterna.

(25) På grundval av en bedömning av möjligheten till resolution av försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att, antingen direkt eller indirekt via tillsynsmyndigheten, kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretag ändrar sin struktur och organisation. Resolutionsmyndigheterna bör också kunna vidta nödvändiga men proportionella åtgärder för att minska eller avlägsna väsentliga hinder för tillämpningen av resolutionsverktyg, och för att säkerställa de berörda enheternas möjlighet till resolution. Resolutionsmyndigheterna bör bedöma möjligheten till resolution av försäkrings- eller återförsäkringsföretag på den företagsnivå där resolutionsåtgärderna förväntas vidtas i enlighet med gruppresolutionsplanen. Resolutionsmyndigheternas befogenhet att kräva ändringar av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags struktur och organisation, eller att vidta åtgärder för att minska eller avlägsna väsentliga hinder för tillämpningen av resolutionsverktyg och för att säkerställa de berörda företagens möjlighet till resolution, bör inte gå utöver vad som är nödvändigt för att förenkla det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets struktur och verksamhet med sikte på att förbättra dess möjlighet till resolution.

(26) Genomförandet av åtgärder som beskrivs i en förebyggande återhämtningsplan eller en resolutionsplan kan påverka försäkrings- eller återförsäkringsföretagens personal. Planerna bör därför när så är lämpligt innehålla förfaranden för information till och samråd med företrädare för personalen under hela återhämtnings- och resolutionsprocessen. Förfarandena bör beakta kollektivavtal, andra arrangemang som arbetsmarknadens parter fastställt samt nationell rätt och unionsrätten om fackföreningars och arbetstagarföreträdares deltagande i omstrukturering av företag.

(27) Effektiv återhämtning och resolution av försäkrings- och återförsäkringsföretag eller gruppenheter som verkar över hela unionen kräver samarbete mellan tillsynsmyndigheter och resolutionsmyndigheter inom tillsyns- och resolutionskollegier i alla led i processen, från upprättandet av förebyggande återhämtnings- och resolutionsplaner till ett företags faktiska resolution. Om myndigheterna är oeniga om beslut som ska fattas med avseende på grupper och företag bör Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010[18], som en sista utväg fungera som medlare.

(28) Under återhämtningsfasen och den förebyggande fasen bör aktieägarna behålla fullt ansvar för och full kontroll över försäkrings- eller återförsäkringsföretaget. De bör inte längre behålla sådant ansvar när företaget väl försatts i resolution. Resolutionsramen bör därför föreskriva att försäkrings- eller återförsäkringsföretag försätts i resolution vid lämplig tidpunkt, det vill säga innan det uppstår problem med solvens avseende balansräkningen eller kassaflödena, innan allt eget kapital har utplånats eller innan försäkrings- eller återförsäkringsföretaget blir oförmöget att uppfylla sina betalningsskyldigheter när de uppstår. Resolution bör initieras om en tillsynsmyndighet, efter att ha konsulterat en resolutionsmyndighet eller efter att ha blivit konsulterad av en resolutionsmyndighet, fastställer att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag fallerar eller sannolikt kommer att fallera och att alternativa åtgärder inte skulle förhindra ett sådant fallissemang inom en rimlig tidsram. Ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör anses fallera eller sannolikt komma att fallera under någon av följande omständigheter: i) om företaget bryter mot eller sannolikt kommer att bryta mot minimikapitalkravet enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 4 i direktiv 2009/138/EG och det inte finns rimliga utsikter till att efterlevnaden återställs, ii) om företaget inte längre uppfyller villkoren för auktorisation eller om företaget allvarligt underlåter att uppfylla sina rättsliga skyldigheter enligt de lagar och andra författningar som det omfattas av, eller sannolikt på ett allvarligt sätt kommer att underlåta att uppfylla sina rättsliga skyldigheter enligt de lagar och andra författningar som det omfattas av inom en nära framtid, på ett sätt som skulle motivera att auktorisationen återkallas, iii) om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget är oförmöget eller sannolikt kommer att vara oförmöget att betala sina skulder eller andra åtaganden inom en nära framtid, däribland utbetalningar till försäkringstagare eller förmånstagare när de förfaller till betalning, eller iv) om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget behöver extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

(29) Tillämpningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter kan inkräkta på försäkrings- och återförsäkringsföretagens aktieägares och borgenärers rättigheter.

---

[18] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

Resolutionsmyndigheternas befogenhet att utan aktieägarnas medgivande överföra ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags aktier eller helt eller delvis överföra dess tillgångar till en privat köpare påverkar särskilt aktieägares äganderätt. Dessutom kan befogenheten att besluta om vilka skulder som ska överföras från ett fallerande företag för att säkerställa att tjänsterna upprätthålls och för att undvika negativa effekter för försäkringstagare, förmånstagare och skadelidande parter, realekonomin eller den finansiella stabiliteten som helhet påverka borgenärernas lika behandling. Resolutionsverktyg bör därför bara tillämpas på de försäkrings- eller återförsäkringsföretag som fallerar eller sannolikt kommer att fallera, och bara om det är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen i det allmänna intresset. I synnerhet bör resolutionsverktyg bara användas om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget inte kan avvecklas enligt normala insolvensförfaranden utan att detta på ett otillbörligt sätt påverkar skyddet av försäkringstagare, förmånstagare och fordringsägare eller destabiliserar det finansiella systemet. Dessutom bör resolutionsåtgärder krävas för att säkerställa en snabb överföring och upprätthållande av kritiska funktioner, och det bör inte finnas några rimliga utsikter till någon alternativ privat lösning, inbegripet en kapitalökning från befintliga aktieägare eller någon tredje part som är tillräcklig för att återställa enhetens fulla ekonomiska bärkraft utan att försäkringsfordringarna påverkas. Om aktieägares och borgenärers rättigheter inskränks till följd av resolutionsåtgärder bör detta vara förenligt med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*). I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma förmånsklass inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och stå i proportion till de risker som hanteras, och varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet.

(30) När resolutionsmyndigheterna använder resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör de vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med principen att försäkringsfordringar påverkas först efter det att aktieägarna och att andra borgenärer har burit sin andel av förlusterna. Dessutom bör resolutionsmyndigheterna säkerställa att kostnaderna för försäkrings- eller återförsäkringsföretags resolution minimeras och att borgenärer i samma förmånsklass behandlas likvärdigt.

(31) I samband med nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, skuldinstrument och andra kvalificerade skulder bör det finnas en intern förlustabsorberingsmekanism. I kombination med överföringsverktyget för att upprätthålla försäkringsskyddet till förmån för försäkringstagare, förmånstagare och skadelidande parter, bör denna mekanism göra det möjligt att uppnå resolutionsmålen och att se till att effekterna för försäkringstagarna av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags fallissemang begränsas till stor del. Det kan dock finnas extrema fall där resolution av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag kan kräva att specifika nationella system används, särskilt ett försäkringsgarantisystem eller en resolutionsfond, för att ge kompletterande resurser för förlustabsorbering och omstrukturering eller, som en sista utväg, extraordinär offentlig finansiering. De nödvändiga skyddsåtgärderna för att skydda borgenärer bör också återspegla förekomsten av sådana specifika nationella system, som i sin tur måste vara förenliga med unionens regler om statligt stöd. Nedskrivnings- eller konverteringsverktyget bör användas innan extraordinärt offentligt finansiellt stöd ges.

(32) Inskränkandet av äganderätten bör inte vara oproportionerligt. Berörda aktieägare och borgenärer i försäkrings- och återförsäkringsföretag, inbegripet försäkringstagare, bör därför inte åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om försäkrings-

eller återförsäkringsföretaget hade avvecklats vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattades. Om delar av tillgångarna och skulderna hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i resolution överförs till en privat köpare eller ett broföretag, bör den resterande delen av företaget i resolution avvecklas genom normala insolvensförfaranden. Aktieägare och borgenärer som omfattas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags avvecklingsförfarande bör vara berättigade till betalning av, eller kompensation för, sina fordringar i likvidationsförfarandet motsvarande belopp som inte är lägre än vad de hade fått ut om hela försäkrings- eller återförsäkringsföretaget hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.

(33) För att skydda aktieägares och borgenärers rätt, är det nödvändigt att fastställa tydliga skyldigheter för värderingen av tillgångar och skulder hos företaget i resolution, och för värderingen när det gäller hur aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats om hela företaget hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden. Det är därför nödvändigt att föreskriva att en rättvis och realistisk värdering av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets tillgångar och skulder måste utföras innan någon resolutionssåtgärd vidtas. Värderingen bör kunna överklagas. Med tanke på hur resolutionsåtgärder fungerar och hur nära kopplade de är till värderingen bör dock ett sådant överklagande endast vara möjligt om det samtidigt riktas mot resolutionsbeslutet. Dessutom är det nödvändigt att föreskriva att det efter tillämpningen av resolutionsverktygen ska göras en jämförelse mellan den behandling som aktieägare och borgenärer faktiskt har fått och den behandling de skulle ha fått vid normala insolvensförfaranden. Denna efterhandsjämförelse bör kunna överklagas vid sidan av resolutionsbeslutet. Aktieägare och borgenärer som har fått lägre belopp än vad de skulle ha fått vid normala insolvensförfaranden bör ha rätt till ersättning motsvarande mellanskillnaden.

(34) Det är viktigt att förlusterna fastställs när försäkrings- eller återförsäkringsföretaget fallerar. Värderingen av fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretags tillgångar och skulder bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden vid tidpunkten då resolutionsverktygen används. Värdet på skulderna bör dock i värderingen inte påverkas av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets finansiella situation. Det bör vara möjligt för resolutionsmyndigheterna att i exceptionella brådskande fall skyndsamt värdera ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretags tillgångar eller skulder. Den värderingen bör vara preliminär och tillämpas till dess att en oberoende värdering görs. Eiopa bör fastställa ett ramverk med principer som ska tillämpas vid utförandet av sådana värderingar och bör göra det möjligt för resolutionsmyndigheter och oberoende värderare, beroende på vad som är lämpligt, att tillämpa olika specifika metoder.

(35) Resolutionsmyndigheterna bör när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de åtgärder som anges i resolutionsplanerna såvida resolutionsmyndigheterna inte, med beaktande av omständigheterna i fallet, gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare genom att vidta åtgärder som inte anges i resolutionsplanerna.

(36) Resolutionsverktyg bör utformas och vara lämpliga för att möta en bred uppsättning av i hög grad oförutsägbara scenarier, med beaktande av att det kan vara skillnad mellan ett enskilt försäkrings- eller återförsäkringsföretag i kris och en bredare systemomfattande kris. Resolutionsverktygen bör därför täcka vart och ett av dessa scenarier, inbegripet solvent avveckling av företaget i resolution fram till dess att det avslutas, försäljning av verksamheten eller aktierna i företaget i resolution, bildandet av ett broföretag, avskiljning av tillgångar och skulder från försämrade eller nödlidande portföljer i det fallerande företaget, samt nedskrivning eller konvertering

av kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder i det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

(37) Om resolutionsverktyg har använts för att överföra försäkringsportföljer till en sund enhet, som kan vara en privat köpare eller ett broföretag, bör den resterande delen av företaget avvecklas inom en lämplig tidsperiod. Hur lång den perioden ska vara bör fastställas mot bakgrund av behovet av att det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget tillhandahåller tjänster eller stöd för att göra det möjligt för den privata köparen eller broföretaget att bedriva den verksamhet eller tillhandahålla de tjänster som förvärvats genom överföringen.

(38) Verktyget för försäljning av verksamhet bör kunna ge resolutionsmyndigheterna möjlighet att avyttra försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller delar av dess affärsverksamhet till en eller flera köpare, utan aktieägarnas medgivande. Vid tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet bör myndigheterna vidta åtgärder för att bjuda ut det försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller en del av dess affärsverksamhet till försäljning genom ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, och samtidigt erhålla högsta möjliga försäljningspris. Om ett sådant förfarande på grund av sakens brådskande natur är omöjligt bör myndigheterna vidta åtgärder för att motverka skadliga effekter på konkurrensen och den inre marknaden.

(39) Eventuella nettointäkter från överföring av tillgångar eller skulder hos företaget i resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet bör komma företaget som blivit föremål för likvidationsförfarandet till godo. Eventuella nettointäkter från överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av företaget i resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet bör komma ägarna till aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten till godo. Intäkterna bör beräknas netto, efter avdrag för de kostnader som uppstått genom försäkrings- eller återförsäkringsföretagets fallissemang och resolutionsprocessen.

(40) Information för utbjudande till försäljning av ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretag och förhandlingar med potentiella förvärvare före tillämpningen av verktyget för försäljning av affärsverksamhet kan vara känslig och utgöra en risk för förtroendet för försäkringsmarknaden. Det är därför viktigt att säkerställa att offentliggörandet av sådan information, som krävs enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014[19], kan skjutas upp så länge som det krävs för att planera och organisera resolutionen av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

(41) Ett broföretag är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som helt eller delvis ägs av en eller flera offentliga myndigheter eller som kontrolleras av resolutionsmyndigheten. Huvudsyftet med ett broföretag är att säkerställa att kritiska funktioner kan upprätthållas gentemot det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretagets försäkringstagare. Ett broföretag bör därför drivas som en bärkraftig enhet enligt fortlevnadsprincipen och återintroduceras på marknaden så snart villkoren är lämpliga, eller avvecklas om broföretaget inte är bärkraftigt.

(42) Verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder bör göra det möjligt för myndigheterna att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution

[19] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (EUT L 173, 12.6.2014, s. 1).

till en separat enhet för att avlägsna, förvalta och avveckla sådana tillgångar, rättigheter eller skulder. För att förhindra en otillbörlig konkurrensfördel för det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder endast användas tillsammans med andra verktyg.

(43) En effektiv resolutionsordning bör säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag kan försättas i resolution på ett sätt som minimerar de negativa effekterna av ett fallissemang på försäkringstagare, skattebetalare, realekonomin och den finansiella stabiliteten. Innan försäkringsfordringar drabbas bör det genom nedskrivning eller konvertering säkerställas att aktieägare och borgenärer i ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretag först bär förlusterna och en lämplig del av kostnaderna till följd av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets fallissemang så snart en resolutionsbefogenhet utövas. Nedskrivnings- eller konverteringsverktyget bör således ge försäkrings- eller återförsäkringsföretags aktieägare och borgenärer och, i viss utsträckning, försäkringstagare ett starkare incitament att övervaka försäkrings- eller återförsäkringsföretagets finansiella hälsa under normala omständigheter.

(44) Det är nödvändigt att säkerställa att resolutionsmyndigheterna har den flexibilitet som krävs för att under olika typer av omständigheter försätta företaget i resolution i solvent avveckling, överföra dess tillgångar, rättigheter och skulder på bästa möjliga villkor för försäkringstagarna, eller fördela återstående förluster. Det är därför lämpligt att fastställa att resolutionsmyndigheterna bör kunna tillämpa nedskrivnings- eller konverteringsverktyget både när syftet är resolution av det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget som ett företag i solvent avveckling, och när kritiska försäkringstjänster överförs medan försäkrings- eller återförsäkringsföretagets resterande del upphör att bedriva verksamhet och avvecklas. I detta sammanhang kan en omstrukturering av försäkringsskulderna vara motiverad för att säkerställa att en väsentlig del av försäkringsskyddet upprätthålls och då detta anses ligga i försäkringstagarnas bästa intresse.

(45) Om det finns realistiska utsikter att företagets bärkraft kan återställas och försäkringstagarna inte drabbas av några förluster i resolutionsprocessen, kan nedskrivnings- eller konverteringsverktyget användas för att återställa företaget i resolution till verksamhet enligt fortlevnadsprincipen. I sådana fall bör resolutionen som sker genom nedskrivning eller konvertering åtföljas av att ledningen byts ut, utom när det är lämpligt och nödvändigt att behålla ledningen för att uppnå resolutionsmålen.

(46) Det är inte lämpligt att tillämpa nedskrivnings- eller konverteringsverktyget på fordringar i den mån de är säkrade, säkerställda eller på annat sätt garanterade eftersom en sådan nedskrivning eller konvertering kan vara ineffektiv, eller eftersom en sådan nedskrivning eller konvertering kan ha negativa effekter på den finansiella stabiliteten. För att säkerställa att nedskrivnings- eller konverteringsverktyget är effektivt och ändamålsenligt är det dock önskvärt att det kan tillämpas på så många som möjligt av ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretags skulder utan säkerhet. Det är dock lämpligt att nedskrivnings- eller konverteringsverktyget inte tillämpas på vissa typer av skulder utan säkerhet. För att säkerställa kontinuiteten för kritiska funktioner bör nedskrivnings- eller konverteringsverktyget därför inte tillämpas på vissa skulder gentemot anställda i det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller på affärsmässiga fordringar som avser varor och tjänster som är kritiska för försäkrings- eller återförsäkringsföretagets löpande drift. För att pensionsrättigheter och skyldigheter avseende pensionsbelopp som tillkommer pensionsorgan och pensionsförvaltare ska kunna fullgöras bör nedskrivnings- eller

konverteringsverktyget inte tillämpas på de skulder som ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretag har till ett pensionssystem. För att minska risken för spridningseffekter på systemnivå bör nedskrivnings- eller konverteringsverktyget varken tillämpas på skulder som hänför sig till deltagande i betalningssystem med en återstående löptid på mindre än sju dagar eller på skulder till försäkrings- eller återförsäkringsföretag, kreditinstitut eller värdepappersföretag, med undantag för enheter inom en och samma grupp, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.

(47) Att skydda försäkringstagare, förmånstagare eller skadelidande parter är ett av huvudsyftena med resolution. Försäkringsfordringar bör därför endast i sista hand ingå vid tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsverktyget, och resolutionsmyndigheterna bör noggrant överväga konsekvenserna av en eventuell nedskrivning av försäkringsfordringar som härrör från försäkringsavtal som innehas av fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag.

(48) Resolutionsmyndigheterna bör under olika typer av omständigheter helt eller delvis kunna undanta skulder, om dessa skulder inte kan skrivas ned eller konverteras inom rimlig tid, om undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av resolutionsmålen eller om tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsverktyget skulle leda till en sådan värdeförsämring att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om skulderna inte undantogs. I de fall där de undantagen tillämpas kan nedskrivnings- och konverteringsnivån avseende andra kvalificerade skulder höjas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att principen om att ingen borgenär ska få sämre villkor än vid normala insolvensförfaranden respekteras. Samtidigt bör det inte krävas att medlemsstaterna finansierar resolution från sin allmänna budget.

(49) Som en allmän regel bör resolutionsmyndigheter tillämpa nedskrivnings- eller konverteringsverktyget så att borgenärerna behandlas lika och fordringars prioritet respekteras enligt gällande insolvensrätt. Förluster bör därför först absorberas av lagstadgade kapitalbasinstrument och bör fördelas på aktieägare antingen genom indragning eller överföring av aktier eller genom kraftig utspädning. Om detta inte är tillräckligt bör efterställda skulder konverteras eller skrivas ned. Skulder med hög förmånsrätt bör endast konverteras eller skrivas ned då de efterställda skulderna har konverterats eller skrivits ned helt.

(50) När det finns undantag för skulder, bland annat för betalnings- och avvecklingssystem, borgenärer som är anställda eller har kommersiella fordringar, eller en förmånsrätt, bör de tillämpas på samma sätt i tredjeländer och i unionen. För att säkerställa att skulder kan skrivas ned eller konverteras i tredjeländer är det nödvändigt att fastställa att avtalsbestämmelser som regleras av tredjelandets rätt erkänner denna möjlighet. Sådana avtalsbestämmelser bör inte krävas för skulder som undantas från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsverktyget, eller i de fall tredjelandets rätt eller ett bindande avtal som ingåtts med det tredjelandet tillåter den berörda medlemsstatens resolutionsmyndighet att tillämpa nedskrivnings- eller konverteringsverktyget.

(51) Aktieägare och borgenärer bör, i den utsträckning det är nödvändigt, bidra till förlustfördelningsmekanismen i ett fallerande företag. Medlemsstaterna bör därför säkerställa att kapitalinstrument tillhörande nivå 1, nivå 2 och nivå 3 fullt ut tas i anspråk för att absorbera förluster vid den tidpunkt då det utfärdande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget inte längre är bärkraftigt. Följaktligen bör resolutionsmyndigheterna vara skyldiga att skriva ned de instrumenten till hela

beloppet eller konvertera dem om tillämpligt till nivå 1-instrument vid den tidpunkt då företaget inte längre är bärkraftigt och innan resolutionsåtgärder vidtas. Den tidpunkt då ett företag inte längre är bärkraftigt bör i det sammanhanget förstås som antingen den tidpunkt då den berörda resolutionsmyndigheten fastslår att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget uppfyller villkoren för resolution, eller den tidpunkt då den berörda resolutionsmyndigheten beslutar att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget skulle upphöra att vara bärkraftigt om de kapitalinstrumenten inte skrivs ned eller konverteras. Dessa krav bör erkännas i de villkor som reglerar instrumentet och i alla prospekt eller emissionsdokument som offentliggörs eller tillhandahålls i samband med instrumenten.

(52) Resolutionsmyndigheter bör ha alla rättsliga befogenheter som krävs och som kan utövas i olika kombinationer när resolutionsverktygen används, i syfte att säkerställa att resolutionen genomförs på ett effektivt sätt. De rättsliga befogenheterna bör omfatta befogenhet att överföra aktier, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretag till en annan enhet, däribland ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller ett broföretag, befogenhet att skriva ned eller dra in aktier, eller skriva ned eller konvertera skulder i ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretag, befogenhet att byta ut ledningen och befogenhet att införa en tillfällig inställning av betalningen av fordringar. Det krävs även kompletterande befogenheter, bland annat befogenhet att kräva att bastjänster från andra delar av gruppen upprätthålls.

(53) Det är inte nödvändigt att exakt föreskriva hur resolutionsmyndigheterna bör ingripa i det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget. Resolutionsmyndigheterna bör kunna välja mellan att ta över kontroll genom ett direkt ingripande i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller genom föreskrifter. De bör besluta med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet.

(54) Det är nödvändigt att fastställa förfarandekrav för att säkerställa att resolutionsåtgärder meddelas och offentliggörs på korrekt sätt. Information som samlats in av resolutionsmyndigheter och deras sakkunniga rådgivare under resolutionsprocessen kan dock vara känslig och bör därför omfattas av ett effektivt system för konfidentialitet innan resolutionsbeslutet offentliggörs. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandet. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla konfidentialiteten kring sådana uppgifter, däribland innehåll och detaljer i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av eventuella bedömningar som genomförts i det sammanhanget.

(55) Resolutionsmyndigheter bör ha kompletterande befogenheter att säkerställa att överföring av aktier eller skuldinstrument, tillgångar, rättigheter och skulder till en förvärvande tredje part eller ett broföretag genomförs på ett effektivt sätt. För att underlätta överföring av försäkringsfordringar utan att det påverkar den övergripande riskprofilen för den berörda portföljen och de tillhörande försäkringstekniska avsättningarna och kapitalkraven, bör särskilt de ekonomiska fördelar som ges genom återförsäkringsavtal bevaras. Resolutionsmyndigheterna bör därför ha möjlighet att överföra försäkringsfordringar tillsammans med motsvarande återförsäkringsrättigheter. Den möjligheten bör också inkludera befogenheten att avlägsna tredje parts rättigheter från de överförda instrumenten eller tillgångarna, befogenheten att verkställa avtal och befogenheten att tillgodose kontinuitet i

överenskommelser gentemot mottagaren av de överförda tillgångarna och aktierna. En parts rätt att säga upp ett avtal med ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i resolution, eller en gruppenhet i ett sådant, av andra skäl än resolution av det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, bör inte heller påverkas. Resolutionsmyndigheterna bör dessutom ha kompletterande befogenhet att kräva att den resterande delen av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, som avvecklas enligt normala insolvensförfaranden, tillhandahåller tjänster som är nödvändiga för att det företag till vilket tillgångar eller aktier har överförts genom användning av verktyget för försäljning av verksamhet eller broföretagverktyget ska kunna bedriva sin verksamhet.

(56) Enligt artikel 47 i stadgan har var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol. Därför bör beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna kunna överklagas.

(57) Krishanteringsåtgärder som vidtas av resolutionsmyndigheter kan kräva en komplicerad ekonomisk bedömning och ett stort handlingsutrymme. Resolutionsmyndigheterna har specifikt utrustats med den expertis som behövs för att utföra de bedömningarna och besluta om lämplig användning av handlingsutrymmet. Det är därför viktigt att säkerställa att de komplexa ekonomiska bedömningar som görs i det sammanhanget av resolutionsmyndigheterna används som grund av de nationella domstolarna när de ser över de berörda krishanteringsåtgärderna. De bedömningarnas komplexa karaktär bör dock inte hindra nationella domstolar från att pröva huruvida de bevis resolutionsmyndigheten åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, huruvida dessa bevis utgör alla relevanta uppgifter som bör beaktas vid bedömningen av en komplex situation och huruvida de styrker de slutsatser som dragits.

(58) För att hantera brådskande situationer är det nödvändigt att föreskriva att inlämnandet av en ansökan om omprövning inte automatiskt bör skjuta upp verkan av det beslut som ansökan gäller och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara verkställbart omedelbart med en presumtion att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp det.

(59) Det är nödvändigt att skydda tredje part som i god tro har förvärvat tillgångar, rättigheter och skulder i företaget i resolution genom myndigheternas utövande av resolutionsbefogenheterna. Det är också nödvändigt att säkerställa stabilitet på finansmarknaderna. Rätten att överklaga ett resolutionsbeslut bör därför inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som beslutats på grundval av ett annullerat beslut. Korrigerande åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut bör i sådana fall begränsas till ersättning för den skada som de berörda personerna lidit.

(60) Krishanteringsåtgärder kan behöva vidtas skyndsamt på grund av allvarliga risker för den finansiella stabiliteten i den berörda medlemsstaten och i unionen. Alla förfaranden enligt nationell rätt som rör ansökan om en rättslig myndighets förhandsgodkännande av en krishanteringsåtgärd och en domstols behandling av en sådan ansökan bör därför vara snabba. Medlemsstaterna bör säkerställa att den berörda myndigheten kan fatta sitt beslut omedelbart efter det att en domstol har gett sitt godkännande. Denna möjlighet bör inte påverka berörda parters rätt att lämna in en ansökan till domstolen om att bortse från beslutet. En sådan möjlighet bör dock endast beviljas för en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten har vidtagit

krishanteringsåtgärden, för att inte onödigt försena tillämpningen av resolutionsbeslutet.

(61) För en effektiv resolution och för att undvika lagvalskonflikter är det nödvändigt att inga normala insolvensförfaranden med avseende på det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget inleds eller fortgår medan resolutionsmyndigheten utövar sina resolutionsbefogenheter eller tillämpar resolutionsverktygen, utom på resolutionsmyndighetens initiativ eller med dess samtycke. Det är därför nödvändigt att fastställa att vissa avtalsförpliktelser kan upphävas under en begränsad period för att resolutionsmyndigheterna ska kunna tillämpa resolutionsverktygen. Denna möjlighet bör dock inte gälla skyldigheter gentemot system som har utsetts av en medlemsstat i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG[20], inbegripet centrala motparter. Direktiv 98/26/EG minskar risken som är förknippad med att delta i system för överföring av betalningar och värdepapper, i synnerhet genom att minska störningarna i händelse av att en deltagare i systemet blir insolvent. Det är nödvändigt att säkerställa att detta skydd fortsätter att gälla i krissituationer och att lämplig förutsebarhet upprätthålls för operatörer av betalnings- och värdepapperssystem och andra marknadsaktörer. En krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd bör därför inte i sig anses utgöra insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt det berörda avtalet upprätthålls.

(62) Det är nödvändigt att säkerställa att resolutionsmyndigheterna, när de överför tillgångar och skulder till en privat köpare eller ett broföretag, har tillräckligt med tid för att identifiera avtal som behöver överföras. Det bör därför vara möjligt för resolutionsmyndigheter att begränsa motparternas rätt att slutavräkna, påskynda eller på annat sätt säga upp finansiella avtal innan överföringen görs. Sådana begränsningar bör göra det möjligt för resolutionsmyndigheterna att få en rättvisande bild av det fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretagets balansräkning, utan de förändringar i värde och omfattning som skulle bli följden om uppsägningsrätten utnyttjas i hög grad, och bör bidra till att undvika instabilitet på marknaden. Ingrepp i motparternas avtalsenliga rättigheter bör dock begränsas till vad som är absolut nödvändigt. Eventuella begränsningar av uppsägningsrätten som föreskrivs av resolutionsmyndigheterna bör därför endast gälla i samband med krishanteringsåtgärder eller händelser som är direkt kopplade till användningen av sådana åtgärder. Uppsägningsrätten på grund av att andra skyldigheter inte uppfyllts, inklusive underlåtenhet att betala eller tillhandahålla marginalsäkerheter, bör därför kvarstå.

(63) Det är nödvändigt att bevara legitima kapitalmarknadsarrangemang vid överföring av vissa, men inte alla, av ett fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretags tillgångar, rättigheter och skulder. Det är därför lämpligt att fastställa skyddsåtgärder för att förhindra uppdelning av sammankopplade skulder eller sammankopplade rättigheter och avtal, inbegripet avtal med samma motpart som täcks av säkerhetsarrangemang, avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, slutavräkningsavtal och strukturerade finansieringsavtal. Om en skyddsåtgärd är tillämplig bör resolutionsmyndigheterna vara skyldiga att överföra alla avtal med koppling till varandra i ett skyddat arrangemang eller låta alla ligga kvar i det resterande fallerande försäkrings- eller återförsäkringsföretaget. Skyddsåtgärderna bör

[20] Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

säkerställa att behandlingen av exponeringar som täcks av ett nettningsavtal i enlighet med direktiv 2009/138/EG inte påverkas vid beräkning av lagstadgat kapital.

(64) För att stabilisera försäkrings- och återförsäkringsföretagets finansiella ställning bör ett moratorium införas för försäkringstagarnas återköpsrätter. Ett sådant moratorium som stabiliserar den finansiella ställningen för det berörda företaget bör ge resolutionsmyndigheterna tillräckligt med tid för att värdera dessa företag och bedöma vilka resolutionsverktyg som bör användas. Ett sådant moratorium bör också säkerställa likabehandling av alla försäkringstagare så att man undviker eventuella negativa ekonomiska konsekvenser för de försäkringstagare som inte är först med att utnyttja sin återköpsrätt. Eftersom ett av syftena med resolution är att försäkringsskyddet upprätthålls bör försäkringstagarna fortsätta att göra alla obligatoriska betalningar enligt de aktuella försäkringsavtalen, även när det gäller livräntor.

(65) Genom att säkerställa att resolutionsmyndigheter förfogar över samma resolutionsverktyg och befogenheter underlättar man samordnade insatser i den händelse en gränsöverskridande grupp fallerar. Det krävs dock ytterligare åtgärder för att främja samarbete och undvika olikartade nationella tillvägagångssätt. För att komma överens om en gruppresolutionsordning vid resolution av gruppenheter bör resolutionsmyndigheter därför vara skyldiga att samråda med varandra och samarbeta i resolutionskollegier. För att skapa ett forum för diskussion och nå en sådan överenskommelse bör resolutionskollegier inrättas kring en kärna bestående av de redan befintliga tillsynskollegierna, genom att resolutionsmyndigheterna inkluderas och genom att behöriga ministerier, Eiopa och, där så är lämpligt, myndigheter med ansvar för försäkringsgarantisystemen deltar. Resolutionskollegier bör inte vara beslutsfattande organ, utan plattformar som underlättar nationella myndigheters beslutsfattande, och det bör vara de berörda nationella myndigheterna som fattar de gemensamma besluten.

(66) Vid resolution av gränsöverskridande grupper bör en avvägning göras mellan, å ena sidan, behovet av förfaranden som tar hänsyn till situationens kritiska karaktär och möjliggör effektiva, rättvisa och snabba lösningar för gruppen som helhet, och, å andra sidan, behovet av att skydda försäkringstagare, den reala ekonomin och den finansiella stabiliteten i alla de medlemsstater som gruppen är verksam i. De olika resolutionsmyndigheterna bör därför utbyta synpunkter i resolutionskollegiet, och alla eventuella resolutionsåtgärder som föreslås av gruppresolutionsmyndigheten bör förberedas och diskuteras mellan olika resolutionsmyndigheter inom ramen för gruppresolutionsplanerna. För att underlätta snabba och gemensamma beslut när så är möjligt bör resolutionskollegierna också beakta synpunkterna från resolutionsmyndigheterna i alla de medlemsstater där gruppen är verksam.

(67) När gruppresolutionsmyndigheten vidtar resolutionsåtgärder bör den alltid beakta effekterna på försäkringstagarna, den reala ekonomin och den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där gruppen är verksam. Resolutionsmyndigheter i den medlemsstat där ett dotterföretag är etablerat bör därför, som en sista utväg och i vederbörligen motiverade fall, ha möjlighet att invända mot beslut som fattats av gruppresolutionsmyndigheten om de resolutionsmyndigheterna anser att resolutionsåtgärderna inte är lämpliga, antingen mot bakgrund av behovet av att skydda försäkringstagare, den reala ekonomin och den finansiella stabiliteten i den medlemsstaten eller mot bakgrund av skyldigheter som jämförbara företag i den medlemsstaten omfattas av.

(68) Gruppresolutionsordningar bör underlätta en samordnad resolution som mer sannolikt ger det bästa resultatet för gruppens alla företag. Gruppresolutionsmyndigheter bör därför föreslå gruppresolutionsordningar och överlämna dessa till resolutionskollegiet. Resolutionsmyndigheter som har invändningar mot en gruppresolutionsordning eller beslutar att vidta oberoende resolutionsåtgärder bör redogöra för skälen till detta för gruppresolutionsmyndigheten och andra resolutionsmyndigheter som omfattas av gruppresolutionsordningen, samt anmäla skälen tillsammans med uppgifter om eventuella oberoende resolutionsåtgärder som de avser att vidta. En resolutionsmyndighet som beslutar att avvika från gruppresolutionsordningen bör noggrant överväga de potentiella effekterna av en sådan avvikelse på försäkringstagarna, den reala ekonomin och den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där övriga resolutionsmyndigheter är belägna och de potentiella effekterna av en sådan avvikelse på andra delar av gruppen.

(69) För att säkerställa samordnade åtgärder på gruppnivå bör resolutionsmyndigheterna uppmanas att inom ramen för en gruppresolutionsordning tillämpa samma verktyg på alla enheter inom gruppen som uppfyller villkoren för resolution. Gruppresolutionsmyndigheterna bör därför ha befogenhet att använda broföretagverktyget på gruppnivå för att stabilisera en grupp som helhet och att överföra äganderätten till dotterföretag till broföretaget i syfte att sälja dessa dotterföretag vidare, antingen som ett paket eller enskilt, när marknadsförhållandena är lämpliga. Vidare bör gruppresolutionsmyndigheten ha befogenhet att tillämpa nedskrivnings- eller konverteringsverktyget på moderföretagsnivå.

(70) En ändamålsenlig resolution av internationellt verksamma försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper kräver samarbete mellan medlemsstaters och tredjeländers resolutionsmyndigheter. Därför bör Eiopa, när det är motiverat mot bakgrund av den rådande situationen, ges befogenhet att utarbeta och ingå icke-bindande ramarrangemang om samarbete med myndigheter i tredjeländer i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1094/2010. Av samma skäl bör nationella myndigheter tillåtas att ingå bilaterala avtal med myndigheter i tredjeländer i linje med Eiopas ramavtal om samarbete. Sådana bilaterala avtal bör säkerställa en effektiv ordning för planering, beslutsfattande och samordning när det gäller sådana internationellt verksamma försäkrings- och återförsäkringsföretag. För att skapa lika villkor bör sådana bilaterala avtal vara ömsesidiga, där resolutionsmyndigheterna erkänner och verkställer varandras förfaranden, såvida det inte finns något tillämpligt undantag som gör det möjligt att inte erkänna resolutionsförfaranden i tredjeland.

(71) Samarbete mellan resolutionsmyndigheter bör äga rum både med avseende på dotterföretag inom grupper i unionen och grupper från tredjeland, och med avseende på filialer till försäkrings- och återförsäkringsföretag i unionen och från tredjeland. Dotterföretag inom grupper från tredjeland är företag med etablering i unionen och omfattas därför fullt ut av unionsrätten, inbegripet tillämpningen av resolutionsverktyg. Det är emellertid nödvändigt att medlemsstaterna behåller rätten att agera i fråga om filialer till försäkrings- och återförsäkringsföretag med huvudkontor i tredjeland, om erkännandet och tillämpningen av resolutionsförfaranden i tredjeland avseende en filial skulle äventyra den reala ekonomin eller den finansiella stabiliteten i unionen eller om försäkringstagare i unionen inte skulle behandlas likvärdigt med försäkringstagare från tredjeland. Under sådana omständigheter bör medlemsstaterna ha rätt att, efter samråd med sina resolutionsmyndigheter, neka erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland.

(72) Eiopa bör främja konvergens i resolutionsmyndigheternas praxis genom riktlinjer som utfärdas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010. Eiopa bör närmare bestämt specificera följande: a) tillämpning av förenklade skyldigheter för vissa företag, b) metoder som ska användas för att fastställa marknadsandelarna och kriterierna för räckvidden av förebyggande återhämtningsplanering, c) en minimiförteckning över kvalitativa och kvantitativa indikatorer och ett antal scenarier för förebyggande återhämtningsplaner, d) kriterier för att identifiera kritiska funktioner, e) närmare uppgifter om åtgärder för att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution och omständigheterna under vilka varje åtgärd får tillämpas, och f) hur informationen bör tillhandahållas i sammandrag eller i kollektiv form för att uppfylla konfidentialitetskraven.

(73) Tekniska standarder på området för finansiella tjänster bör underlätta en konsekvent harmonisering och ett tillfredsställande skydd för försäkringstagare, investerare och konsumenter över hela unionen. Eiopa är ett organ som har ytterst specialiserade expertkunskaper på området, och det skulle därför vara effektivt och lämpligt att denna myndighet anförtros uppgiften att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförandestandarder som inte inbegriper policyval, vilka sedan läggs fram för kommissionen.

(74) Kommissionen bör, när så anges i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för tillsyn som utarbetats av Eiopa genom delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att specificera följande element: a) Den information som ska ingå i de förebyggande återhämtningsplanerna. b) Innehållet i resolutionsplaner och innehållet i gruppresolutionsplaner. c) Aspekter och kriterier för bedömningen av möjlighet till resolution. d) Olika element för värdering, däribland metoden för att beräkna bufferten för ytterligare förluster som ska ingå i de preliminära värderingarna och metoden för att utföra värderingen av skillnad i behandling. e) Innehållet i det avtalsvillkor som ska ingå i ett finansiellt avtal som regleras av lagstiftning i tredjeland. f) Resolutionskollegiernas operativa verksamhet. Kommissionen bör, när så föreskrivs i detta direktiv, anta förslag till tekniska genomförandestandarder som utarbetats av Eiopa genom genomförandeakter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010, för att specificera förfaranden, innehåll och en minimiuppsättning standardformulär och mallar för lämnande av information för resolutionsplaner och samarbete från försäkrings- eller återförsäkringsföretagets sida.

(75) I direktiv 2009/138/EG föreskrivs ömsesidigt erkännande och ömsesidig verkställighet i alla medlemsstater av beslut om rekonstruktion eller likvidation av försäkringsföretag. Genom direktivet säkerställs att alla företaget tillgångar och skulder, oberoende av det land där de finns, hanteras med ett enda förfarande i hemmedlemsstaten och att borgenärer i värdmedlemsstaterna behandlas på samma sätt som borgenärer i hemmedlemsstaten. För att uppnå en effektiv resolution bör bestämmelserna om rekonstruktion och likvidation i direktiv 2009/138/EG vara tillämpliga i händelse av användning av resolutionsverktygen både när de instrumenten tillämpas på försäkrings- och återförsäkringsföretag och när de tillämpas på andra enheter som omfattas av resolutionsordningen. De bestämmelserna bör därför ändras i enlighet med detta.

(76) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG[21], Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG[22] och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132[23] innehåller regler om skydd av aktieägare och borgenärer i företag som omfattas av dessa direktiv. I en situation där resolutionsmyndigheterna behöver agera snabbt skulle de reglerna kunna hindra resolutionsmyndigheterna från att vidta ändamålsenliga resolutionsåtgärder och tillämpa resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter på ett ändamålsenligt sätt. Undantagen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU[24] och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23[25] bör därför utvidgas till att omfatta åtgärder som vidtas i samband med resolution av försäkrings- och återförsäkringsföretag. För att garantera största möjliga rättssäkerhet för intressenter bör sådana undantag anges tydligt, vara snäva och enbart kunna användas i det allmänna intresset och när villkoren för utlösande av resolution är uppfyllda.

(77) För att möjliggöra adekvat informationsutbyte och informationstillgång för alla berörda myndigheter är det nödvändigt att säkerställa att resolutionsmyndigheterna är representerade i alla relevanta forum och att Eiopa har tillgång till den sakkunskap som krävs för att utföra uppgifterna i samband med återhämtning och resolution av försäkrings- och återförsäkringsföretag. Förordning (EU) nr 1094/2010 bör därför ändras så att resolutionsmyndigheter utses till behöriga myndigheter enligt vad som avses i den förordningen. Ett sådant likställande av resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter är förenligt med de uppgifter som tilldelas Eiopa enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att bidra till och aktivt delta i utvecklingen och samordningen av planer för återhämtning och resolution.

(78) Det måste säkerställas att försäkrings- och återförsäkringsföretag, de som i praktiken kontrollerar deras verksamhet samt deras förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan uppfyller sina skyldigheter när det gäller resolution av sådana företag. Det måste också säkerställas att dessa företag, de som i praktiken kontrollerar deras verksamhet och deras förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan behandlas på liknande sätt i hela unionen. Det bör därför krävas att medlemsstaterna föreskriver administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionella och avskräckande. Sådana administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder bör uppfylla vissa väsentliga krav vad gäller adressater, kriterier som bör beaktas när en administrativ sanktion eller annan administrativ åtgärd tillämpas, offentliggörande av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder, centrala

---

21 Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

22 Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag (EUT L 184, 14.7.2007, s. 17).

23 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt (EUT L 169, 30.6.2017, s. 46).

24 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

25 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 22, 22.1.2021, s. 1).

sanktioneringsbefogenheter och nivåer för administrativa avgifter. Eiopa bör, under sträng sekretess, upprätthålla en central databas över alla administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och information om de överklaganden som tillsynsmyndigheter och resolutionsmyndigheter rapporterat till Eiopa.

(79) Det bör inte krävas att medlemsstaterna fastställer bestämmelser om administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder för överträdelser av detta direktiv som omfattas av nationell straffrätt. Bibehållandet av straffrättsliga påföljder snarare än administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder vid överträdelser bör dock inte minska eller på annat sätt påverka resolutionsmyndigheters och tillsynsmyndigheters förmåga att inom fastställd tid samarbeta och få tillgång till och utbyta information med resolutionsmyndigheter och tillsynsmyndigheter i andra medlemsstater, även efter det att de berörda överträdelserna har överlämnats till de behöriga rättsliga myndigheterna för lagföring.

(80) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att harmonisera regler och förfaranden för resolution av försäkrings- och återförsäkringsföretag, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva utan snarare, på grund av hur ett företags fallissemang kan påverka hela unionen, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(81) När tillsynsmyndigheter och resolutionsmyndigheter fattar beslut eller vidtar åtgärder inom ramen för detta direktiv bör de alltid ta vederbörlig hänsyn till vilka effekter deras beslut och åtgärder får för försäkringstagarna, den reala ekonomin och den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater, samt även beakta vikten av eventuella dotterföretag eller av gränsöverskridande verksamhet för försäkringstagarna, finanssektorn och ekonomin i den medlemsstat där dotterföretaget är etablerat eller där verksamheten bedrivs, även i fall där dotterföretaget eller den gränsöverskridande verksamheten i fråga är av mindre vikt för gruppen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I
INNEHÅLL OCH TILLÄMPNINGSOMRÅDE, DEFINITIONER OCH UTSEENDE AV RESOLUTIONSMYNDIGHETER

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs regler och förfaranden för återhämtning och resolution av följande typer av enheter:

   a) Försäkrings- och återförsäkringsföretag som är etablerade i unionen och som omfattas av artikel 2 i direktiv 2009/138/EG.

   b) Moderförsäkrings- och moderåterförsäkringsföretag som är etablerade i unionen.

   c) Försäkringsholdingbolag och blandade finansiella holdingföretag som är etablerade i unionen.

   d) Moderförsäkringsholdingbolag och blandade finansiella moderholdingföretag som är etablerade i en medlemsstat.

   e) Moderförsäkringsholdingbolag inom unionen och blandade finansiella moderholdingföretag inom unionen.

   f) Filialer till försäkrings- och återförsäkringsföretag som är etablerade utanför unionen och som uppfyller villkoren i artiklarna 72–77.

   Resolutionsmyndigheter och tillsynsmyndigheter ska, när de fastställer och tillämpar kraven i detta direktiv och när de använder de olika verktyg som de förfogar över med avseende på en enhet som avses i första stycket, ta hänsyn till enhetens verksamhets beskaffenhet, dess ägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek, rättsliga ställning, sammanlänkning med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet samt omfattningen av och komplexiteten hos enhetens verksamhet.

2. Medlemsstaterna får anta eller behålla regler som är striktare än eller kompletterar de som fastställs i detta direktiv och i de delegerade akter och genomförandeakter som antas på grundval av detta direktiv, under förutsättning att de reglerna äger allmän giltighet och inte står i strid med detta direktiv och de delegerade akter och genomförandeakter som antas på grundval av detta direktiv.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv ska definitionerna i artikel 212 a–d och f–h i direktiv 2009/138/EG gälla.

2. I detta direktiv gäller följande definitioner:

(1) *resolution*: tillämpning av ett resolutionsverktyg eller ett verktyg som avses i artikel 26.3 för att uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 18.2.

(2) *moderförsäkringsholdingbolag i en medlemsstat*: ett försäkringsholdingbolag enligt definitionen i artikel 212.1 f i direktiv 2009/138/EG som är etablerat i en medlemsstat och som inte är ett dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, försäkringsholdingbolag eller blandat finansiellt holdingföretag som är auktoriserat eller etablerat i samma medlemsstat.

(3) *moderförsäkringsholdingbolag inom unionen*: ett moderförsäkringsholdingbolag i en medlemsstat som inte är ett dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, ett annat försäkringsholdingbolag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är auktoriserat eller etablerat i någon medlemsstat.

(4) *blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat*: ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 212.1 h i direktiv 2009/138/EG som är etablerat i en medlemsstat och som inte självt är ett dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, försäkringsholdingbolag eller blandat finansiellt holdingföretag som är auktoriserat eller etablerat i samma medlemsstat.

(5) *blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen*: ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat som inte är ett dotterföretag till ett företag som är auktoriserat i någon medlemsstat eller till ett annat försäkringsholdingbolag eller blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i någon medlemsstat.

(6) *resolutionsmål*: de resolutionsmål som avses i artikel 18.2.

(7) *resolutionsmyndighet*: den myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3.

(8) *tillsynsmyndighet*: en tillsynsmyndighet enligt definitionen i artikel 13.10 i direktiv 2009/138/EG.

(9) *resolutionsverktyg*: ett resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3.

(10) *resolutionsbefogenhet*: en befogenhet som avses i artiklarna 40–52.

(11) *behöriga ministerier*: finansministerier eller andra ministerier i medlemsstaterna med ansvar för ekonomiska, finansiella och budgetmässiga frågor på nationell nivå enligt nationell uppdelning av ansvarsområden och som utsetts i enlighet med artikel 3.7.

(12) *verkställande ledning*: de fysiska personer som utövar verkställande funktioner i ett företag och som är ansvariga och kan ställas till svars inför förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan för den dagliga ledningen av företaget.

(13) *gränsöverskridande grupp*: en grupp med gruppenheter etablerade i fler än en medlemsstat.

(14) *extraordinärt offentligt finansiellt stöd*: statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en enhet som avses i

artikel 1.1 b–e, eller hos en grupp vilken ett sådant företag eller en sådan enhet tillhör.

(15) *gruppenhet*: en juridisk person som är del av en grupp.

(16) *förebyggande återhämtningsplan*: en förebyggande återhämtningsplan som utarbetas och upprätthålls av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i enlighet med artikel 5.

(17) *förebyggande gruppåterhämtningsplan*: en förebyggande gruppåterhämtningsplan som utarbetas och upprätthålls i enlighet med artikel 7.

(18) *betydande gränsöverskridande verksamhet*: försäkrings- och återförsäkringsverksamhet som bedrivs med stöd av etableringsfriheten och sådan verksamhet som bedrivs inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster i en viss värdmedlemsstat, för vilken de årliga tecknade bruttopremieinkomsterna överstiger 5 % av företagets årliga tecknade bruttopremieinkomster, mätt med hänvisning till företagets senaste tillgängliga finansiella rapporter.

(19) *kritiska funktioner*: aktiviteter, tjänster eller transaktioner som utförs av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag för tredje parts räkning och som inte kan ersättas inom en rimlig tidsfrist eller till en rimlig kostnad och som, om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget inte kan utföra dessa aktiviteter, tjänster eller transaktioner, sannolikt skulle leda till betydande konsekvenser för det finansiella systemet och realekonomin i en eller flera medlemsstater, bland annat genom att påverka den sociala välfärden för ett stort antal försäkringstagare, förmånstagare eller skadelidande parter, eller genom att ge upphov till systemstörningar eller undergräva det allmänna förtroendet för försäkringstjänster.

(20) *kärnaffärsområden*: affärsområden och kringtjänster som utgör materiella källor till inkomst eller vinst eller har ett materiellt franchisevärde för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller för en grupp som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag tillhör.

(21) *finansieringsarrangemang*: ett arrangemang som officiellt erkänns av en medlemsstat och som tillhandahåller finansiering genom bidrag från försäkrings- och återförsäkringsföretag på den medlemsstatens territorium för att säkerställa att resolutionsmyndigheten på ett effektivt sätt kan tillämpa de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 och utöva de befogenheter som avses i artiklarna 40–52.

(22) *kapitalbas*: kapitalbas enligt definitionen i artikel 87 i direktiv 2009/138/EG.

(23) *resolutionsåtgärd*: ett beslut att försätta ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en enhet enligt artikel 1.1 b–e i resolution enligt artikel 19 eller artikel 20, tillämpning av ett resolutionsverktyg enligt artikel 26.3 eller utövande av en eller flera resolutionsbefogenheter enligt artiklarna 40–52.

(24) *resolutionsplan*: en resolutionsplan för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utarbetas i enlighet med artikel 9.

(25) *gruppresolution*:

a) vidtagande av resolutionsåtgärder på moderföretagsnivå eller på nivån för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är föremål för grupptillsyn, eller

b) resolutionsmyndigheters samordnade tillämpning av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 och utövande av sina resolutionsbefogenheter enligt artiklarna 40–52 med avseende på gruppenheter som uppfyller villkoren för resolution enligt artikel 19.1 eller 20.3.

(26) *gruppresolutionsplan*: en plan för resolution av en grupp som utarbetas i enlighet med artiklarna 10 och 11.

(27) *gruppresolutionsmyndighet*: resolutionsmyndigheten i den medlemsstat i vilken grupptillsynsmyndigheten är belägen.

(28) *gruppresolutionsordning*: en plan som utarbetas för resolution av en grupp i enlighet med artikel 70.

(29) *resolutionskollegium*: ett kollegium som inrättats i enlighet med artikel 68 för att utföra de uppgifter som avses i punkt 1 i den artikeln.

(30) *normala insolvensförfaranden*: kollektiva insolvensförfaranden som innebär total eller delvis avyttring av en gäldenärs tillgångar och tillsättande av en förvaltare eller rekonstruktör och som normalt gäller för försäkrings- och återförsäkringsföretag enligt nationell rätt, antingen specifikt för sådana företag eller generellt för alla fysiska eller juridiska personer.

(31) *skuldinstrument*: obligationer och andra former av överlåtbara skuldförbindelser, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument.

(32) *försäkringsfordran*: en försäkringsfordran enligt definitionen i artikel 268.1 g i direktiv 2009/138/EG.

(33) *moderföretag i en medlemsstat*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 13.15 i direktiv 2009/138/EG som är etablerat i en medlemsstat.

(34) *tillsynskollegium*: ett tillsynskollegium enligt definitionen i artikel 212.1 e i direktiv 2009/138/EG som inrättats i enlighet med artikel 248 i direktiv 2009/138/EG.

(35) *unionens regler om statligt stöd*: den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller artikel 109 i EUF-fördraget.

(36) *avveckling*: avveckling av tillgångarna i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

(37) *verktyg för avskiljande av tillgångar och skulder*: en mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution till en tillgångs- och skuldförvaltningsenhet i enlighet med artikel 30.

(38) *tillgångs- och skuldförvaltningsenhet*: en juridisk person som uppfyller kraven i artikel 30.2.

(39) *nedskrivnings- eller konverteringsverktyg*: en mekanism för en resolutionsmyndighets utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter med avseende på skulder i ett företag i resolution i enlighet med artikel 34.

(40) *verktyg för försäljning av verksamhet*: en mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett företag i resolution, eller av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution, till en köpare som inte är ett broföretag, i enlighet med artikel 31.

(41) *broföretag*: en juridisk person som uppfyller kraven i artikel 32.2.

(42) *broföretagverktyg*: en mekanism för överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett företag i resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution, till ett broföretag, i enlighet med artikel 32.

(43) *verktyg för solvent avveckling*: en mekanism för att återkalla auktorisationen för ett företag i resolution att ingå nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal, och för att begränsa dess verksamhet till att enbart förvalta sin befintliga portfölj fram till dess att det avslutas och avvecklas enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med artikel 27.

(44) *äganderättsinstrument*: aktier, andra instrument som ger äganderätt, instrument som kan konverteras till eller ge rätt att förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument, samt instrument som utgör intressen i aktier eller andra äganderättsinstrument.

(45) *aktieägare*: aktieägare eller innehavare av andra äganderättsinstrument.

(46) *överföringsbefogenheter*: de befogenheter som specificeras i artikel 40.1 d eller e och som avser överföring av aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder, eller en kombination av dessa från ett företag i resolution till en mottagande enhet.

(47) *central motpart*: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012[26].

(48) *nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter*: de befogenheter som avses i artikel 34.2 och i artikel 40.1 f–j.

(49) *skuld med säkerhet*: en skuld där borgenärens rätt till betalning eller annan form av fullgörande är säkrad genom inteckning, pantsättning eller panträtt i egendom, eller avtal om säkerheter inklusive skuldförpliktelser till följd av återköpstransaktioner eller övriga avtal om finansiell äganderättsöverföring.

(50) *nivå 1-instrument*: primärkapitalposter som uppfyller villkoren i artikel 94.1 i direktiv 2009/138/EG.

(51) *nivå 2-instrument*: primärkapitalposter och tilläggskapitalposter som uppfyller villkoren i artikel 94.2 i direktiv 2009/138/EG.

[26] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, EUT L 201, 27.7.2012, s. 1.

(52) *nivå 3-instrument*: primärkapitalposter och tilläggskapitalposter som uppfyller villkoren i artikel 94.3 i direktiv 2009/138/EG.

(53) *kvalificerade skulder*: skulder och kapitalinstrument som inte räknas som nivå 1-instrument, nivå 2-instrument eller nivå 3-instrument i ett försäkrings- och återförsäkringsföretag eller en enhet enligt artikel 1.1 b–e, och som inte är undantagna från tillämpningsområdet för nedskrivnings- eller konverteringsverktyget i enlighet med artikel 34.5 eller 34.6.

(54) *försäkringsgarantisystem*: ett system som är officiellt erkänt av en medlemsstat och som finansieras genom bidrag från försäkrings- och återförsäkringsföretag och som garanterar betalning av godtagbara försäkringsfordringar, helt eller delvis, till berättigade försäkringstagare, försäkrade parter och förmånstagare, om ett försäkringsföretag inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna uppfylla sina skyldigheter och åtaganden enligt sina försäkringsavtal.

(55) *tillämpliga kapitalinstrument*: nivå 1-instrument, nivå 2-instrument och nivå 3-instrument.

(56) *konverteringskurs*: den faktor som fastställer det antal aktier eller andra äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.

(57) *drabbad borgenär*: en borgenär vars fordran hänför sig till en skuld som skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument genom utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten i samband med tillämpning av nedskrivnings- eller konverteringsverktyget.

(58) *mottagande enhet*: en enhet till vilken aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder eller en kombination av dessa poster överförs från ett företag i resolution.

(59) *bankdag*: en dag förutom lördag, söndag eller dag som är allmän helgdag i den berörda medlemsstaten.

(60) *uppsägningsrätt*: rätten att säga upp ett avtal, rätten att påskynda, slutavräkna, kvitta eller netta skyldigheter eller liknande bestämmelser som upphäver, modifierar eller utsläcker en avtalsparts skyldighet eller en bestämmelse som hindrar en skyldighet enligt avtalet från att uppkomma som annars skulle uppkomma.

(61) *företag i resolution*: någon av de enheter som avses i artikel 1 a–e och för vilka en resolutionsåtgärd vidtas.

(62) *dotterföretag inom unionen*: ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har sitt huvudkontor i en medlemsstat och som är ett dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland eller ett moderföretag i tredjeland.

(63) *yttersta moderföretag*: ett moderföretag i en medlemsstat i en grupp som är föremål för grupptillsyn i enlighet med artikel 213.2 a eller b i direktiv 2009/138/EG och som inte är ett dotterföretag till ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag, ett försäkringsholdingbolag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är auktoriserat och etablerat i någon medlemsstat.

(64) *försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland*: ett försäkringsföretag i tredjeland eller ett återförsäkringsföretag i tredjeland enligt definitionerna i artikel 13.3 och 13.6 i direktiv 2009/138/EG.

(65) *resolutionsförfaranden i tredjeland*: en åtgärd enligt rätten i ett tredjeland som syftar till att hantera ett fallissemang i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland eller ett moderföretag i tredjeland som är jämförbar, i termer av mål och förväntade resultat, med resolutionsåtgärder enligt detta direktiv.

(66) *unionsfilial* en filial till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland som är belägen i en medlemsstat.

(67) *relevant myndighet i tredjeland*: en myndighet i tredjeland med ansvar för funktioner som är jämförbara med de funktioner som utförs av resolutionsmyndigheter eller tillsynsmyndigheter enligt detta direktiv.

(68) *avtal om finansiell äganderättsöverföring*: avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG[27].

(69) *nettningsavtal*: ett avtal i enlighet med vilket ett antal fordringar eller skyldigheter kan omvandlas till en enda nettofordran, inklusive nettningsavtal om slutavräkning där fullgörandet av parternas skyldigheter påskyndas när en utlösande händelse inträffar (oavsett hur och var denna definieras) så att de ska fullgöras omedelbart eller avslutas, och i båda fallen omvandlas till eller ersättas av en enda nettofordran, inbegripet slutavräkningsklausuler enligt definitionen i artikel 2.1 n i i direktiv 2002/47/EG och nettning enligt definitionen i artikel 2 k i direktiv 98/26/EG.

(70) *kvittningsavtal*: ett avtal i enlighet med vilket två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som företaget i resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.

(71) *finansiella avtal*: finansiella avtal enligt definitionen i artikel 1.1.100 i direktiv 2014/59/EU.

(72) *krisförebyggande åtgärd*: ett utövande av befogenheter att styra avlägsnandet av brister eller hinder för återvinning enligt artikel 6.5 i detta direktiv, utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 15 eller artikel 16 i detta direktiv, tillämpning av alla eventuella åtgärder enligt artiklarna 137, 138.3, 138.5, 139.3 och 140 i direktiv 2009/138/EG samt tillämpning av en förebyggande åtgärd enligt artikel 141 i direktiv 2009/138/EG.

(73) *krishanteringsåtgärd*: en resolutionsåtgärd, tillsättning av en särskild förvaltare enligt artikel 42 eller tillsättning av en person enligt artikel 52.1.

(74) *utsett nationellt makrotillsynsorgan*: den myndighet som har anförtrotts genomförandet av den politik för makrotillsyn som avses i punkt 1 i rekommendation B i rekommendationen från Europeiska systemrisknämnden av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (ESRB/2011/3).

[27] Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

(75) *reglerad marknad*: en reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU[28].

(76) *försäkringsföretag*: ett försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.1 i direktiv 2009/138/EG.

(77) *återförsäkringsföretag*: ett återförsäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.4 i direktiv 2009/138/EG.

(78) *kreditinstitut*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013[29].

(79) *värdepappersföretag*: ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013.

(80) *försäkringsföretag med lågriskprofil*: ett försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.10a i direktiv 2009/138/EG.

(81) *dotterföretag*: ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 13.16 i direktiv 2009/138/EG.

(82) *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 13.15 i direktiv 2009/138/EEG.

(83) *filial*: en filial enligt definitionen i artikel 13.11 i direktiv 2009/138/EU.

(84) *förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan*: ett förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan enligt definitionen i artikel 1.43 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35[30].

Artikel 3

Utseende av resolutionsmyndigheter och behöriga ministerier

1. Varje medlemsstat ska utse en eller i undantagsfall flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.

2. Resolutionsmyndigheterna ska vara nationella centralbanker, behöriga ministerier, offentliga förvaltningsmyndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter.

3. Om en resolutionsmyndighet har anförtrotts andra funktioner ska det finnas adekvata strukturella arrangemang för att undvika intressekonflikter mellan de funktioner som resolutionsmyndigheten anförtrotts enligt detta direktiv samt alla andra funktioner som myndigheten anförtrotts, utan att det påverkar informationsutbyte och samarbetsskyldigheter enligt kraven i punkt 6.

   För att uppnå de mål som avses i första stycket ska det finnas arrangemang för att säkerställa verkligt operativt oberoende, inbegripet särskild personal och särskilda

[28] Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

[29] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

[30] Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 12, 17.1.2015, s. 1).

rapporteringsvägar och beslutsprocesser hos resolutionsmyndigheten som är skilda från resolutionsmyndighetens tillsynsfunktion eller andra funktioner.

4. De krav som anges i punkt 3 ska inte hindra att

   a) rapporteringsvägar konvergerar på högsta nivå i en organisation som innefattar olika funktioner eller myndigheter,

   b) personal, enligt förutbestämda villkor, delas med de andra funktioner som resolutionsmyndigheten anförtrotts för att klara av tillfällig hög arbetsbelastning, eller för att resolutionsmyndigheten ska kunna dra nytta av expertisen hos gemensam personal.

5. Resolutionsmyndigheterna ska anta och offentliggöra sina interna regler för att säkerställa att de krav som anges i punkterna 3 och 4 är uppfyllda, inbegripet regler som rör tystnadsplikt och informationsutbyte mellan de olika funktionsområdena.

6. Medlemsstaterna ska kräva att de myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och de personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar samarbetar nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut, både när resolutionsmyndigheten och tillsynsmyndigheten är separata enheter och när funktionerna utförs inom samma enhet.

7. Varje medlemsstat ska utse ett enda ministerium som ska vara ansvarigt för att utöva de funktioner som det behöriga ministeriet anförtrotts enligt detta direktiv.

8. Om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat inte är det behöriga ministeriet ska resolutionsmyndigheten utan onödigt dröjsmål informera det behöriga ministeriet om de beslut som fattas i enlighet med detta direktiv och, om inte annat föreskrivs i nationell rätt, inte genomföra några beslut som har direkta budgeteffekter utan att ha fått det behöriga ministeriets godkännande.

9. En medlemsstat som utser mer än en resolutionsmyndighet ska lämna en fullständig motivering för detta till Eiopa, och tydligt fördela funktioner och ansvarsområden mellan dessa myndigheter, säkerställa lämplig samordning mellan dem och utse en enda myndighet till kontaktmyndighet för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i andra medlemsstater.

10. Medlemsstaterna ska informera Eiopa om vilken nationell myndighet eller vilka nationella myndigheter som har utsetts till resolutionsmyndigheter och, om tillämpligt, vilken myndighet som är kontaktmyndighet och, om tillämpligt, vilka specifika funktioner och ansvarsområden de har. Eiopa ska offentliggöra förteckningen över de resolutionsmyndigheterna och kontaktmyndigheterna.

11. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 65 får medlemsstaterna begränsa resolutionsmyndighetens, tillsynsmyndighetens och deras respektive personals ansvar i enlighet med nationell rätt när det gäller åtgärder och underlåtenhet att agera vid fullgörandet av sina funktioner enligt detta direktiv.

AVDELNING II
FÖRBEREDELSE

KAPITEL I
Förebyggande återhämtnings- och resolutionsplanering

AVSNITT 1
ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 4

Förenklade skyldigheter för vissa företag

1. Med beaktande av den inverkan som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags fallissemang kan ha mot bakgrund av verksamhetens beskaffenhet, företagets ägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek och rättsliga ställning, dess sammanlänkning med andra reglerade företag eller det finansiella systemet i allmänhet, verksamhetens omfattning och komplexitet, och huruvida ett fallissemang med därpå följande avveckling enligt normala insolvensförfaranden sannolikt skulle medföra en betydande negativ inverkan på finansmarknaderna, på andra företag, på försäkringstagare, på finansieringsvillkor eller på ekonomin i stort, ska tillsyns- och resolutionsmyndigheter fastställa huruvida förenklade skyldigheter kan tillämpas på vissa försäkrings- och återförsäkringsföretag och försäkrings- och återförsäkringsgrupper med avseende på följande:

   a) Innehåll och uppgifter i de förebyggande återhämtnings- och resolutionsplaner som föreskrivs i artiklarna 5–7.

   b) Det datum före vilket de första förebyggande återhämtnings- och resolutionsplanerna ska utarbetas och de intervall med vilka återhämtnings- och resolutionsplaner ska uppdateras, vilka kan vara längre än de intervall som föreskrivs i artiklarna 5.4, 7.5, 9.5 och 11.3.

   c) Innehåll i och detaljnivå för den information som krävs av företag enligt artiklarna 5.6, 10.2 och 12.1.

   d) Detaljnivå för den bedömning av möjligheten till resolution som föreskrivs i artiklarna 13 och 14.

2. Eiopa ska senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet] utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att specificera de behörighetskriterier som avses i punkt 1.

3. Medlemsstaterna ska kräva att tillsynsmyndigheterna eller resolutionsmyndigheterna, beroende på vad som är tillämpligt, varje år och separat för varje medlemsstat lämnar samtliga följande uppgifter till Eiopa:

   a) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och försäkrings- och återförsäkringsgrupper som omfattas av förebyggande återhämtningsplanering och resolutionsplanering i enlighet med artiklarna 5, 7, 9 och 10.

b) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och försäkrings- och återförsäkringsgrupper som omfattas av de förenklade skyldigheter som avses i punkt 1 i denna artikel.

c) Kvantitativ information om tillämpningen av de kriterier som avses i punkt 1.

d) En beskrivning av de förenklade skyldigheter som tillämpas på grundval av de kriterier som avses i punkt 1 jämfört med de fullständiga skyldigheterna, tillsammans med volymangivelser för kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätt i procent av den totala volymen av kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar respektive tillgångar för försäkrings- och återförsäkringsföretagen i medlemsstaterna eller för alla grupper, beroende på vad som är tillämpligt.

4. Eiopa ska varje år och separat för varje medlemsstat offentliggöra samtliga följande uppgifter:

a) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och försäkrings- och återförsäkringsgrupper som omfattas av förebyggande återhämtningsplanering och resolutionsplanering i enlighet med artiklarna 5, 7, 9 och 10.

b) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och försäkrings- och återförsäkringsgrupper som omfattas av de förenklade skyldigheter som avses i punkt 1 i denna artikel.

c) Kvantitativ information om tillämpningen av de kriterier som avses i punkt 1 i denna artikel.

d) En beskrivning av de förenklade skyldigheter som tillämpas på grundval av de behörighetskriterier som avses i punkt 1 jämfört med de fullständiga skyldigheterna, tillsammans med volymangivelser för kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätt i procent av den totala volymen av kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar respektive tillgångar för försäkrings- och återförsäkringsföretagen i medlemsstaterna eller för alla grupper, beroende på vad som är tillämpligt.

e) En bedömning av alla eventuella skillnader i genomförandet av punkt 1 i denna artikel på nationell nivå.

AVSNITT 2
FÖREBYGGANDE ÅTERHÄMTNINGSPLANERING

Artikel 5

Förebyggande återhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag som inte ingår i en grupp som omfattas av förebyggande återhämtningsplanering enligt artikel 7 och som uppfyller kriterierna i punkterna 2 eller 3 utarbetar en förebyggande återhämtningsplan och håller den uppdaterad. En sådan förebyggande återhämtningsplan ska innehålla åtgärder som ska vidtas av det berörda företaget för att återställa dess finansiella ställning, om den ställningen har försämrats väsentligt.

Att utarbeta förebyggande återhämtningsplaner, hålla dem uppdaterade och tillämpa dem ska anses utgöra en del av företagsstyrningssystemet i den mening som avses i artikel 41 i direktiv 2009/138/EG.

2. Tillsynsmyndigheten ska underkasta försäkrings- och återförsäkringsföretag krav på förebyggande återhämtningsplanering på grundval av deras storlek, affärsmodell, riskprofil, sammanlänkning, utbytbarhet och, i synnerhet, gränsöverskridande verksamhet.

   Tillsynsmyndigheterna ska säkerställa att minst 80 % av medlemsstatens marknad för livförsäkring, skadeförsäkring respektive återförsäkring, där marknadsandelen för skadeförsäkring baseras på bruttovärdet av de tecknade premierna och marknadsandelen för livförsäkring baseras på försäkringstekniska avsättningar brutto, omfattas av krav på förebyggande återhämtningsplanering i enlighet med denna artikel.

   Vid beräkningen av den marknadstäckningsgrad som avses i punkt 2 får dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretagen i en grupp beaktas, om de dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretagen ingår i en grupp för vilken det yttersta moderföretaget utarbetar och upprätthåller en förebyggande gruppåterhämtningsplan som avses i artikel 7.

3. Varje försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av en resolutionsplan enligt artikel 9 ska omfattas av krav på förebyggande återhämtningsplanering.

   Företag med lågriskprofil ska dock inte omfattas av krav på förebyggande återhämtningsplanering på individuell nivå.

4. Eiopa ska utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att ytterligare specificera de metoder som ska användas för att fastställa de marknadsandelar som avses i punkt 2 och de kriterier, särskilt gränsöverskridande verksamhet, som avses i punkt 2 första stycket.

5. Tillsynsmyndigheterna ska säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretagen uppdaterar sina förebyggande återhämtningsplaner minst en gång om året och efter en förändring av det berörda företagets juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella ställning, som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en väsentlig ändring av den förebyggande återhämtningsplanen.

6. Förebyggande återhämtningsplaner får inte förutsätta tillgång till eller erhållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

7. Medlemsstaterna ska kräva att de förebyggande återhämtningsplanerna innehåller samtliga följande uppgifter:

   a) En sammanfattning av de viktigaste delarna av planen, inbegripet väsentliga ändringar av den senast inlämnade planen.

   b) En beskrivning av företaget eller gruppen.

   c) En ram med indikatorer som avses i punkt 8.

   d) En beskrivning av hur den förebyggande återhämtningsplanen har utarbetats och hur den kommer att uppdateras och tillämpas.

   e) Ett antal korrigerande åtgärder.

   f) En kommunikationsstrategi.

8. Medlemsstaterna ska kräva att de försäkrings- och återförsäkringsföretag som avses i punkt 1 bedömer trovärdigheten och genomförbarheten hos de förebyggande återhämtningsplanerna, särskilt den ram med indikatorer som avses i punkt 8 och de

korrigerande åtgärderna, utifrån ett antal scenarier bestående av allvarlig makroekonomisk och finansiell stress som är relevanta för försäkrings- eller återförsäkringsföretagets specifika förhållanden, inbegripet systemomfattande händelser, idiosynkratiska stresshändelser som sannolikt väsentligt påverkar deras tillgångs- och skuldprofil samt kombinationer av sådana stresshändelser.

9. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretagen säkerställer att de förebyggande återhämtningsplanerna innehåller en ram med kvalitativa och kvantitativa indikatorer som bestämmer när korrigerande åtgärder bör övervägas. Dessa indikatorer kan omfatta kriterier som rör bland annat kapital, likviditet, tillgångskvalitet, lönsamhet, marknadsförhållanden, makroekonomiska förhållanden och operativa händelser. Indikatorer som avser kapitalsituationen ska innehålla åtminstone överträdelser av solvenskapitalkravet enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 4 i direktiv 2009/138/EG.

   Medlemsstaterna ska kräva att tillsynsmyndigheterna säkerställer att försäkrings- och återförsäkringsföretag inför lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av de indikatorer som avses i första stycket.

   Ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som avses i punkt 1 som beslutar att vidta en korrigerande åtgärd som ingår i den förebyggande återhämtningsplanen eller beslutar att avstå från att vidta en sådan korrigerande åtgärd trots att en indikator som avses i första stycket har uppfyllts, ska utan dröjsmål underrätta tillsynsmyndigheten om beslutet.

10. Förvaltnings-, ledningS- eller tillsynsorganet för det försäkrings- och återförsäkringsföretag som avses i punkt 1 ska bedöma och godkänna den förebyggande återhämtningsplanen innan den inlämnas till tillsynsmyndigheten för granskning.

11. Eiopa ska senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet] utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att ytterligare specificera den minimiförteckning över kvalitativa och kvantitativa indikatorer som avses i punkt 7 första stycket led c och, i samarbete med Europeiska systemrisknämnden (ESRB), de olika scenarier som avses i punkt 8.

12. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4, ytterligare specificerar den information som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag enligt punkt 1 ska inkludera i den förebyggande återhämtningsplanen, inbegripet de korrigerande åtgärder som avses i punkt 7 första stycket led e och deras genomförande.

    Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet].

    Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 6

Tillsynsmyndigheternas granskning och bedömning av de förebyggande återhämtningsplanerna

1. Tillsynsmyndigheterna ska, inom sex månader efter det att varje förebyggande återhämtningsplan som avses i artikel 5 och artikel 7 lämnats in, granska planen och bedöma hur väl den uppfyller kraven i artikel 5 och, i tillämpliga fall, artikel 7 samt

   a) om genomförandet av de föreslagna arrangemangen i planen rimligen kan förväntas upprätthålla eller återställa försäkrings- eller återförsäkringsföretagets eller gruppens bärkraft och finansiella ställning,

   b) om planen och de specifika alternativen i planen rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress, och

   c) om planen och de specifika alternativen i planen rimligen kan förväntas i största möjliga utsträckning undvika eventuella betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet i scenarier som skulle leda till att andra försäkrings- och återförsäkringsföretag genomförde förebyggande återhämtningsplaner under samma period.

2. Tillsynsmyndigheterna ska förse resolutionsmyndigheterna med alla förebyggande återhämtningsplaner som de har mottagit. Resolutionsmyndigheterna får granska den förebyggande återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i den förebyggande återhämtningsplanen som skulle kunna inverka negativt på det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets möjlighet till resolution, och lämna rekommendationer till tillsynsmyndigheten rörande de frågorna.

3. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag bedriver betydande gränsöverskridande verksamhet, ska tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten på begäran av en tillsynsmyndighet i värdmedlemsstaten överlämna den förebyggande återhämtningsplanen till tillsynsmyndighet i värdmedlemsstaten. Tillsynsmyndigheten i värdmedlemsstaten får granska den förebyggande återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i den förebyggande återhämtningsplanen som skulle kunna inverka negativt på försäkringstagarna, realekonomin eller den finansiella stabiliteten i den berörda medlemsstaten och lämna rekommendationer till tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten rörande de frågorna.

4. Om en tillsynsmyndighet efter en bedömning av den förebyggande återhämtningsplanen konstaterar att det finns väsentliga brister i planen, eller väsentliga hinder för dess genomförande, ska den underrätta det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, eller det berörda yttersta moderföretaget, om innehållet i sin bedömning och kräva att det berörda företaget inom två månader lämnar in en reviderad plan som visar hur dessa brister eller hinder åtgärdas. Tvåmånadersperioden får förlängas med en månad, om tillsynsmyndigheten samtycker till detta.

   Innan tillsynsmyndigheten kräver att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag lämnar in en reviderad förebyggande återhämtningsplan ska den ge företaget tillfälle att yttra sig om det kravet.

Om en tillsynsmyndighet konstaterar att bristerna och hindren inte har åtgärdats på lämpligt sätt genom den reviderade planen, får den beordra företaget att göra vissa specifika ändringar av planen.

5. Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget underlåter att lämna in en reviderad förebyggande återhämtningsplan, eller om tillsynsmyndigheten slår fast att den reviderade förebyggande återhämtningsplanen inte på ett tillfredsställande sätt åtgärdar de brister eller potentiella hinder som myndigheten konstaterade i sin ursprungliga bedömning, och om det inte är möjligt att på ett adekvat sätt åtgärda bristerna eller hindren genom att ge order om att vissa specifika ändringar av planen ska göras, ska tillsynsmyndigheten begära att företaget inom rimlig tid anger vilka ändringar av affärsverksamheten som det kan göra för att avhjälpa bristerna i eller hindren för genomförandet av den förebyggande återhämtningsplanen.

   Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget underlåter att identifiera sådana ändringar inom den tidsram som tillsynsmyndigheten fastställt, eller om tillsynsmyndigheten slår fast att bristerna och hindren inte åtgärdas på lämpligt sätt genom de åtgärder som företaget föreslagit, får tillsynsmyndigheten fatta ett motiverat beslut att beordra företaget att vidta de åtgärder som den anser vara nödvändiga och proportionerliga, varvid hänsyn ska tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och vilken effekt åtgärderna skulle ha på företagets affärsverksamhet.

   Det motiverade beslut som avses i andra stycket ska meddelas försäkrings- eller återförsäkringsföretaget skriftligen och ska kunna överklagas.

Artikel 7

Förebyggande gruppåterhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de yttersta moderföretagen utarbetar en förebyggande gruppåterhämtningsplan och lämnar in den till grupptillsynsmyndigheten.

   En förebyggande gruppåterhämtningsplan ska bestå av en återhämtningsplan för den grupp som leds av det yttersta moderföretaget. I den förebyggande gruppåterhämtningsplanen ska sådana korrigerande åtgärder som kan bli nödvändiga att genomföra på nivån för det yttersta moderföretaget och för de enskilda dotterföretagen identifieras.

2. En förebyggande gruppåterhämtningsplan innehåller korrigerande åtgärder för att uppnå en stabilisering av gruppen, eller av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som ingår i gruppen, när gruppen eller något av gruppens försäkrings- eller återförsäkringsföretag befinner sig i en stressituation för att åtgärda eller avlägsna orsakerna till nödsituationen och återställa den finansiella ställningen för gruppen eller för det företag som ingår i gruppen, samtidigt som hänsyn tas till andra gruppenheters finansiella ställning.

   Den förebyggande gruppåterhämtningsplanen ska innehålla arrangemang för att säkerställa att de proportionella åtgärder som ska vidtas på grupp- och gruppenhetsnivå är samordnade och konsekventa.

3. Den förebyggande gruppåterhämtningsplanen, och eventuella planer som utarbetats för ett enskilt dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretag, ska innehålla de beståndsdelar som specificeras i artikel 5.

I den förebyggande gruppåterhämtningsplanen ska det anges huruvida det finns hinder för genomförandet av korrigerande åtgärder inom gruppen, inbegripet på nivån för de enskilda enheter som planen omfattar, och huruvida det finns väsentliga praktiska eller juridiska hinder för att utan dröjsmål överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder eller tillgångar inom gruppen.

4. Tillsynsmyndigheterna får kräva att de dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretag eller de enheter som avses i artikel 1.1 c och d utarbetar och lämnar in förebyggande återhämtningsplaner i följande situationer:

   a) En förebyggande gruppåterhämtningsplan saknas.

   b) Den berörda tillsynsmyndigheten visar att den berörda enheten inte i tillräckligt hög grad beaktas i en förebyggande gruppåterhämtningsplan mot bakgrund av den berörda enhetens betydelse i den berörda medlemsstaten och mot bakgrund av de skyldigheter som jämförbara företag i den medlemsstaten omfattas av.

5. Grupptillsynsmyndigheten ska, under förutsättning att sekretesskraven som föreskrivs i artikel 64 tillämpas, översända de förebyggande gruppåterhämtningsplanerna till

   a) Eiopa,

   b) de relevanta tillsynsmyndigheter som är medlemmar i eller deltar i det tillsynskollegium som avses i artikel 248.3 i direktiv 2009/138/EG,

   c) gruppresolutionsmyndigheten,

   d) dotterföretagens resolutionsmyndigheter.

6. Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet för den enhet som utarbetar den förebyggande gruppåterhämtningsplanen enligt punkt 1 eller punkt 4 ska bedöma och godkänna den förebyggande gruppåterhämtningsplanen innan den lämnas in till grupptillsynsmyndigheten för granskning.

Artikel 8

Grupptillsynsmyndigheternas granskning och bedömning av förebyggande gruppåterhämtningsplaner

1. Grupptillsynsmyndigheten ska, efter samråd med de relevanta tillsynsmyndigheter som är medlemmar i eller deltar i det tillsynskollegium som avses i artikel 248.3 i direktiv 2009/138/EG, granska den förebyggande gruppåterhämtningsplanen och bedöma i vilken utsträckning den uppfyller kraven och kriterierna i artikel 6 och i denna artikel. Den bedömningen ska göras i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 6 och med denna artikel och ska beakta potentiella effekter av de korrigerande åtgärderna på försäkringstagarna, skattebetalarna och den finansiella stabiliteten i alla medlemsstater där gruppen verkar.

2. Grupptillsynsmyndigheten ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut enligt artikel 17 inom tillsynskollegiet om

   a) granskningen och bedömningen av den förebyggande gruppåterhämtningsplanen och av om en individuell återhämtningsplan ska utarbetas för de försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i gruppen, i enlighet med artikel 7.3,

b) tillämpningen av de åtgärder som avses i artikel 6.3 och 6.4.

AVSNITT 3
RESOLUTIONSPLANERING

Artikel 9

Resolutionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna, efter samråd med tillsynsmyndigheten, utarbetar en resolutionsplan för varje försäkrings- och återförsäkringsföretag som uppfyller kriterierna i punkt 2 och som inte ingår i en grupp som omfattas av resolutionsplanering enligt artiklarna 10 och 11. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta, om försäkrings- och återförsäkringsföretaget uppfyller de villkor för resolution som avses i artiklarna 19.1 eller 20.3.

2. Resolutionsmyndigheterna ska utarbeta resolutionsplaner för försäkrings- och återförsäkringsföretag, som ska väljas ut på grundval av storlek, affärsmodell, riskprofil, sammanlänkning, utbytbarhet och de sannolika effekterna av ett fallissemang på försäkringstagarna. När resolutionsmyndigheten väljer ut de försäkrings- och återförsäkringsföretag som ska omfattas av krav på resolutionsplanering ska den särskilt ta hänsyn till försäkrings- eller återförsäkringsföretagets gränsöverskridande verksamhet och förekomsten av kritiska funktioner.

   Resolutionsmyndigheterna ska säkerställa att minst 70 % av medlemsstatens marknad för livförsäkring, skadeförsäkring respektive återförsäkring, där marknadsandelen för skadeförsäkring baseras på bruttovärdet av de tecknade premierna och marknadsandelen för livförsäkring baseras på försäkringstekniska avsättningar brutto, omfattas av krav på resolutionsplanering. Vid beräkningen av marknadstäckningsgraden får dotterföretagen i en grupp beaktas, om de dotterföretagen omfattas av den gruppresolutionsplan som avses i artikel 10.

   Företag med lågriskprofil ska inte omfattas av krav på resolutionsplanering på individuell nivå.

3. Om det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bedriver betydande gränsöverskridande verksamhet, ska resolutionsmyndigheterna i hemmedlemsstaten på begäran av en tillsyns- eller resolutionsmyndighet i värdmedlemsstaten överlämna utkastet till den förebyggande återhämtningsplanen till den tillsyns- eller resolutionsmyndigheten i värdmedlemsstaten. Tillsyns- eller resolutionsmyndigheten i värdmedlemsstaten får granska utkastet till resolutionsplan i syfte att identifiera eventuella åtgärder i utkastet till resolutionsplan som skulle kunna inverka negativt på försäkringstagarna, realekonomin eller den finansiella stabiliteten i dess medlemsstat och lämna rekommendationer till resolutionsmyndigheten i hemmedlemsstaten rörande de frågorna.

4. Vid fastställandet av alternativen för tillämpning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter i resolutionsplanerna ska relevanta resolutionsscenarier beaktas, bland annat det scenario där försäkrings- och återförsäkringsföretagets fallissemang är idiosynkratiskt eller inträffar vid en tidpunkt med mer omfattande finansiell instabilitet eller systemomfattande händelser.

Resolutionsplaner får inte förutsätta extraordinärt offentligt finansiellt stöd utöver, i förekommande fall, användning av försäkringsgarantisystem eller finansieringsarrangemang.

5. Resolutionsmyndigheterna ska se över, och vid behov uppdatera, resolutionsplanerna minst en gång per år och efter varje väsentlig förändring av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets juridiska eller organisatoriska struktur eller dess affärsverksamhet eller finansiella ställning som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens effektivitet eller på annat sätt nödvändiggör en revidering av resolutionsplanen.

   Försäkrings- och återförsäkringsföretagen och tillsynsmyndigheterna ska utan dröjsmål underrätta resolutionsmyndigheterna om varje händelse som kräver en revidering eller uppdatering av resolutionsplanen.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 ska det i resolutionsplanerna anges alternativ för tillämpningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter på försäkrings- eller återförsäkringsföretaget. Resolutionsplanerna ska innehålla följande, kvantifierat när så är lämpligt och möjligt:

   a) En sammanfattning av huvudinslagen i planen.

   b) En sammanfattning av de väsentliga förändringar för företaget som inträffat sedan den senaste resolutionsrelaterade informationen lämnades in.

   c) En beskrivning av hur kritiska funktioner och kärnaffärsområden, i den utsträckning som krävs, skulle kunna avskiljas juridiskt och ekonomiskt från övriga funktioner för att säkerställa fortsatt verksamhet efter företagets fallissemang.

   d) En identifiering av de tillgångar som kan förväntas godtas som säkerhet.

   e) En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.

   f) En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med artikel 13.

   g) En beskrivning av alla åtgärder som krävs enligt artikel 15 för att åtgärda eller avlägsna identifierade hinder för resolution som ett resultat av den bedömning som gjorts i enlighet med artikel 13.

   h) En förklaring av hur resolutionsalternativen skulle kunna finansieras utan att förutsätta extraordinärt offentligt finansiellt stöd utöver, i förekommande fall, användning av försäkringsgarantisystem eller finansieringsarrangemang.

   i) En detaljerad beskrivning av de olika resolutionsstrategier som skulle kunna tillämpas med beaktande av de olika möjliga scenarierna samt de tillämpliga tidsramarna.

   j) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden.

   k) En analys av resolutionsplanens effekter på företagets anställda, inbegripet en bedömning av därmed förknippade kostnader, och en beskrivning av planerade förfaranden för samråd med personalen under resolutionsprocessen, i tillämpliga fall med beaktande av nationella system för dialog mellan arbetsmarknadens parter.

   l) En plan för kommunikation med media och allmänheten.

m) En beskrivning av grundläggande verksamhet och system som krävs för kontinuerlig drift av företagets operativa processer.

n) I förekommande fall eventuella yttranden från företaget om resolutionsplanen.

Den information som avses i punkt a ska meddelas det berörda försäkrings- och återförsäkringsföretaget.

7. Resolutionsmyndigheten ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda tillsynsmyndigheterna.

8. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4, ytterligare specificerar innehållet i rekonstruktionsplanen.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

9. Eiopa ska senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet] utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att specificera ytterligare kriterier för identifieringen av kritiska funktioner.

Artikel 10

Gruppresolutionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gruppresolutionsmyndigheterna utarbetar gruppresolutionsplaner.

2. Gruppresolutionsplanen ska

a) ange de resolutionsåtgärder som ska vidtas för varje enhet där åtgärder kommer att krävas för att säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls,

b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att tillämpa de resolutionsverktyg som anges i artikel 26.3 och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt, samt identifiera potentiella hinder för en samordnad resolution,

c) om en grupp rymmer enheter med säte i tredjeland, identifiera lämpliga arrangemang för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i dessa tredjeland och följderna av resolutionen inom unionen,

d) identifiera åtgärder som är nödvändiga för att underlätta gruppresolution, inklusive att juridiskt och ekonomiskt avskilja särskilda funktioner eller affärsområden, med beaktande av ömsesidiga beroenden inom gruppen,

e) identifiera tillgängliga finansieringskällor för att finansiera gruppresolutionsåtgärderna och, där användning av försäkringsgarantisystem eller av ett finansieringsarrangemang skulle behövas, ange principer för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika medlemsstater; gruppresolutionsplanen ska inte förutsätta extraordinärt offentligt finansiellt stöd,

f) innehålla de uppgifter som anges i artikel 9.6.

3. Gruppresolutionsmyndigheten ska översända gruppresolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda tillsynsmyndigheterna.

4. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar innehållet i gruppresolutionsplaner, med beaktande av de många olika affärsmodeller som grupper på den inre marknaden har.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 11

Krav och förfarande för gruppresolutionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de yttersta moderföretagen lämnar den information som får krävas enligt artikel 12 till gruppresolutionsmyndigheten. Denna information ska röra det yttersta moderföretag inom unionen och i den utsträckning som krävs var och en av gruppenheterna, inbegripet de enheter som avses i artikel 1.1 b–e.

Gruppresolutionsmyndigheten ska, under förutsättning att sekretesskraven som föreskrivs i detta direktiv tillämpas, översända den relevanta information som tillhandahålls i enlighet med denna punkt till

a) Eiopa,

b) de resolutionsmyndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet,

c) de relevanta tillsynsmyndigheter som är medlemmar i eller deltar i det tillsynskollegium som avses i artikel 248.3 i direktiv 2009/138/EG.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att gruppresolutionsmyndigheterna i resolutionskollegier, som agerar gemensamt med de resolutionsmyndigheter som avses i punkt 1 andra stycket b, och efter att ha samrått med de berörda tillsynsmyndigheter som är medlemmar i eller deltar i det tillsynskollegium som avses i artikel 248.3 i direktiv 2009/138/EG, utarbetar och upprätthåller gruppresolutionsplaner. I arbetet med att utarbeta gruppresolutionsplaner och upprätthålla dem får gruppresolutionsmyndigheterna om de så önskar, och med förbehåll för att de uppfyller de sekretesskrav som fastställs i artikel 77 i detta direktiv, inbegripa ett tredjelands resolutionsmyndigheter från de jurisdiktioner där gruppen har etablerat dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretag, försäkringsholdingbolag eller betydande filialer.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att gruppresolutionsplanerna ses över, och om så är lämpligt, uppdateras minst en gång om året, samt efter varje förändring som avser den juridiska eller organisatoriska strukturen, affärsverksamheten eller finansiella ställningen inom gruppen, inbegripet varje gruppenhet, som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av planen.

4. Antagandet av gruppresolutionsplanen ska ske i form av ett gemensamt beslut, enligt vad som avses i artikel 17, av gruppresolutionsmyndigheten och resolutionsmyndigheterna för dotterförsäkrings- och återförsäkringsföretagen och för de enheter som avses i artikel 1.1 b–e.

Artikel 12

Information för resolutionsplaner och samarbete från försäkrings- och återförsäkringsföretagets sida

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretagen eller det yttersta moderföretaget, beroende på vad som är tillämpligt,

   a) samarbetar i den utsträckning som krävs för att utarbeta resolutionsplaner eller gruppresolutionsplaner,

   b) förser dem, antingen direkt eller genom tillsynsmyndigheten, med all nödvändig information för att utarbeta och genomföra resolutionsplaner eller gruppresolutionsplaner.

2. Tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska samarbeta med resolutionsmyndigheterna för att kontrollera huruvida delar av eller all den informationen som avses i punkt 1 redan finns tillgänglig och ska lämna den informationen till resolutionsmyndigheterna. Resolutionsmyndigheterna ska inhämta all relevant information från tillsynsmyndigheterna innan de begär information från försäkrings- och återförsäkringsföretagen.

3. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera förfaranden och en minimiuppsättning standardformulär och mallar för överlämnande av information som avses i denna artikel, och för att specificera innehållet i den informationen.

   Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet].

   Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

KAPITEL II
Möjlighet till resolution

Artikel 13

Bedömning av möjligheten till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna, efter att ha samrått med tillsynsmyndigheten, bedömer i vilken utsträckning en resolution av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som inte ingår i en grupp är möjlig utan att förutsätta extraordinärt offentligt finansiellt stöd utöver, i förekommande fall, användningen av försäkringsgarantisystem eller finansieringsarrangemang.

Resolution av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att företaget kan avvecklas enligt ett normalt insolvensförfarande, eller att resolutionsmyndigheten kan försätta företaget i resolution med tillämpning av de olika resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 och de resolutionsbefogenheter som avses i artiklarna 40–52.

2. Resolutionsmyndigheterna ska göra en bedömning av möjligheten till resolution enligt punkt 1 samtidigt med, och med avseende på, utarbetandet och uppdateringen av resolutionsplanen i enlighet med artikel 9.

3. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de frågor och kriterier som ska granskas för bedömningen av möjligheten till resolution av försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller grupper som anges i punkt 1 respektive artikel 14.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 14

Bedömning av gruppers möjlighet till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att gruppresolutionsmyndigheterna, tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretag, efter att ha samrått med grupptillsynsmyndigheten och tillsynsmyndigheterna för de dotterföretagen, bedömer i vilken utsträckning resolution av grupper är möjlig utan att förutsätta extraordinärt offentligt finansiellt stöd utöver, i förekommande fall, användningen av försäkringsgarantisystem eller finansieringsarrangemang.

2. Resolution av en grupp ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheten kan avveckla gruppen antingen enligt ett normalt insolvensförfarande, försätta den i resolution genom att tillämpa resolutionsverktyg på, och utöva resolutionsbefogenheter i förhållande till, gruppenheter, om de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt, eller på annat sätt som föreskrivs i nationell lagstiftning.

De resolutionskollegier som avses i artikel 68 ska vid fullgörandet av sina funktioner beakta bedömningen av gruppers möjlighet till resolution.

3. Gruppresolutionsmyndigheterna ska göra en bedömning av gruppers möjlighet till resolution samtidigt med, och med avseende på, utarbetandet och uppdateringen av resolutionsplaner för grupper i enlighet med artikel 10. Bedömningen ska ske i enlighet med den beslutsprocess som anges i artikel 11.

Artikel 15

Befogenhet att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder

1. I de fall då den bedömning som utförs i enlighet med artiklarna 13 eller 14 visar att det finns väsentliga hinder för möjligheten till resolution av det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheten skriftligen meddelar det försäkrings- eller återförsäkringsföretaget och den berörda tillsynsmyndigheten om detta.

2. Kravet på resolutionsmyndigheterna att utarbeta resolutionsplaner och på de berörda resolutionsmyndigheterna att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 17 om gruppresolutionsplaner, som anges i artikel 9.1 respektive artikel 11.4, ska efter det meddelande som anges i punkt 1 i denna artikel tillfälligt upphävas till dess att åtgärderna för att undanröja de väsentliga hindren för resolution har godtagits av resolutionsmyndigheten enligt punkt 3 i denna artikel eller beslutats enligt punkt 4 i denna artikel.

3. Inom fyra månader från mottagandet av det meddelande som anges i punkt 1 ska försäkrings- eller återförsäkringsföretaget till resolutionsmyndigheten föreslå möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de väsentliga hinder som angetts i meddelandet.

   I tidsplanen för genomförandet av de åtgärder som anges i första stycket och som utarbetats av det berörda företaget ska hänsyn tas till orsakerna till det väsentliga hindret.

   Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med tillsynsmyndigheten, bedöma om de åtgärder som anges i första stycket effektivt åtgärdar eller avlägsnar de berörda väsentliga hindren.

4. Om en resolutionsmyndighet konstaterar att de åtgärder som föreslås av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i enlighet med punkt 3 första stycket inte effektivt åtgärdar eller avlägsnar de berörda hindren, ska den antingen direkt eller indirekt genom tillsynsmyndigheten, kräva att det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget vidtar någon eller några av de alternativa åtgärder som avses i punkt 5 och skriftligen anmäler den eller de åtgärderna till den enheten, som ska föreslå en plan för att uppfylla de kraven inom en månad efter mottagande av meddelandet.

   När resolutionsmyndigheter identifierar alternativa åtgärder ska de visa på vilket sätt de åtgärder som föreslagits av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget inte skulle kunna avlägsna hindren för resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna är proportionerliga när det gäller att avlägsna hindren. Resolutionsmyndigheterna ska beakta åtgärdernas inverkan på försäkrings- eller återförsäkringsföretagets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin.

5. De alternativa åtgärder som avses i punkt 4 ska vara någon eller några av följande:

   a) Kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget ser över gruppinterna finansieringsarrangemang eller omprövar avsaknaden av sådana, eller upprättar serviceavtal, antingen gruppinterna avtal eller avtal med tredje man.

   b) Kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget begränsar sina maximala enskilda och sammanlagda exponeringar.

c) Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamål.

d) Kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget avyttrar specifika tillgångar eller omstrukturerar skulder.

e) Kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget begränsar eller upphör med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.

f) Begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.

g) Kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget ändrar återförsäkringsstrategin.

h) Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller varje gruppenhet som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskas för att säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska funktioner från övriga funktioner genom tillämpningen av resolutionsverktygen.

i) Kräva att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller ett moderföretag bildar ett moderförsäkringsholdingbolag i en medlemsstat eller ett moderförsäkringsholdingbolag inom unionen.

j) Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag är ett dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet, kräva att försäkringsholdingbolaget med blandad verksamhet bildar ett separat försäkringsholdingbolag för att kontrollera försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, om nödvändigt för att underlätta resolutionen av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget och för att undvika att tillämpningen av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna får negativa konsekvenser för den icke-finansiella delen av gruppen.

6. Innan resolutionsmyndigheten identifierar eventuella alternativa åtgärder enligt punkt 5 ska den, efter samråd med tillsynsmyndigheten, noggrant överväga den potentiella effekten av sådana åtgärder på sundheten och stabiliteten för det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets löpande verksamhet och för den inre marknaden.

7. Ett meddelande eller ett beslut enligt punkt 1 eller 4 ska

a) rymma motiven till bedömningen eller fastställandet i fråga,

b) ange hur meddelandet eller beslutet uppfyller kravet på proportionalitet i tillämpningen som föreskrivs i punkt 4 andra stycket,

c) kunna överklagas.

8. EBA ska senast [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet] utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att specificera närmare uppgifter om åtgärderna som anges i punkt 5 och de omständigheter under vilka var och en av åtgärderna får tillämpas.

Artikel 16

Befogenhet att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder: behandling av grupper

1. Gruppresolutionsmyndigheten ska tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med tillsynskollegiet, överväga den bedömning som avses i artikel 14 inom resolutionskollegiet och vidta alla rimliga mått och steg för att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 17 i fråga om tillämpningen av åtgärder som identifierats i enlighet med artikel 15.4 med avseende på samtliga relevanta gruppenheter.

2. Gruppresolutionsmyndigheten ska i samarbete med grupptillsynsmyndigheten och Eiopa och i enlighet med artikel 25.1 i förordning (EU) nr 1094/2010 utarbeta och överlämna en rapport till det yttersta moderföretaget och till dotterföretagens resolutionsmyndigheter, som ska överlämna den till de dotterföretag som de ansvarar för. Rapporten ska utarbetas efter samråd med tillsynsmyndigheterna och ska analysera de väsentliga hindren för en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen enligt artikel 26.3 och utövandet av resolutionsbefogenheterna enligt artiklarna 40–52 med avseende på gruppen. Rapporten ska rekommendera proportionerliga och riktade åtgärder som, enligt gruppresolutionsmyndigheten, är nödvändiga eller lämpliga för att avlägsna de hindren, med beaktande av effekterna av dessa åtgärder på gruppens affärsmodell.

3. Inom fyra månader från mottagandet av en sådan rapport får det yttersta moderföretaget inom unionen inkomma med synpunkter och för gruppresolutionsmyndigheten föreslå alternativa åtgärder för att lösa de hinder som konstaterats i rapporten.

   Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med tillsynsmyndigheten, bedöma huruvida de åtgärderna effektivt åtgärdar eller avlägsnar det väsentliga hindret.

4. Gruppresolutionsmyndigheten ska meddela alla eventuella åtgärdsförslag från det yttersta moderföretaget till de myndigheter som är medlemmar i eller deltar i resolutionskollegiet. Gruppresolutionsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen ska, efter samråd med tillsynsmyndigheterna, göra allt de kan för att nå ett gemensamt beslut, i enlighet med artikel 17, inom resolutionskollegiet beträffande fastställandet av de väsentliga hindren och, om så krävs, beträffande bedömningen av de åtgärder som föreslås av det yttersta moderföretaget och av de åtgärder som krävs av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren. När de gör detta ska de ta hänsyn till de potentiella effekter som åtgärderna kan ha i alla de medlemsstater där gruppen är verksam.

KAPITEL III
Gemensamma beslut

Artikel 17

Gemensamma beslut

1. Grupptillsynsmyndigheter, tillsynsmyndigheter, gruppresolutionsmyndigheter och resolutionsmyndigheter ska sträva efter att nå de gemensamma beslut som avses i artiklarna 8.2, 11.4 och 16.4, beroende på vad som är tillämpligt, inom fyra månader från och med dagen för

a) grupptillsynsmyndighetens översändande av den förebyggande gruppåterhämtningsplanen i enlighet med artikel 7.4,

b) gruppresolutionsmyndighetens översändande av den information som avses i artikel 11.1 andra stycket,

c) det yttersta moderföretagets avgivande av synpunkter, eller vid utgången av den fyramånadersperiod som avses i artikel 16.3, beroende på vilket som inträffar först.

Eiopa får på begäran av en tillsynsmyndighet eller en resolutionsmyndighet bistå grupptillsynsmyndigheterna, tillsynsmyndigheterna, gruppresolutionsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1094/2010.

2. Om ett gemensamt beslut inte nås inom den period som avses i punkt 1 i någon av de frågor som förtecknas i andra stycket, ska grupptillsynsmyndigheten eller gruppresolutionsmyndigheterna, beroende på vad som är tillämpligt, fatta sitt eget beslut i de frågorna.

Följande frågor avses i första stycket:

a) Granskning och bedömning av den förebyggande gruppåterhämtningsplanen enligt artikel 8.

b) De åtgärder som det yttersta moderföretaget är skyldigt att vidta i enlighet med artikel 6.3 och 6.4.

c) Gruppresolutionsplanen enligt artikel 10.

d) De åtgärder som avses i artikel 16.

Det beslut som fattas av grupptillsynsmyndigheten eller gruppresolutionsmyndigheten, beroende på vad som är tillämpligt, ska vara fullständigt motiverat och beakta synpunkter och reservationer som de övriga tillsynsmyndigheterna eller resolutionsmyndigheterna, beroende på vad som är tillämpligt, uttryckt under fyramånadersperioden. Beslutet ska lämnas till det yttersta moderföretaget och till de övriga berörda myndigheterna.

3. Om ett gemensamt beslut inte nås inom den period som avses i punkt 1 av tillsynsmyndigheterna eller resolutionsmyndigheterna i någon av de frågor som förtecknas i andra stycket, ska varje tillsynsmyndighet eller resolutionsmyndighet, beroende på vad som är tillämpligt, för ett dotterföretag fatta sitt eget beslut i de frågorna.

Följande frågor avses i första stycket:

a) Om en återhämtningsplan ska utarbetas på individuell basis för de försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av myndighetens jurisdiktion enligt artikel 8.2,

b) Tillämpningen på dotterföretagsnivå av de åtgärder som avses i artikel 6.3 och 6.4.

c) Identifiering av de väsentliga hindren och, vid behov, bedömning av de åtgärder som föreslås av det yttersta moderföretaget och de åtgärder som krävs av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren, i enlighet med artikel 16.1.

4. Om ett gemensamt beslut om antagande av en gruppresolutionsplan, enligt artikel 11.4, inte nås av resolutionsmyndigheterna inom den fyramånadersperiod som avses i punkt 1, ska varje resolutionsmyndighet som ansvarar för ett dotterföretag fatta ett eget beslut och utarbeta en resolutionsplan för de enheter som lyder under dess jurisdiktion och hålla den resolutionsplanen uppdaterad. Varje resolutionsmyndighet ska meddela sitt beslut till de andra medlemmarna i resolutionskollegiet.

5. Varje beslut som fattas av tillsyns- eller resolutionsmyndigheterna i enlighet med punkterna 3 eller 4 ska vara fullständigt motiverat och beakta synpunkter och reservationer som uttryckts av de övriga tillsynsmyndigheterna, resolutionsmyndigheterna eller gruppmyndigheterna, beroende på vad som är tillämpligt.

6. De tillsynsmyndigheter eller resolutionsmyndigheter som inte har invändningar mot ett sådant beslut enligt punkterna 3 och 4 får fatta ett gemensamt beslut om en förebyggande gruppåterhämtningsplan eller en gruppresolutionsplan, som omfattar gruppenheter som faller inom deras jurisdiktioner.

7. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna eller resolutionsmyndigheterna vid utgången av fyramånadersperioden enligt punkt 1 har hänskjutit en fråga till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska den berörda grupptillsynsmyndigheten, gruppresolutionsmyndigheten, tillsynsmyndigheten eller resolutionsmyndigheten, beroende på vad som är tillämpligt, skjuta upp sitt beslut enligt punkterna 2, 3 och 4, invänta eventuella beslut som Eiopa kan komma att fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Den fyramånadersperiod som avses i punkt 1 ska anses utgöra förlikningsskedet enligt artikel 19.2 i den förordningen. Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad. Frågan får inte hänskjutas till Eiopa efter utgången av den fyramånadersperiod som avses i punkt 1 eller efter det att ett gemensamt beslut har nåtts. Om Eiopa inte har fattar ett beslut inom en månad efter hänskjutandet till Eiopa, ska beslutet från grupptillsynsmyndigheten, gruppresolutionsmyndigheten, tillsynsmyndigheten eller resolutionsmyndigheten, för gruppen eller dotterföretaget på individuell nivå, beroende på vad som är tillämpligt, tillämpas.

8. Det gemensamma beslut som avses i artiklarna 8.2, 11.4 och 16.4 och i punkt 6 i denna artikel, och de beslut som avses i punkterna 2, 3 och 4 i denna artikel ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda tillsynsmyndigheterna eller resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

9. Om gemensamma beslut fattas enligt artikel 11.4 och, rörande gruppresolutionsplaner, punkt 6 i denna artikel, och om en resolutionsmyndighet bedömer att föremålet för en oenighet avseende gruppresolutionsplaner inkräktar på dess medlemsstats statsfinansiella ansvarsområden ska gruppresolutionsmyndigheten inleda en omprövning av gruppresolutionsplanen.

AVDELNING III
RESOLUTION

KAPITEL I
Resolutionsmål, villkor för resolution och allmänna principer

Artikel 18

Resolutionsmål

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna, när de använder resolutionsverktygen enligt artikel 26.3 och utövar resolutionsbefogenheterna enligt artiklarna 40–52, tar hänsyn till de resolutionsmål som förtecknas i punkt 2 och väljer de verktyg och befogenheter som bäst uppfyller de mål som är relevanta beroende på omständigheterna i varje enskilt fall.

2. De resolutionsmål som avses i punkt 1 är följande:

   a) Skydda försäkringstagare, förmånstagare och fordringsägare.

   b) Upprätthålla finansiell stabilitet, särskilt genom att förebygga spridningseffekter och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.

   c) Säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls.

   d) Skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

   Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna i strävandet att uppfylla ovannämnda mål försöker minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse såvida detta inte krävs för att uppnå de resolutionsmålen.

3. De resolutionsmål som avses i punkt 2 har lika stor betydelse, och medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna gör en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.

Artikel 19

Villkor för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna endast vidtar en resolutionsåtgärd gentemot ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

   a) Tillsynsmyndigheten har fastställt, efter att ha samrått med resolutionsmyndigheten eller, med förbehåll för de villkor som anges i punkt 2, resolutionsmyndigheten efter att ha samrått med tillsynsmyndigheten, att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

   b) Det finns inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från privata sektorn eller tillsynsåtgärder, inbegripet förebyggande och korrigerande åtgärder, inom rimlig tid skulle kunna förhindra att företaget kommer att fallera.

c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset.

2. Medlemsstaterna ska föreskriva att resolutionsmyndigheterna, efter att ha samrått med tillsynsmyndigheten, ska ha de verktyg som krävs för att göra det fastställande som avses i punkt 1 a, inbegripet särskilt adekvat tillgång till relevant information. Tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål lämna all den relevanta information till resolutionsmyndigheten som denna begär för att kunna utföra sin bedömning.

3. Vid tillämpning av punkt 1 a ska ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag anses fallera eller sannolikt komma att fallera under någon av följande omständigheter:

a) Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bryter mot eller kommer sannolikt att bryta mot minimikapitalkravet enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 5 i direktiv 2009/138/EG, och det finns inte rimliga utsikter till att efterlevnaden återställs.

b) Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget uppfyller inte längre villkoren för auktorisation eller underlåter allvarligt att uppfylla sina rättsliga skyldigheter enligt de lagar och andra författningar som det omfattas av, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för konstaterandet att företaget inom den närmaste framtiden allvarligt kommer att underlåta att uppfylla sina skyldigheter på ett sätt som skulle motivera att auktorisationen återkallas.

c) Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget är oförmöget att betala sina skulder eller andra åtaganden, däribland utbetalningar till försäkringstagare eller förmånstagare när de förfaller till betalning, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för konstaterandet att företaget inom en snar framtid kommer att befinna sig i en sådan situation.

d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs.

4. Vid tillämpning av punkt 1 c ska en resolutionsåtgärd ligga i allmänintresset, om en sådan åtgärd är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som förtecknas i artikel 18.2 och en avveckling av institutionen enligt ett normalt insolvensförfarande inte i samma utsträckning skulle uppfylla dessa mål.

Artikel 20

Villkor för resolution vad gäller moderföretag och holdingbolag

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 b–e, om den enheten uppfyller villkoren i artikel 19.1.

2. Om dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretag till ett försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet innehas direkt eller indirekt av ett mellanvarande försäkringsholdingbolag, ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsåtgärder för gruppresolution vidtas gentemot det mellanvarande försäkringsholdingbolaget, och de ska inte vidta resolutionsåtgärder för gruppresolution gentemot försäkringsholdingbolaget med blandad verksamhet.

3. Om inte annat föreskrivs i punkt 2, får resolutionsmyndigheterna vidta resolutionsåtgärder med avseende på någon av de enheter som avses i artikel 1.1 c–e, även om de enheterna inte uppfyller villkoren i punkt 1, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Minst ett av dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretagen uppfyller villkoren i artikel 19.1.

b) Tillgångarna och skulderna i dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretagen är sådana att ett fallissemang hotar ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag i gruppen eller gruppen som helhet, eller insolvensrätten i medlemsstaten kräver att grupperna behandlas som en helhet.

c) Resolutionsåtgärder gentemot de enheter som avses i artikel 1.1 c–e är nödvändiga för resolution av dotterförsäkrings- eller återförsäkringsföretagen eller för resolution av gruppen som helhet.

Artikel 21

Insolvensförfaranden för företag som inte omfattas av resolutionsåtgärder

Medlemsstaterna ska säkerställa att de försäkrings- eller återförsäkringsföretag som uppfyller villkoren i artikel 19.1 a och b, men inte villkoret i 19.1 c, och som uppfyller minimikapitalkravet i avdelning I kapitel VI avsnitt 5 i direktiv 2009/138/EG, avvecklas under ordnade former i enlighet med ett normalt insolvensförfarande som säkerställer ett ordnat marknadsutträde.

Artikel 22

Allmänna resolutionsprinciper

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna när de använder resolutionsverktygen enligt artikel 26.3 och utövar resolutionsbefogenheterna enligt artiklarna 40–52 vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att resolutionsåtgärderna vidtas i enlighet med följande principer:

a) Aktieägarna i företaget i resolution ska bära de första förlusterna.

b) Borgenärerna i företaget i resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringars prioritetsordning enligt ett normalt insolvensförfarande, såvida det inte uttryckligen föreskrivs något annat i detta direktiv.

c) Förvaltnings-, ledningss- eller tillsynsorganet och den verkställande ledningen i företaget i resolution ska ersättas, utom när det anses nödvändigt att behålla hela eller delar av det organet eller den verkställande ledningen för att uppnå resolutionsmålen.

d) Förvaltnings-, ledningss- eller tillsynsorganet och den verkställande ledningen för företaget i resolution ska ge allt bistånd som krävs för att uppnå resolutionsmålen.

e) Fysiska och juridiska personer görs ansvariga i överensstämmelse med civil- eller straffrätt i fråga om deras ansvar för att företaget i resolution fallerat.

f) Om inte annat föreskrivs i detta direktiv, ska borgenärer i samma förmånsklass behandlas likvärdigt.

g) Ingen aktieägare eller borgenär ska åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget hade avvecklats

enligt ett normalt insolvensförfarande i enlighet med skyddsåtgärderna i artiklarna 53–55.

h) Resolutionsåtgärder ska vidtas i enlighet med skyddsåtgärderna i detta direktiv.

2. Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget ingår i en grupp ska resolutionsmyndigheterna tillämpa de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 och utöva de resolutionsbefogenheter som avses i artiklarna 40–52 på ett sätt som, särskilt i de länder där gruppen är verksam, minimerar

a) inverkan på andra gruppenheter och på gruppen som helhet,

b) de negativa effekterna på försäkringstagarna, realekonomin och den finansiella stabiliteten i unionen och dess medlemsstater.

3. När medlemsstaterna använder resolutionsverktygen enligt artikel 26.3 och utövar resolutionsbefogenheterna enligt artiklarna 40–52 ska de säkerställa att de, i tillämpliga fall, iakttar unionens regler om statligt stöd.

4. Om resolutionsverktygen enligt artikel 26.3 tillämpas, ska den enhet på vilken de tillämpas anses vara föremål för konkursförfarande eller motsvarande insolvensförfarande i enlighet med artikel 5.1 i rådets direktiv 2001/23/EG[31].

5. När medlemsstaterna använder resolutionsverktygen enligt artikel 26.3 och utövar resolutionsbefogenheterna enligt artiklarna 40–52 ska resolutionsmyndigheterna när så är lämpligt informera och samråda med företrädare för personalen i det berörda företaget.

6. Resolutionsmyndigheter ska tillämpa resolutionsverktygen enligt artikel 26.3 och utöva resolutionsbefogenheterna enligt artiklarna 40–52 utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentationen i ledningsorgan enligt nationell rätt eller praxis.

KAPITEL II
Värdering

Artikel 23

Värdering i resolutionssyfte

1. Resolutionsmyndigheter ska säkerställa att alla resolutionsåtgärder vidtas på grundval av en värdering som säkerställer en rättvis, försiktig och realistisk bedömning av försäkrings- eller återförsäkringsföretags tillgångar, skulder, rättigheter och skyldigheter.

2. Innan resolutionsmyndigheten försätter ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i resolution ska den säkerställa att en första värdering görs för att fastställa om villkoren för resolution enligt artiklarna 19.1 eller 20.3 är uppfyllda.

3. Efter det att resolutionsmyndigheten har beslutat att försätta ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i resolution ska den säkerställa en andra värdering

[31] Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

a) som ska fungera som underlag för beslutet om vilken resolutionsåtgärd som är lämplig att vidta,

b) som ska säkerställa att eventuella förluster hos försäkrings- eller återförsäkringsföretaget till fullo erkänns vid den tidpunkt då resolutionsverktygen tillämpas,

c) som ska fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av äganderättsinstrument,

d) som ska fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivningen eller konverteringen av eventuella skulder utan säkerhet, inklusive skuldinstrument,

e) som, om broföretagverktyget enligt artikel 32 tillämpas, ska fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, skulder, rättigheter och skyldigheter eller äganderättsinstrument som får överföras till broföretagverktyget, och som underlag för beslutet om värdet av eventuell ersättning som får betalas ut till försäkrings- eller återförsäkringsföretagen i resolution eller, i tillämpliga fall, till innehavarna av äganderättsinstrumenten,

f) som, om verktyget för försäljning av verksamhet som anges i artikel 31 tillämpas, ska fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, skulder, rättigheter och skyldigheter eller äganderättsinstrument som får överföras till en förvärvande tredje part och fungera som underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 31.

4. De värderingar som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel får överklagas i enlighet med artikel 65 endast tillsammans med beslutet om att tillämpa ett resolutionsverktyg eller utöva en resolutionsbefogenhet.

Artikel 24

Krav för värdering

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de värderingar som avses i artikel 23 görs av någon av följande:

a) En person som är oberoende i förhållande till offentliga myndigheter och i förhållande till försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

b) Resolutionsmyndigheten, om de värderingarna inte kan göras av en person enligt led a.

2. De värderingar som avses i artikel 23 ska betraktas som definitiva när de har gjorts av en person enligt punkt 1 a i denna artikel och alla krav enligt punkterna 3–5 i denna artikel är uppfyllda.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska, i tillämpliga fall, en definitiv värdering baseras på försiktiga antaganden och får inte förutsätta något extraordinärt offentligt finansiellt stöd från den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas.

4. En slutlig värdering ska kompletteras med följande information som innehas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en enhet som avses i artikel 1.1 b–e:

a) En uppdaterad finansiell rapportering och en uppdaterad ekonomisk värdering enligt Solvens II av balansräkningen för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

b) En rapport om försäkrings- eller återförsäkringsföretagets finansiella ställning, inklusive en värdering gjord av en oberoende aktuariefunktion av de försäkringstekniska avsättningar som anges i avdelning I kapitel VI avsnitt 2 i direktiv 2009/138/EG för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

c) All ytterligare information om marknaden och det redovisade värdet på dess tillgångar, försäkringstekniska avsättningar, enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 2 i direktiv 2009/138/EG, och andra skulder i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

5. En slutlig värdering ska innehålla en indelning av borgenärerna i klasser efter deras prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt. Den slutliga värderingen ska också innehålla en uppskattning av vilken behandling varje kategori av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats motta, om det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e hade avvecklades enligt ett normalt insolvensförfarande.

Den uppskattning som avses i första stycket ska inte påverka den värdering som avses i artikel 54.

6. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa

a) de omständigheter under vilka en person anses vara oberoende i förhållande till både resolutionsmyndigheten och försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, för tillämpningen av punkt 1 i denna artikel,

b) metoden för att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i samband med resolution,

c) åtskillnaden mellan värderingarna enligt artiklarna 23 och 54 i detta direktiv.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 25

Preliminära och definitiva värderingar

1. De värderingar som avses i artikel 23 och som inte uppfyller kraven i artikel 24.2 ska betraktas som preliminära värderingar.

Preliminära värderingar ska innehålla en buffert för ytterligare förluster och en lämplig motivering av denna buffert.

2. Om resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder på grundval av en preliminär värdering, ska de säkerställa att en slutlig värdering görs så snart som möjligt.

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att den slutliga värdering som avses i första stycket

a) möjliggör ett fullständigt erkännande av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets eventuella förluster i dess bokföring,

b) fungerar som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 3.

3. Om den definitiva värderingens uppskattning av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets nettotillgångsvärde är högre än den preliminära värderingens uppskattning av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets nettotillgångsvärde, får resolutionsmyndigheten

a) öka värdet på fordringar från berörda borgenärer som har skrivits ned eller omstrukturerats,

b) begära att ett broföretag gör ytterligare en ersättningsbetalning med avseende på tillgångar, skulder, rättigheter och skyldigheter till försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i resolution eller, i tillämpliga fall, till ägarna av äganderättsinstrumenten.

4. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att, för tillämpningen av punkt 1 i denna artikel, fastställa metoden för beräkning av bufferten för ytterligare förluster som ska ingå i de preliminära värderingarna.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – för in 18 månader efter ikraftträdandet].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

KAPITEL III
Resolutionsverktyg

AVSNITT 1
ALLMÄNNA PRINCIPER

Artikel 26

Allmänna bestämmelser för resolutionsverktyg

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har de befogenheter som är nödvändiga för att använda resolutionsverktygen gentemot försäkrings- och återförsäkringsföretag och gentemot enheter som avses i artikel 1.1 b–e som uppfyller villkoren för resolution enligt artiklarna 19.1 och 20.3.

2. En resolutionsmyndighet ska, om den beslutar att tillämpa ett resolutionsverktyg gentemot ett försäkrings- och återförsäkringsföretag eller en enhet som avses i artikel 1.1 b–e, och denna resolutionsåtgärd skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer, särskilt försäkringstagare, eller skulle leda till att deras fordringar omstruktureras eller konverteras, utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera

kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med artikel 34 omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget tillämpas.

Konverteringen av kvalificerade skulder till kapitalinstrument ska inte tillämpas på försäkringsfordringar.

3. De resolutionsverktyg som avses i punkt 1 är följande:

   a) Verktyget för solvent avveckling.

   b) Verktyget för försäljning av affärsverksamhet.

   c) Broföretagverktyget.

   d) Verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder.

   e) Verktyget för nedskrivning eller konvertering.

   Om inte annat föreskrivs i punkt 5, får resolutionsmyndigheterna tillämpa resolutionsverktygen var för sig eller i kombination, med undantag för verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder, som endast får användas tillsammans med ett annat resolutionsverktyg.

4. När enbart verktyget för försäljning av affärsverksamhet och broföretagverktyget används, och när de verktygen används för att överföra endast delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i företaget under resolution, ska den resterande delen av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e varifrån tillgångarna, rättigheterna eller skulderna har överförts avvecklas enligt ett normalt insolvensförfarande. Denna avveckling ska ske inom rimlig tid, med hänsyn till eventuella behov för den resterande delen av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e att tillhandahålla tjänster eller stöd enligt artikel 43 för att göra det möjligt för den mottagande enheten att utöva de verksamheter eller tjänster som förvärvats genom överföringen, och eventuella andra skäl som innebär att den resterande delen av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e måste fortsätta att fungera för att resolutionsmålen enligt artikel 18 ska kunna uppnås eller för att principerna som avses i artikel 22 ska kunna följas.

   Om verktyget för solvent avveckling används och nettotillgångsvärdet i företaget i resolution i en solvent avveckling har blivit negativt, ska den resterande delen av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget avvecklas enligt ett normalt insolvensförfarande.

5. Resolutionsmyndigheten får kräva ersättning för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktygen eller utövandet av resolutionsbefogenheterna på ett eller flera av följande sätt:

   a) I form av ett avdrag från en eventuell ersättning som en mottagande enhet betalar till företaget i resolution eller, alltefter omständigheterna, till ägarna till aktierna eller till andra äganderättsinstrument.

   b) Från företaget under resolution, såsom prioriterad borgenär.

   c) Som prioriterad borgenär från eventuella inkomster som uppkommer till följd av att verksamheten i broföretaget, tillgångs- och skuldförvaltningsenheten eller försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i solvent avveckling avslutas.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att bestämmelser i nationell insolvensrätt om möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borgenärer ogiltiga eller

icke verkställbara inte gäller vid överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder från ett företag i resolution till en annan enhet genom användning av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en resolutionsbefogenhet.

7. Medlemsstaterna får ge resolutionsmyndigheterna ytterligare verktyg och befogenheter som kan utövas när ett försäkrings- och återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e uppfyller de villkor för resolution som avses i artikel 19.1 eller 20.3 under förutsättning att

   a) de ytterligare verktygen och befogenheterna, om de tillämpas på en gränsöverskridande grupp, inte utgör hinder för en effektiv gruppresolution,

   b) de verktygen och befogenheterna är förenliga med de resolutionsmål som anges i artikel 18 och de allmänna principer för resolution som fastställs i artiklarna 18 och 22.

AVSNITT 2
VERKTYGET FÖR SOLVENT AVVECKLING

Artikel 27

Verktyget för solvent avveckling

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att återkalla auktorisationen för företaget i resolution att ingå nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal och att placera företaget i resolution i ett förfarande för solvent avveckling för att avsluta det företagets verksamhet.

2. Resolutionsmyndigheterna ska säkerställa att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är i resolution i en solvent avveckling kan behålla personal med tillräcklig utbildning och kompetens för att säkerställa att försäkringsverksamheten kan fortsätta på ett ordnat sätt under avvecklingen fram till dess att det likvideras.

3. Resolutionsmyndigheterna ska i nära samarbete med tillsynsmyndigheterna övervaka kostnaderna och utgifterna i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i resolution i syfte att bevara dess värde och möjligheten att bjuda ut det till försäljning.

4. Resolutionsmyndigheterna ska i nära samarbete med tillsynsmyndigheterna bedöma planerade förändringar av tillgångarnas sammansättning, noga övervaka återförsäkringsarrangemang och åtminstone kvartalsvis kräva oberoende försäkringstekniska granskningar av försäkringstekniska avsättningar och reserver.

5. Vid tillämpning av verktyget för solvent avveckling ska resolutionsmyndigheterna begränsa eller förbjuda all ersättning i form av aktier och instrument som behandlas som aktier, inklusive utdelningar, och ska begränsa eller förbjuda alla utbetalningar av rörlig ersättning och diskretionära pensionsförmåner.

6. Resolutionsmyndigheterna ska fatta beslut om att ett företag i resolution i en solvent avveckling måste likvideras i något av följande fall, beroende på vilket som inträffar först:

   a) Företaget i resolution i en solvent avveckling slås samman med en annan enhet.

   b) Alla eller i princip alla tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution i en solvent avveckling säljs till en förvärvande tredje part.

c) Tillgångarna i företaget i resolution i en solvent avveckling avvecklas helt och dess skyldigheter fullgörs fullt ut.

d) Nettotillgångsvärdet för företaget i resolution i en solvent avveckling har blivit negativt.

7. Om verksamheten i ett företag i resolution i en solvent avveckling avslutas under de omständigheter som avses i punkt 6 b, ska den resterande delen av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget avvecklas genom normalt insolvensförfarande.

Eventuella inkomster som uppkommer till följd av att försäkrings- eller återförsäkringsföretagets verksamhet avslutas ska, om inte annat föreskrivs i artikel 26.6, komma aktieägarna i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget till godo.

AVSNITT 3

VERKTYGET FÖR AVSKILJANDE AV TILLGÅNGAR OCH SKULDER, VERKTYGET FÖR FÖRSÄLJNING AV AFFÄRSVERKSAMHET OCH BROFÖRETAGVERKTYGET

Artikel 28

Principer för tillämpning av verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder, verktyget för försäljning av affärsverksamhet och broföretagverktyget

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna, om inte annat föreskrivs i artiklarna 31.5, 31.6 och 65, har befogenhet att använda verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder, verktyget för försäljning av affärsverksamhet och broföretagverktyget utan att medgivande erhålls från aktieägarna i företaget i resolution eller någon annan tredje part än köparen eller broföretaget, och utan att några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätt än de som anges i artikel 29 följs.

2. All eventuell ersättning som betalas av köparen eller broföretaget ska, om inte annat föreskrivs i artikel 26.7, tillfalla

a) ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument, om sådana aktier eller sådana andra äganderättsinstrument som emitterats av företaget i resolution har överförts från innehavarna av dessa aktier eller instrument till köparen eller broföretaget,

b) företaget i resolution, om vissa eller alla tillgångar eller skulder i företaget i resolution har överförts till köparen eller broföretaget.

3. All eventuell ersättning som betalas av en tillgångs- och skuldförvaltningsenhet enligt artikel 30.2 med avseende på de tillgångar, rättigheter eller skulder som förvärvas direkt från företaget i resolution ska, om inte annat föreskrivs i artikel 26.7, tillfalla företaget i resolution. Ersättningen får betalas i form av skuld som utfärdas av tillgångs- och skuldförvaltningsenheten.

4. Överföringar som görs med användning av verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder, verktyget för försäljning av affärsverksamhet eller broföretagverktyget ska omfattas av de skyddsåtgärder som avses i avdelning III kapitel V.

5. Resolutionsmyndigheterna får använda verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder, verktyget för försäljning av affärsverksamhet och broföretagverktyget mer än en gång för att göra kompletterande överföringar när så krävs för att uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 18.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att den köpare eller det broföretag som avses i punkt 1 får fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt till tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser, samt försäkringsgarantisystem för företaget under resolution, beroende på vad som är tillämpligt, förutsatt att den uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.

   Om inte alla kriterier som förtecknas i första stycket är uppfyllda, ska medlemsstaterna säkerställa att

   a) medlemskap eller deltagande i betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser och försäkringsgarantisystem inte nekas på grund av att köparen eller broföretaget saknar ett kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut, eller att ett sådant kreditbetyg inte överensstämmer med de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillträde till sådana system,

   b) om köparen eller broföretaget inte uppfyller medlemskaps- eller deltagandekriterierna för ett betalnings-, clearing- eller avvecklingssystem, en fondbörs eller ett försäkringsgarantisystem, utövas de rättigheter som avses i första stycket för en tidsperiod som anges av resolutionsmyndigheterna, maximalt 24 månader som kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av köparen eller broföretaget.

7. Om inte annat föreskrivs i avdelning III kapitel V, ska aktieägarna eller borgenärerna i företaget i resolution och andra tredje parter vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs med hjälp av verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder, verktyget för försäljning av affärsverksamhet eller broföretagverktyget inte ha några rättigheter eller fordringar till eller avseende de tillgångar, rättigheter eller skulder som överförs, eller till eller i broföretagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan eller verkställande ledning, eller till eller i tillgångs- och skuldförvaltningsenheten.

Artikel 29

Förfarandekrav för försäljning av verksamhet, tillgångar, rättigheter eller skulder vid resolution

1. Om inte annat föreskrivs i punkt 3 i denna artikel, ska medlemsstaterna säkerställa att om resolutionsmyndigheter avser att använda verktyget för försäljning av affärsverksamhet eller sälja ett broföretag eller dess tillgångar, rättigheter eller skulder, ska företaget under resolution, broföretaget eller de berörda tillgångarna, rättigheterna, skulderna, aktierna eller andra äganderättsinstrument bjudas ut till försäljning i enlighet med de kriterier som anges i punkt 2. Grupper av rättigheter, tillgångar och skulder får bjudas ut till försäljning separat.

2. Om inte annat föreskrivs i unionens regler om statligt stöd, i förekommande fall, ska de kriterier för utbjudande till försäljning som avses i punkt 1 vara följande:

   a) Utbjudandet till försäljning ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av tillgångarna, rättigheterna, skulderna, aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten i det företag eller broföretag som en resolutionsmyndighet avser att överföra.

   b) Utbjudandet till försäljning ska inte på ett otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.

   c) Utbjudandet till försäljning ska vara fri från intressekonflikter.

d) Utbjudandet till försäljning ska inte ge en potentiell köpare otillbörliga fördelar.

e) Utbjudandet till försäljning ska beakta behovet av att vidta en snabb resolutionsåtgärd.

f) Utbjudandet till försäljning ska sträva efter att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

De principer som anges i detta stycke ska inte hindra resolutionsmyndigheter från att värva särskilda potentiella köpare.

Varje offentliggörande av utbjudande till försäljning av ett företag i resolution eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e, eller av broföretaget, som annars skulle krävas enligt artikel 17.1 i förordning (EU) nr 596/2014 får skjutas upp i enlighet med artikel 17.4 eller 17.5 i den förordningen.

3. Resolutionsmyndigheterna får besluta att inte iaktta kravet på utbjudande till försäljning, om de finner att iakttagande av de krav som fastställs i punkt 2 sannolikt skulle undergräva ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 18.

Artikel 30

Verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution eller ett broföretag till en eller flera tillgångs- och skuldförvaltningsenheter.

2. Vid tillämpning av verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder ska en tillgångs- och skuldförvaltningsenhet vara en juridisk person som uppfyller samtliga följande krav:

a) Den ägs helt eller delvis eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

b) Den har upprättats i syfte att ta emot vissa eller alla tillgångar, rättigheter och skulder i ett eller flera företag i resolution eller ett broföretag.

3. Tillgångs- och skuldförvaltningsenheten ska förvalta de portföljer som överförts till den i syfte att maximera värdet på dem genom en försäljning av de portföljerna eller en ordnad avveckling.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att en tillgångs- och skuldförvaltningsenhets verksamhet sker i enlighet med följande krav:

a) Den berörda resolutionsmyndigheten har godkänt tillgångs- och skuldförvaltningsenhetens bolagsordning.

b) Med förbehåll för tillgångs- och skuldförvaltningsenhetens ägarstruktur, ska den berörda resolutionsmyndigheten utse eller godkänna enhetens förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan.

c) Den berörda resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna av förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.

d) Den berörda resolutionsmyndigheten ska godkänna tillgångs- och skuldförvaltningsenhetens strategi och riskprofil.

5. Resolutionsmyndigheterna får utöva befogenheten i punkt 1 att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder endast i kombination med andra resolutionsverktyg enligt artikel 26.3 och om någon av följande situationer uppstår:

a) Förhållandena på den specifika marknaden för de tillgångarna, rättigheterna och skulderna är sådana att en likvidation av de tillgångarna, rättigheterna och skulderna enligt ett normalt insolvensförfarande kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader,

b) En sådan överföring är nödvändig för att underlätta användningen av verktyget för solvent avveckling eller för att säkerställa att företaget i resolution eller ett broföretag fungerar väl.

c) En sådan överföring är nödvändig för att maximera behållningen efter likvidation.

6. När resolutionsmyndigheterna använder verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder ska de, i enlighet med artikel 23 och i enlighet med unionens regler om statligt stöd, fastställa ersättningen för de tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras till tillgångs- och skuldförvaltningsenheten. Denna punkt får inte hindra att ersättningen kan vara ett nominellt eller negativt belopp.

7. När resolutionsmyndigheterna har använt broföretagverktyget får tillgångs- och skuldförvaltningsenheterna efter det att broföretagverktyget har använts förvärva tillgångar, rättigheter eller skulder från broföretaget.

8. Resolutionsmyndigheterna får överföra tillgångar, rättigheter eller skulder från företag i resolution till en eller flera tillgångs- och skuldförvaltningsenheter vid mer än ett tillfälle och föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller skulder från en eller flera tillgångs- och skuldförvaltningsenheter till företaget i resolution, i någon av följande situationer:

a) Möjligheten att kunna återföra de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

b) Tillgångarna, rättigheterna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av, tillgångar, rättigheter eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

I båda de fall som avses i leden a och b får återföringen göras inom en i instrumentet angiven period, varvid även eventuella andra villkor som anges i instrumentet för det relevanta ändamålet ska iakttas.

Företaget i resolution ska vara skyldigt att återta alla tillgångar, rättigheter eller skulder som överförts i enlighet med leden a och b.

9. Målen för en tillgångs- och skuldförvaltningsenhet ska inte medföra någon skyldighet eller något ansvar för aktieägare eller borgenärer i företaget under resolution. Medlemmarna i förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet eller den verkställande ledningen i tillgångs- och skuldförvaltningsenheten ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller underlåtit att vidta i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte åtgärden eller underlåtenheten innebar grov oaktsamhet eller

allvarlig försummelse enligt nationella rätt som direkt påverkat sådana aktieägares eller borgenärers rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa ansvaret för en tillgångs- och skuldförvaltningsenhet och för medlemmarna i dess förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan eller i dess verkställande ledning för åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

Artikel 31

Verktyget för försäljning av verksamhet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra följande till en köpare som inte är ett broföretag:

   a) Aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett företag under resolution.

   b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag under resolution.

2. En överföring enligt punkt 1 ska göras på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna, och i överensstämmelse med unionens regler om statligt stöd.

   Resolutionsmyndigheterna ska vidta alla rimliga åtgärder för att erhålla affärsmässiga villkor för överföringen som med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet är förenliga med den värdering som utförts enligt artikel 23.

3. Resolutionsmyndigheterna får, med köparens medgivande, annullera de genomförda överföringarna om omständigheterna i fallet motiverar detta. Företaget i resolution eller de ursprungliga ägarna ska vara skyldiga att återta överförda aktier eller andra äganderättsinstrument, eller tillgångar, rättigheter eller skulder.

4. Det ska krävas att köpare har erforderligt tillstånd att bedriva den verksamhet de förvärvar vid en sådan överföring som avses i punkt 1. Tillsynsmyndigheterna ska säkerställa att varje ansökan om ett sådant tillstånd tas under övervägande utan onödigt dröjsmål i samband med överföringen.

5. Om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument med användning av verktyget för försäljning av affärsverksamhet skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag av det slag som avses i artikel 57.1 i direktiv 2009/138/EG, ska tillsynsmyndigheten för det försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, genom undantag från artiklarna 57–62 i direktiv 2009/138/EG, utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget för försäljning av affärsverksamhet och hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de resolutionsmål som avses i artikel 18 i detta direktiv.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att om tillsynsmyndigheten inte har slutfört den bedömning som avses i punkt 5 från dagen för överföringen, ska följande gälla:

   a) Överföringen av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren ska omedelbart få rättslig verkan.

   b) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som fastställs i led f ska förvärvarens rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument tillfälligt dras in och uteslutande innehas av resolutionsmyndigheten, vilken inte ska ha någon skyldighet att utöva sådan

rösträtt och vilken inte ska någon som helst skyldighet när det gäller att utöva eller avstå från att utöva sådan eventuell rösträtt.

c) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som föreskrivs i led f ska de sanktioner och andra åtgärder vid överträdelser av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav som anges i artikel 62 i direktiv 2009/138/EU inte tillämpas för en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument.

d) Tillsynsmyndigheten ska efter att den slutfört bedömningen utan dröjsmål skriftligt meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren huruvida den godkänner eller, i enlighet med artikel 58.4 i direktiv 2009/138/EU, motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren.

e) Om tillsynsmyndigheten godkänner en sådan överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren, ska förvärvaren anses inneha rösträtten som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument omedelbart efter att resolutionsmyndigheten och förvärvaren mottagit godkännandet från tillsynsmyndigheten.

f) Om tillsynsmyndigheten motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren gäller följande:

i) Den rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument som fastställs i led b ska fortsatta att ha full kraft och verkan.

ii) Resolutionsmyndigheten får kräva att förvärvaren avyttrar sådana aktier eller andra äganderättsinstrument inom en avyttringsperiod som resolutionsmyndigheten fastställer efter att ha beaktat rådande marknadsvillkor. iii) Om förvärvaren inte följer kravet i led ii, får tillsynsmyndigheten, med resolutionsmyndighetens medgivande, ålägga förvärvaren sanktioner och andra åtgärder vid överträdelser av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav som fastställs i artikel 62 i direktiv 2009/138/EG.

7. När det gäller att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat i enlighet med direktiv 2009/138/EG, ska köparen betraktas som en fortsättning på företaget i resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av företaget i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

Artikel 32

Broföretagverktyget

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra följande till ett broföretag:

a) aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett eller flera företag under resolution,

b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett eller flera företag under resolution.

2. Broföretaget ska vara en juridisk person som uppfyller samtliga av följande kriterier:

a) Det ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter, som kan omfatta resolutionsmyndigheten eller, i tillämpliga fall, ett försäkringsgarantisystem och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

b) Det har bildats i syfte att ta emot och inneha vissa av eller samtliga de aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett företag i resolution eller vissa av eller samtliga tillgångar, rättigheter och skulder i ett eller flera företag i resolution i syfte att uppnå resolutionsmålen och sälja det företag eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

3. När resolutionsmyndigheterna använder broföretagverktyget ska de säkerställa att det totala värdet av de skulder som överförs till broföretaget inte överstiger det totala värdet av de rättigheter och tillgångar som överförts från företaget under resolution.

4. Efter tillämpning av broföretagverktyget får resolutionsmyndigheterna, när omständigheterna motiverar detta, annullera de genomförda överföringarna, och företaget i resolution eller de ursprungliga ägarna ska vara skyldiga att återta överförda tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller andra äganderättsinstrument, om omständigheterna i fallet motiverar detta, i alla följande situationer:

a) Möjligheten att kunna återföra de specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

b) De specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av, aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

Ett återförande enligt första stycket får utföras när som helst och ska uppfylla alla andra villkor som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

5. Efter tillämpning av broföretagverktyget får resolutionsmyndigheterna överföra aktier eller andra äganderättsinstrument, eller tillgångar, rättigheter eller skulder från broföretaget till en förvärvande tredje part.

6. Ett broföretag ska betraktas som en fortsättning på företaget i resolution och ska få fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av företaget i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

Ett broföretag får inte ingå nya försäkringsavtal eller ändra befintliga försäkringsavtal på ett sätt som kan öka broföretagets försäkringsfordringar.

7. Ett broföretag ska inte ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i företaget under resolution, och medlemmarna i förvaltnings-, ledningss- eller tillsynsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller underlåtit att vidta i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte åtgärden eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse i enlighet med nationell rätt som direkt påverkat sådana aktieägares eller borgenärers rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa ett broföretags och förvaltnings-, ledningss- eller tillsynsorganets ledamöters eller den verkställande ledningens skyldighet i

enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

Artikel 33

Broföretagets verksamhet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett broföretags verksamhet uppfyller följande krav:

   a) Resolutionsmyndigheten har godkänt broföretagets bolagsordning.

   b) Resolutionsmyndigheten ska, beroende på broföretagets ägarstruktur, antingen utse eller godkänna broföretagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan.

   c) Resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna i förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.

   d) Resolutionsmyndigheten ska godkänna broföretagets strategi och riskprofil.

   e) Broföretaget ska auktoriseras i enlighet med direktiv 2009/138/EG och ha den auktorisation som krävs enligt gällande nationell rätt för att utöva verksamheter eller erbjuda tjänster som det förvärvar genom en överföring som görs enligt artikel 40 i det här direktivet.

   f) Broföretaget ska uppfylla kraven i, och vara föremål för tillsyn i enlighet med direktiv 2009/138/EG.

   g) Broföretagets verksamhet ska vara förenlig med unionens regler om statligt stöd och resolutionsmyndigheten får specificera motsvarande begränsningar av dess verksamhet.

   Trots de bestämmelser som avses i leden d och e i första stycket, och när detta krävs för att uppnå de resolutionsmål som anges i artikel 18, får ett broföretag etableras och auktoriseras utan att direktiv 2009/138/EU är uppfyllt under en kort period i början av dess verksamhet. Resolutionsmyndigheten ska lämna in en begäran med den innebörden till tillsynsmyndigheten. Om tillsynsmyndigheten beslutar att bevilja en sådan auktorisation ska den ange under vilken period broföretaget är undantaget från kraven i direktiv 2009/138/EG.

2. Med förbehåll för begränsningar som åläggs i enlighet med unionens konkurrensregler eller nationella konkurrensregler ska broföretagets ledning driva broföretaget för att uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 18 och sälja företaget i resolution och dess tillgångar, rättigheter eller skulder till en eller flera köpare inom den privata sektorn så snart marknadsvillkoren är lämpliga.

3. Resolutionsmyndigheterna ska besluta att en enhet inte längre är ett broföretag i någon av följande situationer, beroende på vilket som inträffar först:

   a) Broföretaget slås samman med en annan enhet.

   b) Broföretaget upphör att uppfylla kraven i artikel 32.2.

   c) Alla eller praktiskt taget alla broföretagets tillgångar, rättigheter eller skulder säljs till en förvärvande tredje part.

   d) Broföretagets tillgångar avvecklas helt och dess skulder fullgörs fullt ut.

4. Om verksamheten i broföretaget avslutas i den situation som anges i punkt 3 c, ska broföretaget avvecklas genom ett normalt insolvensförfarande.

Eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broföretagets verksamhet avslutas ska, om inte annat föreskrivs i artikel 26.7, tillfalla aktieägarna i broföretaget.

AVSNITT 4
VERKTYGET FÖR NEDSKRIVNING ELLER KONVERTERING

Artikel 34

Verktyget för nedskrivning eller konvertering: syfte och tillämpningsområde

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får använda verktyget för nedskrivning eller konvertering för att uppnå de resolutionsmål som anges i artikel 18 för något av följande ändamål:

   a) Rekapitalisera ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e som uppfyller de villkor för resolution som avses i artiklarna 19.1 eller 20.3 i den utsträckning som är tillräcklig för att använda verktyget för solvent avveckling som avses i artikel 27 och för att bibehålla sin auktorisation enligt direktiv 2009/138/EG.

   b) Konvertera till eget kapital eller minska kapitalbeloppet av fordringar, inbegripet försäkringsfordringar, eller skuldinstrument som överförs

      i) till ett broföretag för att tillhandahålla kapital till det broinstitutet,

      ii) inom ramen för verktyget för avskiljande av tillgångar och skulder som avses i artikel 30 eller verktyget för försäljning av affärsverksamhet som avses i artikel 31.

   När resolutionsmyndigheterna tillämpar verktyget för nedskrivning eller konvertering på försäkringsfordringar får de också omstrukturera villkoren i de relaterade försäkringsavtalen för att uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 18 på ett mer effektivt sätt.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna fastställer det belopp med vilket kapitalinstrument, skuldinstrument och andra kvalificerade skulder måste skrivas ned eller konverteras för de ändamål som anges i punkt 1 på grundval av den värdering som utförs i enlighet med artikel 23.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får tillämpa verktyget för nedskrivning eller konvertering på alla skulder i försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller enheter som avses i artikel 1.1 b–e, bibehålla deras nuvarande rättsliga form eller överväga att vid behov ändra deras rättsliga form.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att verktyget för nedskrivning eller konvertering får användas för alla kapitalinstrument och alla skulder i försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller enheter som avses i artikel 1.1 b–e som inte undantas från tillämpningsområdet för det verktyget enligt punkterna 5 eller 6 i denna artikel.

5. Resolutionsmyndigheterna får inte tillämpa verktyget för nedskrivning eller konvertering på följande skulder vare sig de regleras i en medlemsstats eller ett tredjelands rätt:

a) Skulder med säkerhet.

b) Skulder gentemot kreditinstitut, värdepappersföretag och försäkrings- och återförsäkringsföretag, med undantag för enheter inom en och samma grupp, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.

c) Skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar till antingen system eller systemoperatörer som har utsetts i enlighet med direktiv 98/26/EG eller till deras deltagare och som uppstår till följd av deltagandet i ett sådant system, eller till centrala motparter som har auktoriserats inom unionen enligt artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012[32] och centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i den förordningen.

d) En skuld till någon av följande:

i) En anställd, vad avser intjänad lön, intjänade pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av den rörliga delen av ersättning som inte är reglerad i lag eller kollektivavtal.

ii) En borgenär inom affärs- eller handelssektor, där skulden hänför sig till att det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e tillhandahållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet, däribland it-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.

iii) Skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, förutsatt att de skulderna är prioriterade enligt tillämplig rätt.

iv) Försäkringsgarantisystem till följd av bidrag som ska betalas i enlighet med tillämplig nationell rätt.

Första stycket led a får inte förhindra resolutionsmyndigheterna från att, vid behov, tillämpa verktyget för nedskrivning eller konvertering på någon del av en skuld med säkerhet eller en prioriterad fordran för vilken säkerhet har ställts till ett värde som överstiger värdet på de tillgångar, den pantsättning, den företagsinteckning eller den säkerhet som ställts för fordran.

6. Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheterna, när verktyget för nedskrivning eller konvertering används, från tillämpningen av verktyget för nedskrivning eller konvertering helt eller delvis undanta vissa skulder i något av följande fall:

a) Det är trots resolutionsmyndighetens uppriktiga ansträngningar inte möjligt att skriva ned eller konvertera den skulden inom rimlig tid.

b) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet i kritiska funktioner och kärnaffärsområden på ett sätt som gör att företaget i resolution kan fortsätta med centrala verksamheter, tjänster och transaktioner.

c) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till insatserna för att undvika omfattande spridningseffekter, på ett sätt som allvarligt skulle störa ekonomin i en medlemsstat eller unionen.

[32] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1.).

d) Tillämpningen av verktyget för nedskrivning eller konvertering på de skulderna skulle leda till en sådan värdeförstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna undantogs från tillämpningen av verktyget för nedskrivning eller konvertering.

Artikel 35

Behandling av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument vid tillämpning av verktyget för nedskrivning eller konvertering

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna när de tillämpar verktyget för nedskrivning eller konvertering som anges i artikel 34 vidtar en av eller båda följande åtgärder gentemot aktieägarna och innehavare av andra äganderättsinstrument:

   a) Drar in existerande aktier eller andra äganderättsinstrument eller överför dem till borgenärer vars fordringar har konverterats.

   b) Under förutsättning att den värdering som utförs enligt artikel 23 visar att företaget i resolution har ett positivt nettovärde, späder ut äganderätten för existerande aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument genom att konvertera relevanta kapitalinstrument eller skuldinstrument som emitterats av företaget i resolution, eller andra kvalificerade skulder i företaget i resolution, till aktier eller andra äganderättsinstrument i enlighet med tillämpningen av verktyget för nedskrivning eller konvertering.

   Med avseende på led b i första stycket ska konverteringen göras till en omräkningskurs som väsentligt spär ut existerande aktieinnehav och innehav av andra äganderättsinstrument.

2. När resolutionsmyndigheterna överväger vilken av åtgärderna enligt punkt 1 de ska vidta ska de beakta

   a) den värdering som gjorts i enlighet med artikel 23,

   b) det belopp med vilket resolutionsmyndigheten har bedömt att nivå 1-poster ska minskas och berörda kapitalinstrument skrivas ned eller konverteras i enlighet med artikel 37.1.

3. Om en konvertering av kapitalinstrument eller skuldinstrument som emitterats av företaget i resolution, eller andra kvalificerade skulder i företaget i resolution skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag såsom anges i artikel 57.1 i direktiv 2009/138/EG, ska tillsynsmyndigheterna, genom undantag från artiklarna 57–62 i direktiv 2009/138/EG, utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar konverteringen av kapitalinstrument eller hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de resolutionsmål som avses i artikel 18.

4. Om tillsynsmyndigheten för det företaget inte senast dagen för konverteringen av kapitalinstrumenten har slutfört den bedömning som krävs enligt punkt 3, ska artikel 31.6 vara tillämplig på en förvärvares alla eventuella förvärv av eller ökningar av ett kvalificerat innehav till följd av konverteringen av kapitalinstrument.

Artikel 36

Kurs för konvertering av skulder till eget kapital

Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna, när de använder de verktyg som anges i artikel 34.1 och utövar de befogenheter som anges i artikel 40.1 g, får tillämpa olika konverteringskurser för olika kapitalinstruments- och skuldklasser i enlighet med en av eller båda följande principer:

a) Konverteringskursen utgör en lämplig kompensation för den berörda borgenären för eventuell förlust som åsamkats på grund av att nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna utövats.

b) Den konverteringskurs som tillämpas för skulder som anses vara prioriterade enligt tillämplig insolvensrätt är högre än konverteringskursen för efterställda skulder.

Artikel 37

Ytterligare bestämmelser om verktyget för nedskrivning eller konvertering

1. Resolutionsmyndigheterna ska tillämpa verktyget för nedskrivning eller konvertering i enlighet med den prioritetsordning för fordringar som gäller vid normala insolvensförfaranden på ett sätt som ger följande resultat:

   a) Nivå 1-poster minskas först i proportion till förlusterna och upp till deras kapacitet, och resolutionsmyndigheten vidtar en eller båda av de åtgärder som avses i artikel 35.1 gentemot innehavarna av nivå 1-instrument.

   b) Kapitalbeloppet för nivå 2-instrument skrivs ned eller konverteras till nivå 1-instrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som anges i artikel 18 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.

   c) Kapitalbeloppet för nivå 3-instrument skrivs ned eller konverteras till nivå 1-instrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som anges i artikel 18 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.

   d) I den utsträckning som krävs för att uppnå de resolutionsmål som anges i artikel 18, och i enlighet med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden inklusive den rangordning av försäkringsfordringar som föreskrivs i artikel 275.1 i direktiv 2009/138/EG, skrivs kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, resten av de kvalificerade skulderna, ned eller konverteras till nivå 1-instrument eller bådadera.

   Om nedskrivningsnivån grundad på den preliminära värderingen enligt artikel 25 visar sig överstiga kraven när den jämförs med den definitiva värderingen enligt artikel 24.2, får en uppvärderingsmekanism tillämpas för att ersätta borgenärerna och därefter aktieägarna i den utsträckning det är nödvändigt.

   Vid beslut om huruvida skulder ska skrivas ned eller konverteras till aktiekapital ska resolutionsmyndigheterna inte konvertera en viss klass av skulder samtidigt som en klass av skulder som är efterställd klassen förblir okonverterad till aktiekapital eller inte nedskriven.

Medlemsstaterna ska säkerställa att alla fordringar som härrör från kapitalbasposter, i deras nationella rätt som reglerar normala insolvensförfaranden, ges lägre prioritet än fordringar som inte härrör från kapitalbasposter. Vid tillämpning av detta stycke ska hela instrumentet, i den utsträckning som det endast delvis erkänns som en kapitalbaspost, behandlas som en fordran som härrör från en kapitalbaspost och ska ges lägre prioritet än en fordring som inte härrör från en kapitalbaspost.

2. Om kapitalbeloppet för ett tillämpligt kapitalinstrument eller kapitalbeloppet för ett skuldinstrument eller annan kvalificerad skuld skrivs ned, ska följande gälla:

   a) Nedskrivningen till följd av tillämpningen av verktyget för nedskrivning eller konvertering ska vara permanent, med förbehåll för eventuella uppvärderingar i enlighet med den återbetalningsmekanism som avses i punkt 1.

   b) Inga skulder till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet, skuldinstrumentet eller annan kvalificerad skuld ska kvarstå enligt eller i samband med det belopp för instrumentet som har skrivits ned, med undantag för upplupna skulder och skadeståndsskulder som kan uppkomma till följd av ett överklagande av lagenligheten av utövandet av nedskrivningsbefogenheten.

   c) Ingen ersättning ska betalas till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet, skuldinstrumentet eller annan kvalificerad skuld annat än i enlighet med punkt 3.

3. För att genomföra en konvertering av de berörda kapitalinstrumenten, skuldinstrumenten eller andra kvalificerade skulder i enlighet med punkt 1 b och c får resolutionsmyndigheterna kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretag och enheter som avses i artikel 1.1 b–e emitterar nivå 1-instrument till innehavarna av de berörda kapitalinstrumenten, skuldinstrumenten eller andra kvalificerade skulderna.

   De tillämpliga kapitalinstrumenten, skuldinstrumenten eller andra kvalificerade skulder får endast konverteras, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

   a) Nivå 1-instrumenten emitteras av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, av en enhet som avses i artikel 1.1 b–e eller av moderföretaget med den berörda resolutionsmyndighetens samtycke.

   b) Nivå 1-instrumenten emitteras innan försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller enheten som avses i artikel 1.1 b–e emitterar aktier eller äganderättsinstrument i syfte att tillhandahålla kapital från staten eller ett offentligt organ.

   c) Nivå 1-instrumenten tilldelas och överförs utan dröjsmål efter utövandet av konverteringsbefogenheten.

   d) Den konverteringskurs som avgör antalet nivå 1-instrument som ska tillhandahållas för varje tillämpligt kapitalinstrument, skuldinstrument eller annan kvalificerad skuld är förenlig med artikel 36.

4. Vid tillhandahållande av nivå 1-instrument i enlighet med punkt 3 får resolutionsmyndigheterna kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller enheten som avses i artikel 1.1 b–e alltid har det förhandsgodkännande som krävs för att emittera det relevanta antalet nivå 1-instrument.

Artikel 38

Verkan av nedskrivning eller konvertering

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att om en resolutionsmyndighet tillämpar verktyget för nedskrivning eller konvertering och utövar de befogenheter som avses i artiklarna 34.1 och 40.1 f –j, ska minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringen eller indragningen få verkan och vara omedelbart bindande för företaget i resolution och för berörda borgenärer och aktieägare.

2. Resolutionsmyndigheten ska slutföra eller kräva slutförande av alla administrativa och förfarandemässiga uppgifter som är nödvändiga för att ge verkan åt tillämpningen av verktyget för nedskrivning eller konvertering, inbegripet följande:

   a) Ändring av alla berörda register.

   b) Avlistning eller avförande från handel av aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument.

   c) Listning eller upptagande till handel av nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

   d) Återlistning eller återupptagande av eventuella skuldinstrument som skrivits ned, utan krav på utfärdande av ett prospekt i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1129[33].

3. Om en resolutionsmyndighet sänker kapitalbeloppet till noll för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 40.1 f ska den skulden och eventuella skyldigheter eller fordringar som hänför sig till den skulden som inte har uppstått vid den tidpunkt då befogenheten utövas i alla hänseenden betraktas som fullgjord och ska inte kunna göras gällande i senare förfaranden gentemot företaget i resolution eller en efterföljande enhet vid en eventuell senare avveckling.

4. Om en resolutionsmyndighet delvis men inte helt sänker kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 40.1 f, ska följande gälla:

   a) Skulden ska vara fullgjord i förhållande till den sänkning som har gjorts av beloppet.

   b) Det berörda instrumentet eller det avtal som gav upphov till den ursprungliga skulden ska fortsätta att gälla för det återstående kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, skulden, med förbehåll för eventuella ändringar av den ränta som hänför sig till sänkningen av kapitalbeloppet och eventuella ytterligare ändringar av villkoren som resolutionsmyndigheten kan komma att göra genom den befogenhet som avses i artikel 40.1 k.

[33] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1129 av den 14 juni 2017 om prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel på en reglerad marknad, och om upphävande av direktiv 2003/71/EG (EUT L 168, 30.6.2017, s. 12).

Artikel 39

Undanröjande av förfarandemässiga hinder för nedskrivning eller konvertering

1. Vid tillämpning av verktyget för nedskrivning eller konvertering ska medlemsstaterna, i tillämpliga fall, kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag och enheter som avses i artikel 1.1 b–e alltid innehar ett tillräckligt aktiekapital eller andra nivå 1-instrument för att säkerställa att dessa företag och enheter inte är förhindrade från att emittera tillräckligt med nya aktier eller andra äganderättsinstrument för att säkerställa att konverteringen av skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument kan genomföras på ett effektivt sätt.

   Resolutionsmyndigheterna ska bedöma uppfyllandet av det krav som fastställs i punkt 1 i samband med utvecklingen och upprätthållandet av resolutionsplanerna i enlighet med artiklarna 9 och 10.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att det inte finns några förfarandemässiga hinder för att konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument som finns med stöd av företagens stiftelseurkund eller bolagsordning, inbegripet företrädesrätt för aktieägare eller krav på aktieägarnas medgivande för att öka kapitalet.

KAPITEL IV
Resolutionsbefogenheter

Artikel 40

Allmänna befogenheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har alla befogenheter som är nödvändiga för att tillämpa de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 gentemot försäkrings- och återförsäkringsföretag samt enheter enligt artikel 1.1 b–e som uppfyller villkoren för resolution i artikel 19.1 eller artikel 20.3. Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha följande resolutionsbefogenheter, som de får utöva var för sig eller i kombination:

   a) Befogenhet att kräva av vilken person som helst att lämna den information som krävs för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om och förbereda en resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av information som lämnats i resolutionsplanerna och information som ska lämnas vid inspektioner på plats.

   b) Befogenhet att ta kontroll över ett företag i resolution och att utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats aktieägarna, andra ägare och förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet i det företag som är i resolution.

   c) Befogenhet att återkalla auktorisationen att ingå nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal och att placera ett företag i resolution i ett ordnat förfarande för solvent avveckling och avsluta dess verksamhet.

   d) Befogenhet att överföra aktier och andra äganderättsinstrument som emitterats av ett företag i resolution.

   e) Befogenhet att överföra rättigheter, tillgångar eller skulder i ett företag i resolution till en annan enhet, med enhetens samtycke.

f) Befogenhet att omstrukturera försäkringsfordringar eller sänka, och även sänka till noll, kapitalbeloppet eller det utestående belopp som ska betalas för skuldinstrument och kvalificerade skulder, inbegripet försäkringsfordringar, i ett företag i resolution.

g) Med undantag för försäkringsfordringar, befogenhet att konvertera skuldinstrument och kvalificerade skulder i ett företag i resolution till ordinarie aktier eller andra äganderättsinstrument i detta företag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e, i ett relevant moderföretag eller i ett broföretag till vilket tillgångar, rättigheter eller skulder i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e överförs.

h) Befogenhet att dra in skuldinstrument som getts ut av ett företag i resolution, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 34.5.

i) Befogenhet att sänka, och även sänka till noll, det nominella värdet av aktier eller andra äganderättsinstrument i ett företag i resolution och att dra in sådana aktier eller andra äganderättsinstrument.

j) Befogenhet att kräva att ett företag i resolution eller ett relevant moderföretag ger ut nya aktier, andra äganderättsinstrument eller andra kapitalinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument.

k) Befogenhet att ändra eller anpassa löptiden för skuldinstrument och andra kvalificerade skulder utgivna av ett företag i resolution eller att ändra den ränta som ska betalas för sådana instrument och andra kvalificerade skulder, eller det datum då räntan förfaller till betalning, bland annat genom att tillfälligt skjuta upp betalningen.

l) Befogenhet att slutavräkna och säga upp finansiella avtal, eller derivat enligt definitionen i artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012.

m) Befogenhet att avsätta eller ersätta förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet och den verkställande ledningen i ett företag i resolution.

n) Befogenhet att kräva att tillsynsmyndigheten i god tid bedömer köparen av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsfrister som fastställs i artikel 58 i direktiv 2009/138/EG.

2. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att resolutionsmyndigheterna, när de använder de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 och utövar de resolutionsbefogenheter som avses i punkt 1 i denna artikel, inte omfattas av något av följande krav som annars skulle gälla enligt nationell rätt, avtal eller på annan grund:

a) Krav om godkännande eller medgivande från en offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna, borgenärerna eller försäkringstagarna för företaget i resolution, med förbehåll för artiklarna 3.8 och 65.1.

b) Förfarandekrav om att underrätta vissa personer, inbegripet eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet, innan befogenheterna utövas.

Led b i första stycket påverkar inte tillämpningen av de krav som fastställs i artiklarna 61 och 63 eller eventuella krav på anmälan enligt unionens regler om statligt stöd.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna, i den mån någon eller några av de befogenheter som räknas upp i punkt 1 i denna artikel inte är tillämpliga på en enhet som omfattas av artikel 1.1 i detta direktiv till följd av dess särskilda juridiska form, har befogenheter som är så snarlika dessa som möjligt, även vad gäller deras verkan.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de skyddsåtgärder som föreskrivs i kapitel V i detta direktiv, eller skyddsåtgärder som ger samma verkan, tillämpas när resolutionsmyndigheterna utövar befogenheterna enligt punkt 3 på de berörda personerna, inbegripet aktieägare, borgenärer, försäkringstagare och motparter.

Artikel 41

Kompletterande befogenheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna, när de utövar en resolutionsbefogenhet, har befogenhet att göra följande:

   a) Med förbehåll för artikel 58, att förordna att en överföring ska få verkan utan att det uppstår några skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de överförda finansiella instrumenten, rättigheterna, tillgångarna eller skulderna.

   b) Upphäva rätten att förvärva ytterligare aktier eller andra äganderättsinstrument.

   c) Kräva att den relevanta myndigheten avbryter eller tillfälligt upphäver godkännandet för upptagande till handel på en reglerad marknad eller upptagandet till officiell notering av finansiella instrument enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG[34].

   d) Föreskriva att den mottagande enheten behandlas som om denna var företaget i resolution med tanke på alla rättigheter eller skyldigheter som företaget i resolution har, eller åtgärder som det har vidtagit, inbegripet alla rättigheter eller skyldigheter beträffande deltagande i en marknadsinfrastruktur, med förbehåll för om det verktyg för försäljning av verksamhet eller det broföretagverktyg som avses i artiklarna 31 och 32 används.

   e) Begära att företaget i resolution eller den mottagande enheten informerar och bistår den andra parten.

   f) Upphäva eller ändra villkoren i ett avtal som företaget i resolution är part i eller ersätta en mottagande enhet som part.

   g) Överföra eventuella återförsäkringsrättigheter som omfattar överförda försäkringsfordringar utan återförsäkringsföretagets medgivande, om resolutionsmyndigheten helt eller delvis överför tillgångar och skulder i företaget i resolution till en annan enhet.

[34] Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

Eventuell rätt till ersättning som föreskrivs i enlighet med detta direktiv ska inte betraktas som en skyldighet eller ansvarsförbindelse enligt led a.

2. Resolutionsmyndigheterna ska utöva de befogenheter som anges i punkt 1 om de anser att detta är lämpligt för att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsmål.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter som utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att föreskriva kontinuitetsarrangemang som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig och, i tillämpliga fall, att den verksamhet som överförts kan bedrivas av den mottagande enheten. Dessa kontinuitetsarrangemang ska särskilt inbegripa följande:

   a) Att avtal som ingåtts av företaget i resolution fortsätter att vara gällande, så att den mottagande enheten påtar sig de rättigheter och skulder som företaget i resolution har i fråga om finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som har överförts och ersätter företaget i resolution, uttryckligen eller underförstått, i alla relevanta avtalshandlingar.

   b) Att företaget i resolution ersätts av den mottagande enheten i alla rättsliga förfaranden som avser alla finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som har överförts.

4. De befogenheter som avses i punkterna 1 d och 3 b ska inte påverka följande:

   a) Rätten för en anställd i företaget i resolution att säga upp ett anställningsavtal.

   b) Med förbehåll för artiklarna 47, 48 och 49, rätten för en avtalspart att utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om denna rätt framgår av avtalsvillkoren, till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av företaget i resolution före den relevanta överföringen eller av den mottagande enheten efter den relevanta överföringen.

Artikel 42

Särskild förvaltning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får utse en särskild förvaltare som ersätter förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet i företaget i resolution. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att den särskilda förvaltaren har de kvalifikationer, den förmåga och den kunskap som krävs för att fullgöra sina funktioner.

2. Den särskilda förvaltaren ska ha alla befogenheter som försäkrings- eller återförsäkringsföretagets aktieägare och förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan har. Den särskilda förvaltaren får endast utöva sådana befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll. Resolutionsmyndigheten får begränsa den särskilda förvaltarens åtgärder eller kräva förhandsgodkännande för vissa handlingar.

   Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra det beslut om utseende som avses i punkt 1 och de villkor som gäller för det beslutet.

3. Den särskilda förvaltaren ska ha en lagstadgad skyldighet att vidta de åtgärder som krävs för att nå de resolutionsmål som avses i artikel 18 och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. Denna lagstadgade uppgift ska i händelse av inkonsekvens eller konflikt vara överordnad

alla andra ledningsuppgifter i enlighet med företagets bolagsordning eller nationell rätt.

4. Medlemsstaterna ska kräva att den särskilda förvaltaren regelbundet upprättar rapporter åt den resolutionsmyndighet som har utsett den särskilda förvaltaren med intervaller som fastställs av resolutionsmyndigheten och i början och slutet av uppdraget. Dessa rapporter ska i detalj beskriva den finansiella situationen för företaget i resolution och ange orsakerna till att åtgärderna vidtas.

5. Resolutionsmyndigheten kan när som helst avsätta den särskilda förvaltaren.

Artikel 43

Befogenhet att kräva att tjänster och faciliteter tillhandahålls

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att kräva att ett företag i resolution, eller någon av dess gruppenheter, tillhandahåller alla tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet ska kunna bedriva den verksamhet som överförts till den på ett ändamålsenligt sätt, inbegripet om företaget i resolution eller den relevanta gruppenheten är föremål för ett normalt insolvensförfarande.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras resolutionsmyndigheter har befogenhet att genomdriva skyldigheter som enligt punkt 1 ålagts av resolutionsmyndigheter i andra medlemsstater med avseende på gruppenheter som är etablerade på deras territorium.

3. De tjänster och faciliteter som tillhandahålls i enlighet med punkterna 1 och 2 ska tillhandahållas på följande villkor:

   a) Om tjänsterna och faciliteterna tillhandahållits företaget i resolution enligt ett avtal före det att resolutionsåtgärden vidtogs, på samma villkor som det avtalet under hela avtalsperioden.

   b) På rimliga villkor om det inte finns något avtal eller om avtalet har löpt ut.

Artikel 44

Befogenhet att verkställa krishanteringsåtgärder som vidtas av andra medlemsstater

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder omfattar tillgångar som är belägna i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, eller innefattar rättigheter eller skulder enligt rätten i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska överföringen ha verkan i eller i enlighet med rätten i denna andra medlemsstat.

2. Medlemsstaterna ska ge den resolutionsmyndighet som gjort eller avser att göra överföringen allt rimligt bistånd för att säkerställa att aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna överförs till den mottagande enheten i enlighet med gällande krav i nationell rätt.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att aktieägare, borgenärer och tredje parter som berörs av överföringen av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 inte har rätt att förhindra, bestrida eller bortse från denna överföring enligt en rättsbestämmelse i den medlemsstat där

tillgångarna är belägna eller som reglerar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, rättigheterna eller skulderna.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att kapitalbeloppet för kapitalinstrument, skuldinstrument eller andra kvalificerade skulder minskas, eller att sådana skulder eller instrument konverteras, i enlighet med utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter av en resolutionsmyndighet i en annan medlemsstat avseende ett företag i resolution, om de relevanta skulderna eller instrumenten

   a) regleras av lagstiftningen i en annan medlemsstat än den medlemsstat vars resolutionsmyndighet utövade nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna,

   b) avser borgenärer i en annan medlemsstat än den medlemsstat vars resolutionsmyndighet utövade nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärer som berörs av utövandet av de nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter som avses i punkt 4 inte har rätt att bestrida minskningen av kapitalbeloppet för instrumentet eller skulden eller dess konvertering, allt efter omständigheterna, enligt en rättsbestämmelse i en annan medlemsstat än den medlemsstat vars resolutionsmyndighet utövade nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna.

6. Varje medlemsstat ska säkerställa att följande fastställs i enlighet med lagstiftningen i resolutionsmyndighetens medlemsstat:

   a) Rätten för aktieägare, borgenärer och tredje parter att enligt artikel 65 överklaga en överföring av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 i denna artikel.

   b) Rätten för borgenärer att enligt artikel 65 överklaga minskningen av kapitalbeloppet eller konverteringen av ett instrument eller en skuld som omfattas av punkt 4 a eller b i denna artikel.

   c) Skyddsåtgärder för delvis överföring som avses i kapitel V avseende tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1.

Artikel 45

Befogenhet vad gäller tillgångar, rättigheter, skulder, aktier och andra äganderättsinstrument som är belägna, eller regleras av lagstiftningen, i tredjeland

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att om en resolutionsåtgärd avser tillgångar som är belägna i ett tredjeland eller aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skulder som omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland får resolutionsmyndigheterna kräva att

   a) den person som utövar kontroll över företaget i resolution och den mottagande enheten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att resolutionsåtgärden får verkan,

   b) den person som utövar kontroll över företaget i resolution innehar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller som fullgör skyldigheterna för den mottagande enhetens räkning till dess att resolutionsåtgärden får verkan,

c) rimliga, regelrätta utgifter som den mottagande enheten ådrar sig för att utföra någon av de åtgärder som krävs enligt leden a och b återbetalas på något av de sätt som avses i artikel 26.5.

2. För att underlätta potentiella åtgärder enligt punkt 1 i denna artikel ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretag och de enheter som avses i artikel 1.1 b–e säkerställer införandet av en bestämmelse i sina avtal genom vilken aktieägare, borgenärer eller parter i det avtal som ger upphov till skulden godkänner att skulden kan komma att omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter och att de är bundna av alla minskningar av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringar eller upphävanden som är en följd av att en resolutionsmyndighet utövar sådana befogenheter.

Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter får kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretag och de enheter som avses i artikel 1.1 b–e förser dem med ett motiverat rättsligt utlåtande från en oberoende juridisk expert som bekräftar sådana avtalsbestämmelsers rättsliga verkställbarhet och verkan.

3. Om en resolutionsmyndighet bedömer att det, trots att den person som utövar kontroll över företaget i resolution har vidtagit alla nödvändiga åtgärder i enlighet med punkt 1 a, är högst osannolikt att resolutionsåtgärden kommer att få verkan avseende vissa tillgångar som är belägna i tredjeland eller vissa aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skulder som omfattas av lagstiftningen i tredjeland, ska resolutionsmyndigheten inte gå vidare med resolutionsåtgärden. Om resolutionsmyndigheten redan har fattat beslut om resolutionsåtgärden ska detta beslut vara ogiltigt avseende berörda tillgångar, aktier, äganderättsinstrument, rättigheter eller skulder.

Artikel 46

Uteslutande av vissa avtalsvillkor

1. En krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd som vidtas avseende en enhet, inbegripet händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, ska inte enligt ett avtal som ingåtts av den berörda enheten anses utgöra en utlösande händelse i den mening som avses i direktiv 2002/47/EG eller ett insolvensförfarande i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, däribland betalnings- och leveransskyldigheter, och tillhandahållandet av säkerhet, även fortsättningsvis fullgörs.

En krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd ska vidare inte anses utgöra en utlösande händelse i den mening som avses i direktiv 2002/47/EG eller ett insolvensförfarande i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, enligt ett avtal som ingåtts av

a) ett dotterföretag, om avtalsskyldigheterna garanteras eller på annat sätt stöds av moderföretaget eller en gruppenhet, eller

b) en enhet i samma grupp, om avtalet innehåller korsvisa fallissemangsklausuler.

2. Vid tillämpning av denna artikel ska resolutionsförfaranden i tredjeland anses utgöra en krishanteringsåtgärd om de erkänts enligt artikel 73 eller om en resolutionsmyndighet så beslutar.

3. Under förutsättning att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, och tillhandahållande av säkerhet, även fortsättningsvis fullgörs ska en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd, inbegripet händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, inte i sig göra det möjligt för någon att

   a) utöva eventuella uppsägnings-, uppskjutande-, ändrings-, nettnings- eller kvittningsrättigheter, inbegripet när det gäller avtal som ingåtts av

      i) ett dotterföretag, om avtalsskyldigheterna garanteras eller på annat sätt stöds av en gruppenhet,

      ii) en gruppenhet, om avtalet innehåller korsvisa fallissemangsklausuler,

   b) komma i besittning av, utöva kontroll över eller göra gällande säkerhetsrätter avseende egendom som tillhör det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e eller en gruppenhet när det gäller avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler,

   c) påverka någon avtalsenlig rättighet som det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e eller en gruppenhet har när det gäller avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte påverka en persons rättighet att vidta en åtgärd som avses i punkt 3 a, b eller c om denna rättighet uppstår till följd av någon annan händelse än den krisförebyggande åtgärden, krishanteringsåtgärden eller en händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd.

5. Ett tillfälligt upphävande eller en begränsning enligt artiklarna 47 eller 48 ska inte utgöra underlåtenhet att fullgöra en avtalsförpliktelse vid tillämpning av punkterna 1 och 3 i denna artikel och i artikel 49.1.

6. Bestämmelserna i denna artikel ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008[35].

Artikel 47

Befogenhet att tillfälligt upphäva vissa skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att tillfälligt upphäva en betalnings- eller leveransskyldighet enligt ett avtal som ingåtts av företaget i resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om tillfälligt upphävande i enlighet med artikel 63.3 till och med slutet av den bankdag som i den medlemsstat vars resolutionsmyndighet är behörig för företaget i resolution följer efter det offentliggörandet.

2. Om en betalnings- eller leveransskyldighet skulle ha fullgjorts under perioden för det tillfälliga upphävande som avses i punkt 1 ska den fullgöras omedelbart efter utgången av perioden för det tillfälliga upphävandet.

[35] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

3. Om betalnings- eller leveransskyldigheterna för ett företag i resolution enligt ett avtal tillfälligt upphävs enligt punkt 1 ska betalnings- eller leveransskyldigheterna för motparterna till företaget i resolution i samma avtal tillfälligt upphävas under samma period.

4. Ett tillfälligt upphävande enligt punkt 1 ska inte tillämpas på betalnings- och leveransskyldigheter gentemot

   a) system och operatörer av system som har betecknats i enlighet med direktiv 98/26/EG,

   b) centrala motparter som har auktoriserats inom unionen enligt artikel 14 i förordning (EU) nr 648/2012 och centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i den förordningen.

5. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan ha.

   Resolutionsmyndigheterna ska fastställa omfattningen av befogenheten med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet.

Artikel 48

Befogenhet att begränsa möjligheter att göra säkerhetsrätter gällande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att förhindra borgenärer med säkerhetsrätt i ett företag i resolution från att göra säkerhetsrätter gällande avseende tillgångar i detta företag i resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om begränsningen i enlighet med artikel 63.3 till och med slutet av den bankdag som i den medlemsstat vars resolutionsmyndighet är behörig för företaget i resolution följer efter det offentliggörandet.

2. En begränsning enligt punkt 1 ska inte tillämpas på

   a) säkerhetsrätter för system eller operatörer av system som har betecknats enligt direktiv 98/26/EG,

   b) centrala motparter som har auktoriserats inom unionen enligt artikel 14 i förordning (EU) nr 648/2012 och centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i den förordningen.

3. Om artikel 60 är tillämplig ska resolutionsmyndigheterna säkerställa att alla begränsningar enligt den befogenhet som avses i punkt 1 i denna artikel tillämpas konsekvent på alla gruppenheter avseende vilka en resolutionsåtgärd vidtas.

Artikel 49

Befogenhet att tillfälligt upphäva uppsägningsrätt

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att tillfälligt upphäva uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett företag i resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse i enlighet med artikel 63.3 till och med slutet av den bankdag som i den medlemsstat vars resolutionsmyndighet är behörig för företaget i resolution följer efter det offentliggörandet, förutsatt att betalnings- och leveransskyldigheterna och tillhandahållandet av säkerhet även fortsättningsvis fullgörs.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att tillfälligt upphäva uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett dotterföretag till ett företag i resolution om

   a) avtalsskyldigheterna garanteras eller på annat sätt stöds av företaget i resolution,

   b) uppsägningsrätten enligt avtalet uteslutande grundas på insolvensen eller de finansiella förhållandena i företaget i resolution,

   c) överföringsbefogenheten har utövats, eller får utövas, i förhållande till företaget i resolution, om

      i) alla tillgångar och skulder i dotterföretaget vilka avser det avtalet har överförts till och övertagits av, eller får överföras till och övertas av, den mottagande enheten, eller

      ii) resolutionsmyndigheten på något annat sätt tillhandahåller ett adekvat skydd för sådana skyldigheter.

   Det tillfälliga upphävandet av uppsägningsrätten ska få verkan från och med offentliggörandet av en underrättelse i enlighet med artikel 63.3 till och med slutet av den bankdag som följer efter det offentliggörandet i den medlemsstat där dotterföretaget till företaget i resolution är etablerat.

3. Ett tillfälligt upphävande enligt punkt 1 eller 2 ska inte tillämpas på

   a) system eller operatörer av system som har betecknats enligt direktiv 98/26/EG, eller

   b) centrala motparter som har auktoriserats inom unionen enligt artikel 14 i förordning (EU) nr 648/2012 och centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i den förordningen.

4. En person får utöva en uppsägningsrätt enligt ett avtal före utgången av den period som avses i punkt 1 eller punkt 2 om den personen underrättas av resolutionsmyndigheten om att de rättigheter och skulder som omfattas av avtalet inte ska

   a) överföras till en annan enhet, eller

   b) bli föremål för nedskrivning eller konvertering i enlighet med artikel 34.1 a.

5. Om en resolutionsmyndighet utövar den befogenhet att tillfälligt upphäva uppsägningsrätten som anges i punkt 1 eller punkt 2 i denna artikel utan att lämna någon underrättelse enligt punkt 4 i denna artikel får denna uppsägningsrätt utövas efter utgången av perioden för det tillfälliga upphävandet, om inte annat följer av artikel 46, enligt följande:

   a) Om de rättigheter och skulder som omfattas av avtalet har överförts till en annan enhet får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det avtalet endast om den mottagande enheten är orsaken till att den utlösande händelsen inträffar eller fortsätter.

   b) Om de rättigheter och skulder som omfattas av avtalet ligger kvar hos företaget i resolution och resolutionsmyndigheten inte har använt nedskrivnings- eller konverteringsverktyget avseende avtalet i enlighet med artikel 34.1 a får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i avtalet efter utgången av perioden för det tillfälliga upphävande som avses i punkt 1 i denna artikel.

Artikel 50

Avtalsenligt erkännande av befogenheter vad gäller tillfälligt upphävande i samband med resolution

1. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag samt sådana enheter som avses i artikel 1.1 b–e i alla finansiella avtal som de ingår och som regleras av lagstiftningen i tredjeland inför ett villkor genom vilket parterna godkänner att det finansiella avtalet kan komma att bli föremål för resolutionsmyndighetens utövande av sina befogenheter att tillfälligt upphäva eller begränsa rättigheter och skyldigheter enligt artiklarna 47, 48 och 49 samt att de är bundna av kraven i artikel 46.

2. Medlemsstaterna får även kräva att yttersta moderföretag säkerställer att deras dotterföretag i tredjeland som är försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller sådana enheter som avses i artikel 1.1 b–e i de finansiella avtal som avses i punkt 1 inför villkor för att utesluta att en resolutionsmyndighets utövande av befogenheten att tillfälligt upphäva eller begränsa det yttersta moderföretagets rättigheter och skyldigheter i enlighet med punkt 1 ska utgöra ett giltigt skäl för förtida uppsägning, tillfälligt upphävande, ändring, nettning, utövande av kvittningsrätter eller hävdande av säkerhetsrätter med avseende på dessa avtal.

3. Punkt 1 ska vara tillämplig på finansiella avtal som

   a) medför en ny skyldighet eller en väsentlig ändring av en befintlig skyldighet efter ikraftträdandet av de bestämmelser som antagits på nationell nivå för att införliva denna artikel,

   b) föreskriver en eller flera uppsägningsrätter eller rättigheter att göra säkerhetsrätt gällande som artiklarna 46, 47, 48 eller 49 skulle vara tillämplig på om det finansiella avtalet reglerades av lagstiftningen i en medlemsstat.

4. Det förhållandet att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e inte i sina finansiella avtal inför de avtalsvillkor som avses i punkt 1 i denna artikel ska inte hindra resolutionsmyndigheten från att tillämpa de befogenheter som avses i artiklarna 46, 47, 48 eller 49 med avseende på det finansiella avtalet.

5. Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare ange innehållet i det avtalsvillkor som avses i punkt 1 med beaktande av försäkrings- och återförsäkringsföretags och enheters olika affärsmodeller.

   Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – ange 18 månader efter ikraftträdandet].

   Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 51

Befogenhet att tillfälligt upphäva inlösenrätt

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att tillfälligt begränsa eller upphäva försäkringstagarnas inlösenrätt avseende livförsäkringsavtal som ingåtts av företaget i resolution, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalen, särskilt betalningsskyldigheter till förmån för försäkringstagare, förmånstagare eller skadelidande parter, även fortsättningsvis fullgörs.

2. Den befogenhet som avses i punkt 1 ska endast användas så länge det är nödvändigt för att underlätta tillämpningen av ett eller flera av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3. Denna befogenhet ska gälla under den period som anges i den underrättelse om tillfälligt upphävande som offentliggörs i enlighet med artikel 63.3.

Artikel 52

Utövande av resolutionsbefogenheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna kan utöva kontroll över företaget i resolution i syfte att

   a) driva verksamheten och tillhandahålla tjänsterna i företaget i resolution med alla de befogenheter som dess aktieägare och förvaltnings-, lednings eller tillsynsorgan har,

   b) förvalta och förfoga över tillgångar och egendom som innehas av företaget i resolution.

   Den kontroll som avses i första stycket kan utövas direkt av resolutionsmyndigheten eller indirekt av en eller flera personer som utsetts av resolutionsmyndigheten. Medlemsstaterna ska säkerställa att rösträtter som är kopplade till aktier eller andra äganderättsinstrument som innehas i företaget i resolution inte kan utövas under resolutionsperioden.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter, med förbehåll för den rätt att överklaga som avses i artikel 65.1, kan vidta en resolutionsåtgärd genom verkställighetsföreskrifter i enlighet med nationella administrativa befogenheter och förfaranden, utan att utöva kontroll över företaget i resolution.

3. Resolutionsmyndigheterna ska i varje enskilt fall besluta om det är lämpligt att genomföra resolutionsåtgärden genom de metoder som anges i punkt 1 eller 2 med hänsyn till de resolutionsmål som avses i artikel 18 och de allmänna principer för resolution som avses i artikel 22, de särskilda omständigheter som det berörda företaget i resolution befinner sig i och behovet av att underlätta en effektiv resolution av gränsöverskridande grupper.

4. Resolutionsmyndigheter ska inte anses vara en *shadow director* eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

KAPITEL V
Skyddsåtgärder

Artikel 53

Behandling av aktieägare och borgenärer vid delvis överföring och tillämpning av nedskrivnings- eller konverteringsverktyget

1. Medlemsstaterna ska, om ett eller flera av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 har tillämpats, utom i den situation som beskrivs i andra stycket, och om resolutionsmyndigheterna bara överför en del av rättigheterna, tillgångarna och skulderna i företaget i resolution, säkerställa att aktieägare och borgenärer vars fordringar inte har överförts åtminstone får så mycket gottgörelse för sina fordringar som de skulle ha fått om företaget i resolution hade avvecklats genom ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då det beslut som avses i artikel 62 fattades.

2. Medlemsstaterna ska, om ett eller flera av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 har tillämpats och om resolutionsmyndigheterna tillämpar nedskrivnings- eller konverteringsverktyget, säkerställa att aktieägare och borgenärer vars fordringar har skrivits ned eller konverterats till aktier inte drabbas av större förluster än de skulle ha drabbats av om företaget i resolution hade avvecklats genom ett normalt insolvensförfarande omedelbart vid den tidpunkt då det beslut som avses i artikel 62 fattades.

Artikel 54

Värdering av skillnad i behandling

1. Vid bedömningen av om aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om företaget i resolution hade blivit föremål för ett normalt insolvensförfarande ska medlemsstaterna säkerställa att en oberoende värdering görs så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har vidtagits. Denna värdering ska skilja sig från den som genomförs enligt artikel 23.

2. Värderingen i punkt 1 ska fastställa

   a) den behandling som aktieägare och borgenärer, eller relevanta försäkringsgarantisystem, skulle ha fått om det företag i resolution avseende vilket resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna vidtogs skulle ha blivit föremål för ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då det beslut som avses i artikel 62 fattades,

   b) den faktiska behandling som aktieägare och borgenärer har fått vid resolutionen av företaget i resolution,

   c) om det finns någon skillnad mellan den behandling som avses i led a och den behandling som avses i led b.

3. Värderingen ska

   a) anta att det företag i resolution avseende vilket resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna vidtogs skulle ha blivit föremål för ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet i artikel 62 fattades,

b) anta att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna inte hade vidtagits,

c) bortse från eventuellt extraordinärt offentligt finansiellt stöd till företaget i resolution.

4. Eiopa får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som närmare anger metoden för den värdering som avses i denna artikel, särskilt metoden för att bedöma vilken behandling aktieägare och borgenärer skulle ha fått om företaget i resolution hade blivit föremål för ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då det beslut som avses i artikel 62 fattades.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 55

Skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer

Om det vid den värdering som genomförs enligt artikel 54 fastställs att de aktieägare eller borgenärer som avses i artikel 53, eller relevanta försäkringsgarantisystem i enlighet med tillämplig nationell rätt, har drabbats av större förluster än de skulle ha drabbats av vid en avveckling genom ett normalt insolvensförfarande, ska medlemsstaterna säkerställa att de är berättigade till utbetalning av mellanskillnaden.

Artikel 56

Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring

1. Medlemsstaterna ska säkerställa lämpligt skydd av följande arrangemang och av motparterna i följande arrangemang:

a) Arrangemang om säkerheter där en person genom en säkerhet har ett faktiskt eller villkorat intresse i de tillgångar eller de rättigheter som omfattas av överföringen, oavsett om detta intresse är säkrat genom särskilda tillgångar eller särskilda rättigheter eller genom en företagsinteckning eller liknande arrangemang.

b) Avtal om finansiell äganderättsöverföring där säkerhet som ställs för att säkerställa eller täcka fullgörandet av angivna skyldigheter tillhandahålls genom att hela äganderätten till tillgångar överförs från säkerhetsställaren till säkerhetstagaren, på villkor att säkerhetstagaren överför tillgångarna om de angivna skyldigheterna fullgörs.

c) Kvittningsavtal där två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som företaget i resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.

d) Nettningsavtal.

e) Fondförsäkringsavtal eller andra separata portföljer.

f) Återförsäkringsavtal.

g) Arrangemang om strukturerad finansiering, inbegripet värdepapperiseringar och instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av den säkerhetsmassan och som enligt nationell rätt är säkrade,

vilket innebär att en part i arrangemanget eller en förvaltare, agent eller ett ombud ställer och innehar en säkerhet.

Den form av skydd som är lämplig för de klasser av arrangemang som anges i led a–g i denna punkt ska väljas i enlighet med artiklarna 57–60.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att det skydd som föreskrivs i punkt 1 är tillämpligt när

a) en resolutionsmyndighet överför vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution till en annan enhet eller, genom användning av ett resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3, från ett broföretag eller en tillgångs- och skuldförvaltningsenhet till en annan person,

b) en resolutionsmyndighet utövar de befogenheter som anges i artikel 41.1 f.

3. Kravet i punkt 1 ska vara tillämpligt oavsett antalet parter som omfattas av arrangemangen och oavsett om arrangemangen

a) upprättas genom avtal, fullmakter eller på annat sätt, eller uppstår automatiskt på grund av lag,

b) uppstår enligt eller helt eller delvis regleras av lagstiftningen i en annan medlemsstat eller i tredjeland.

Artikel 57

Skydd av avtal om finansiell säkerhet, kvittning, nettning och återförsäkring

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns lämpligt skydd för avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, nettningsavtal och återförsäkringsavtal för att förhindra att vissa, men inte alla, rättigheter och skulder som skyddas av ett avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, nettningsavtal eller återförsäkringsavtal överförs mellan företaget i resolution och en annan person, och förhindra att rättigheter och skulder som skyddas av ett sådant avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, nettningsavtal eller återförsäkringsavtal ändras eller upphävs genom utövande av kompletterande befogenheter.

Vid tillämpning av första stycket ska rättigheter och skulder behandlas som skyddade enligt ett avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, nettningsavtal och återförsäkringsavtal om parterna i arrangemanget eller arrangemanget har rätt att kvitta eller netta dessa rättigheter och skulder.

2. Utan hinder av vad som anges i punkt 1 får resolutionsmyndigheterna, om det är nödvändigt för att bättre uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 18 och i synnerhet för att säkerställa ett bättre skydd för försäkringstagarna, överföra, ändra eller säga upp tillgångar, rättigheter eller skulder som ingår i ett avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, nettningsavtal eller återförsäkringsavtal.

Artikel 58

Skydd av arrangemang om säkerheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns lämpligt skydd för skulder med säkerhet enligt ett arrangemang om säkerheter för att förhindra någon eller några av följande händelser:

a) Överföring av tillgångar som utgör säkerhet för skulden, såvida inte även skulden och tillgången till säkerheten överförs.

b) Överföring av en skuld med säkerhet, såvida inte även tillgången till säkerheten överförs.

c) Överföring av tillgången till säkerheten, såvida inte även skulden med säkerhet överförs.

d) Ändring eller uppsägning av ett arrangemang om säkerheter genom utövande av kompletterande befogenheter, om ändringen eller uppsägningen leder till att skulden inte längre har en säkerhet.

2. Utan hinder av vad som anges i punkt 1 får resolutionsmyndigheterna, om det är nödvändigt för att bättre uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 18 och i synnerhet för att säkerställa ett bättre skydd för försäkringstagarna, överföra, ändra eller säga upp tillgångar, rättigheter eller skulder som ingår i samma arrangemang.

Artikel 59

Skydd för arrangemang om strukturerad finansiering och andra separata portföljer

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns tillräckligt skydd för arrangemang om strukturerad finansiering eller andra separata portföljer, inbegripet de arrangemang som avses i artikel 56.1 e och g, för att förhindra något av följande:

a) Överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett arrangemang om strukturerad finansiering eller andra separata portföljer, inbegripet de arrangemang som avses i artikel 56.1 e och g, i vilket företaget i resolution är part.

b) Uppsägning eller ändring, genom utövande av kompletterande befogenheter, av tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett arrangemang om strukturerad finansiering eller andra separata portföljer, inbegripet de arrangemang som avses i artikel 56.1 e och g, i vilket företaget i resolution är part.

2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 får resolutionsmyndigheterna, om det är nödvändigt för att bättre uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 18 och i synnerhet för att säkerställa ett bättre skydd för försäkringstagarna, överföra, ändra eller säga upp tillgångar, rättigheter eller skulder som ingår i samma arrangemang.

Artikel 60

Delvis överföring: skydd av handels-, clearing- och avvecklingssystem

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillämpningen av ett resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 inte påverkar användningen av system eller regler i system som omfattas av direktiv 98/26/EG när resolutionsmyndigheten

a) överför vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution till en annan enhet, eller

b) utövar de kompletterande befogenheter som avses i artikel 41 för att upphäva eller ändra villkoren i ett avtal som företaget i resolution är part i eller ersätter en mottagande enhet som part.

2. En överföring, ett upphävande eller en ändring som avses i punkt 1 i denna artikel får inte

a) återkalla ett överföringsuppdrag i strid med artikel 5 i direktiv 98/26/EG,

b) ändra eller upphäva verkställbarheten av överföringsuppdrag och nettning i enlighet med artiklarna 3 och 5 i direktiv 98/26/EG, användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter i enlighet med artikel 4 i det direktivet eller skyddet av säkerhet i enlighet med artikel 9 i det direktivet.

KAPITEL VI
Procedurkrav

Artikel 61

Krav på underrättelse

1. Medlemsstaterna ska kräva att förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e underrättar tillsynsmyndigheten om det anser att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e fallerar eller sannolikt kommer att fallera i den mening som avses i artikel 19.3.

2. Tillsynsmyndigheterna ska informera de berörda resolutionsmyndigheterna om

a) alla underrättelser som de har mottagit i enlighet med punkt 1 i denna artikel samt enligt artiklarna 136, 138.1 och 139.1 i direktiv 2009/138/EG,

b) alla åtgärder som tillsynsmyndigheten med stöd av utövandet av sina befogenheter enligt artikel 15 eller artikel 16 i detta direktiv och enligt artiklarna 137, 138.3 och 138.5, 139.3, 140, 141 och 144 i direktiv 2009/138/EG kräver att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e ska vidta,

c) alla förlängningar av återhämtningsperioden med stöd av artikel 138.4 i direktiv 2009/138/EG.

Tillsynsmyndigheterna ska även förse resolutionsmyndigheterna med en kopia av den återhämtningsplan som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e har lämnat in i enlighet med artikel 138.2 i direktiv 2009/138/EG, en kopia av den finansiella saneringsplan som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e har lämnat in i enlighet med artikel 139.2 i direktiv 2009/138/EG och tillsynsmyndigheternas yttrande om dessa handlingar, beroende på vad som är tillämpligt.

3. En tillsyns- eller resolutionsmyndighet som bedömer att de villkor som avses i artikel 19.1 a och b är uppfyllda avseende ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e ska utan dröjsmål meddela följande myndigheter om sin bedömning, för det fall att det handlar om olika myndigheter:

a) Den resolutionsmyndighet som är behörig för företaget eller enheten.

b) Den tillsynsmyndighet som är behörig för företaget eller enheten.

c) Tillsynsmyndigheten i medlemsstater där företaget eller enheten bedriver betydande gränsöverskridande verksamhet.

d) Resolutionsmyndigheten i medlemsstater där företaget eller enheten bedriver betydande gränsöverskridande verksamhet.

e) I tillämpliga fall, det försäkringsgarantisystem som ett försäkringsföretag omfattas av om detta är nödvändigt för att försäkringsgarantisystemets funktioner ska kunna fullgöras.

f) I tillämpliga fall, gruppresolutionsmyndigheten.

g) Det behöriga ministeriet.

h) I tillämpliga fall, grupptillsynsmyndigheten.

i) Europeiska systemrisknämnden och den utsedda nationella makrotillsynsmyndigheten.

Artikel 62

Resolutionsmyndighetens beslut

1. Resolutionsmyndigheten ska, efter att ha mottagit ett meddelande från tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 61.3, eller på eget initiativ, fastställa om villkoren i artikel 19.1 eller artikel 20.3 är uppfyllda vad gäller det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den berörda enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

2. Ett beslut om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas avseende ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e ska innehålla följande uppgifter:

a) Grunderna för beslutet.

b) Den resolutionsåtgärd som resolutionsmyndigheten har för avsikt att vidta, i förekommande fall inbegripet ett beslut om att ansöka om avveckling, utse en förvaltare eller en annan åtgärd med stöd av gällande normala insolvensförfaranden eller, med förbehåll för artikel 26.8, nationell rätt.

Artikel 63

Resolutionsmyndigheters procedurkrav

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna så snart som möjligt efter att ha vidtagit en resolutionsåtgärd uppfyller de krav som fastställs i punkterna 2 och 3.

2. Resolutionsmyndigheterna ska underrätta företaget i resolution och följande myndigheter om den resolutionsåtgärd som avses i punkt 1, för det fall att det handlar om olika myndigheter:

a) Tillsynsmyndigheten för företaget i resolution.

b) Tillsynsmyndigheten för eventuella filialer till företaget i resolution.

c) Centralbanken i den medlemsstat där företaget i resolution är etablerat.

d) I tillämpliga fall, det försäkringsgarantisystem som företaget i resolution omfattas av.

e) I tillämpliga fall, gruppresolutionsmyndigheten.

f) Det behöriga ministeriet.

g) I tillämpliga fall, grupptillsynsmyndigheten.

h) Den utsedda nationella makrotillsynsmyndigheten och Europeiska systemrisknämnden.

i) Kommissionen, Europeiska centralbanken, Eiopa, Esma och EBA.

j) Om företaget i resolution är ett institut enligt definitionen i artikel 2 b i direktiv 98/26/EG, operatörerna av de system som institutet deltar i.

3. Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra eller säkerställa att en kopia av det beslut eller instrument som ligger till grund för en resolutionsåtgärd, eller en underrättelse som sammanfattar effekterna av en resolutionsåtgärd, offentliggörs, inbegripet effekterna för försäkringstagare och, i tillämpliga fall, villkoren och perioden för det tillfälliga upphävande eller den begränsning som avses i artiklarna 47, 48 och 49, på följande sätt:

a) På myndighetens webbplats.

b) På tillsynsmyndighetens webbplats, om denna är en annan än resolutionsmyndigheten, och på Eiopas webbplats.

c) På webbplatsen för företaget i resolution.

d) Om de aktier, andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av företaget i resolution tas upp till handel på en reglerad marknad, på det sätt som används för att offentliggöra obligatorisk information om företaget i resolution i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG[36].

4. Om aktierna, äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska resolutionsmyndigheten säkerställa att de dokument som bevisar att de instrument som avses i punkt 3 skickas till de aktieägare och borgenärer för företaget i resolution som är kända genom företagets register eller databaser och som är tillgängliga för resolutionsmyndigheten.

Artikel 64

Konfidentialitet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kraven på tystnadsplikt är bindande för följande personer, myndigheter och organ och att ingen av dem lämnar ut konfidentiell information:

a) Resolutionsmyndigheter.

b) Tillsynsmyndigheter och Eiopa.

c) Behöriga ministerier.

[36] Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

d) Särskilda förvaltare som utsetts i enlighet med artikel 42 i detta direktiv.

e) Potentiella förvärvare som kontaktas av tillsynsmyndigheterna eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värvningen syftat till förberedelse för att använda verktyget för försäljning av verksamhet och oavsett om värvningen resulterade i ett förvärv.

f) Auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitats av resolutionsmyndigheter, tillsynsmyndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e.

g) Organ som handhar försäkringsgarantisystem.

h) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen.

i) Centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen.

j) Ett broföretag eller en tillgångs- och skuldförvaltningsenhet.

k) Övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till personer som avses i leden a–j.

l) Verkställande ledning, medlemmar av förvaltnings-, ledningss- eller tillsynsorganet och anställda inom de organ eller enheter som avses i leden a–j före, under och efter det att de utses.

2. Utan att det påverkar allmängiltigheten i kraven i punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att de personer som avses i punkt 1 ska förbjudas att lämna ut konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten eller från en tillsyns- eller resolutionsmyndighet i samband med den myndighetens funktioner, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker i följande situationer:

a) Uppgifterna lämnas ut inom ramen för utövandet av deras funktioner enligt detta direktiv.

b) Uppgifterna lämnas ut i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller någon av de enheter som avses i artikel 1.1 b–e.

c) Uppgifterna lämnas ut med uttryckligt samtycke på förhand från den myndighet, det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e som tillhandahöll uppgifterna.

Medlemsstaterna ska säkerställa att de personer som avses i punkt 1 bedömer de effekter som utlämnandet av uppgifter kan få för allmänintresset när det gäller finansiell, monetär eller ekonomisk politik, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för ändamålet med inspektioner, samt utredningar och revisioner.

Förfarandet för att bedöma de effekter som avses i andra stycket ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett utlämnande av innehållet och detaljerna i de återhämtnings- och resolutionsplaner som avses i artiklarna 5, 7, 9, 10 och 12 och resultatet av eventuella bedömningar som utförts enligt artiklarna 6, 8 och 13.

Medlemsstaterna ska säkerställa att en person eller enhet som avses i punkt 1 ska bli föremål för civilrättsligt ansvar om denna artikel överträds.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att de personer som avses i punkt 1 a, b, c, g, i och j har interna regler för att säkerställa efterlevnad av de konfidentialitetskrav som fastställs i punkterna 1 och 2, inbegripet regler för att säkerställa sekretess för

information som utbyts mellan personer som är direkt involverade i resolutionsprocessen.

4. Punkterna 1–3 i denna artikel ska inte hindra att

   a) anställda och experter vid de organ eller enheter som avses i punkt 1 a–i utbyter uppgifter med varandra inom organet eller enheten,

   b) resolutions- och tillsynsmyndigheter, inbegripet deras anställda och experter, utbyter uppgifter med varandra och med andra resolutionsmyndigheter i unionen, andra tillsynsmyndigheter i unionen, behöriga ministerier, centralbanker, försäkringsgarantisystem, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom tillämpning av makrotillsynsregler, personer som har till uppgift att utföra lagstadgad revision av räkenskaper, Eiopa eller, med förbehåll för artikel 77, myndigheter i tredjeland vars funktioner motsvarar resolutionsmyndigheters funktioner eller, med förbehåll för stränga konfidentialitetskrav, en potentiell förvärvare för att planera eller genomföra en resolutionsåtgärd.

5. Medlemsstaterna får tillåta utbyte av information med

   a) andra personer, om det är nödvändigt i syfte att planera eller genomföra en resolutionsåtgärd, med förbehåll för stränga konfidentialitetskrav,

   b) parlamentariska undersökningskommittéer i den egna medlemsstaten, revisionsrätter i den egna medlemsstaten och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i den egna medlemsstaten, på lämpliga villkor,

   c) nationella myndigheter som är ansvariga för att övervaka betalningssystem, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter som anförtrotts det offentliga uppdraget att utöva tillsyn över andra enheter inom den finansiella sektorn, myndigheter med ansvar för tillsyn av finansiella marknader, kreditinstitut och värdepappersföretag samt inspektörer som agerar för deras räkning, myndigheter i medlemsstaterna med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom tillämpning av makrotillsynsregler, myndigheter med ansvar för att skydda stabiliteten i det finansiella systemet och personer med ansvar för att utföra lagstadgade revisioner.

6. Punkterna 1–5 i denna artikel påverkar inte tillämpningen av nationell rätt om utlämnande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

7. Eiopa ska senast den [Publikationsbyrån – ange 18 månader efter ikraftträdandet] utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att specificera hur uppgifter ska tillhandahållas i sammandrag eller i sammanställning vid tillämpning av punkt 2.

KAPITEL VII
Rätten att överklaga och uteslutande av andra åtgärder

Artikel 65

Förhandsgodkännande som ges av en rättslig myndighet och rätten att överklaga beslut

1. Medlemsstaterna får kräva att ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd måste godkännas på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att förfarande för att inge en ansökan om godkännande som gäller ett beslut om vidtagande av en krishanteringsåtgärd i enlighet med nationell lagstiftning samt domstolens behandling av en sådan ansökan är skyndsamt.

2. Medlemsstaterna ska i den nationella lagstiftningen föreskriva en rättighet att överklaga ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än en krishanteringsåtgärd enligt detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd har rätt att överklaga beslutet.

   Medlemsstaterna ska säkerställa en skyndsam prövning av en krishanteringsåtgärd och att de nationella domstolarna använder resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar av sakförhållandena som grund för sin egen bedömning.

4. Följande krav gäller för den rätt att överklaga som avses i punkt 3:

   a) Inlämnande av ett överklagande ska inte innebära att det överklagade beslutets verkan automatiskt skjuts upp.

   b) Resolutionsmyndighetens beslut ska vara omedelbart verkställbart och skapa en motbevisbar presumtion om att ett uppskjutande av beslutets verkställighet skulle strida mot allmänintresset.

   När det är nödvändigt för att skydda tredje parters intressen när dessa parter i god tro har förvärvat aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution genom att resolutionsmyndigheten använt de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 eller utövat sina resolutionsbefogenheter, ska ett upphävande av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten har beslutat om och som baserade sig på det upphävda beslutet. I ett sådant fall ska de rättsmedel som är tillgängliga för att rätta till ett felaktigt beslut eller en felaktig åtgärd av resolutionsmyndigheterna vara begränsade till ersättning för den förlust som åsamkats sökanden till följd av det upphävda beslutet eller den upphävda handlingen.

Artikel 66

Begränsningar avseende andra förfaranden

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 62.2 b, säkerställa att normala insolvensförfaranden för ett företag i resolution eller för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e, när det har fastställts att de villkor för resolution som avses i artikel 19.1 eller artikel 20.3 är uppfyllda, inte får inledas utom på initiativ av

resolutionsmyndigheten och att ett beslut om att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e ska bli föremål för ett normalt insolvensförfarande endast får fattas med resolutionsmyndighetens samtycke.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att

   a) tillsyns- och resolutionsmyndigheter utan dröjsmål ska underrättas om ansökningar om inledande av ett normalt insolvensförfarande avseende ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e, oavsett om företaget eller enheten är i resolution eller om ett beslut har offentliggjorts i enlighet med artikel 63.3 och 63.4,

   b) ett beslut om ansökan om inledande av normala insolvensförfaranden inte ska fattas om inte underrättelserna enligt led a har gjorts och något av följande inträffar:

      i) Resolutionsmyndigheten har underrättat de myndigheter som ansvarar för normala insolvensförfaranden om att den inte avser vidta några resolutionsåtgärder avseende försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

      ii) En period på sju dagar från och med dagen då de underrättelser som avses i led a gjordes har löpt ut.

3. Utan att det påverkar eventuella begränsningar när det gäller att göra säkerhetsrätt gällande enligt artikel 48, ska medlemsstaterna säkerställa, om så krävs för en ändamålsenlig tillämpning av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 och de resolutionsbefogenheter som avses i avdelning III kapital IV, att resolutionsmyndigheterna får begära att domstolen under en lämplig period och i enlighet med det mål som eftersträvas vilandeförklarar alla rättsliga åtgärder eller förfaranden som företaget i resolution är eller kan bli part i.

AVDELNING IV
RESOLUTION AV GRÄNSÖVERSKRIDANDE GRUPPER

Artikel 67

Allmänna principer vid beslutsfattande som omfattar mer än en medlemsstat

Medlemsstaterna ska säkerställa att deras myndigheter, när de fattar beslut eller vidtar åtgärder enligt detta direktiv som kan få effekter i en eller flera andra medlemsstater, tar hänsyn till följande allmänna principer:

a) När resolutionsåtgärder vidtas ska beslutsfattandet vara effektivt och resolutionskostnaderna hållas så låga som möjligt.

b) Beslut ska fattas och åtgärder vidtas i god tid och, om nödvändigt, med vederbörlig skyndsamhet.

c) Resolutionsmyndigheter, tillsynsmyndigheter och andra myndigheter ska samarbeta med varandra för att säkerställa att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt.

d) Relevanta myndigheters roller och ansvar inom varje medlemsstat är tydligt definierade.

e) Vederbörlig hänsyn ska tas till intressen hos och potentiella konsekvenser av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder samt negativa effekter på försäkringstagare, den finansiella stabiliteten, offentliga finanser, försäkringsgarantisystem, liksom negativa ekonomiska och sociala effekter i alla medlemsstater där det yttersta moderföretaget och dess dotterföretag är verksamma eller där de bedriver betydande gränsöverskridande verksamhet.

f) Vederbörlig hänsyn ska tas till målet om en avvägning mellan olika berörda medlemsstaters intressen och målet om att undvika att vissa medlemsstaters intressen äventyras eller skyddas på ett orättvist sätt.

g) Resolutionsmyndigheter ska, när de vidtar resolutionsåtgärder, beakta och följa de gruppresolutionsplaner som avses i artikel 11, såvida inte resolutionsmyndigheterna med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att de resolutionsmål som avses i artikel 18 uppnås på ett mer ändamålsenligt sätt genom att åtgärder som inte anges i resolutionsplanerna vidtas.

h) Ett förslag till ett beslut eller en åtgärd ska vara transparent om beslutet eller åtgärden sannolikt kommer att få konsekvenser för försäkringstagare, realekonomin, den finansiella stabiliteten, offentliga finanser och, i förekommande fall, försäkringsgarantisystem och finansieringsarrangemang i en berörd medlemsstat.

Artikel 68

Resolutionskollegier

1. Gruppresolutionsmyndigheter ska inrätta resolutionskollegier som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 10, 11, 14, 16, 70 och 71 och, när så är lämpligt, säkerställa samarbete och samordning med resolutionsmyndigheter i tredjeländer.

   Resolutionskollegierna ska i synnerhet tillhandahålla en ram för gruppresolutionsmyndigheten, övriga resolutionsmyndigheter och, när så är lämpligt, berörda tillsynsmyndigheter och grupptillsynsmyndigheter för utförandet av följande uppgifter:

   a) Utbyta information som är relevant för utarbetandet av gruppresolutionsplaner och för tillämpningen av resolutionsbefogenheter på grupper.

   b) Utarbeta gruppresolutionsplaner enligt artiklarna 10 och 11.

   c) Bedöma gruppers möjlighet till resolution enligt artikel 14.

   d) Utöva befogenheter att åtgärda eller undanröja hinder för gruppers möjlighet till resolution enligt artikel 16.

   e) Besluta om behovet av att fastställa den gruppresolutionsordning som avses i artiklarna 70 eller 71.

   f) Uppnå enighet om den gruppresolutionsordning som har föreslagits i enlighet med artiklarna 70 eller 71.

   g) Samordna information till allmänheten om gruppresolutionsstrategier och gruppresolutionsordningar.

   h) Samordna användningen av eventuella försäkringsgarantisystem eller finansieringsarrangemang.

   Resolutionskollegier kan dessutom användas som forum för diskussioner om frågor som rör resolution av gränsöverskridande grupper.

2. Följande ska vara medlemmar i resolutionskollegiet:

   a) Gruppresolutionsmyndigheten.

   b) Resolutionsmyndigheterna i varje medlemsstat där ett dotterföretag som omfattas av grupptillsyn är etablerat.

   c) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där moderföretaget för ett eller flera företag i gruppen, som är en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, d eller e, är etablerat.

   d) Grupptillsynsmyndigheten och tillsynsmyndigheterna i de medlemsstater vars resolutionsmyndighet är medlem i resolutionskollegiet.

   e) Behöriga ministerier, om de resolutionsmyndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet inte är de behöriga ministerierna.

   f) Den myndighet som är ansvarig för en medlemsstats försäkringsgarantisystem, i relevanta fall och om den medlemsstatens resolutionsmyndighet är medlem i resolutionskollegiet.

   g) Eiopa, med förbehåll för punkt 4.

h) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där gruppens försäkrings- eller återförsäkringsföretag bedriver betydande gränsöverskridande verksamhet.

Vid tillämpning av led g ska Eiopa bidra till att främja och övervaka att resolutionskollegierna fungerar effektivt, ändamålsenligt och konsekvent, samt konvergensen mellan resolutionskollegier. Eiopa ska för detta ändamål inbjudas att delta i resolutionskollegiets möten. Eiopa ska inte ha rösträtt.

Vid tillämpning av led h ska resolutionsmyndigheternas deltagande begränsas till vad som krävs för att uppnå målet om ett effektivt informationsutbyte.

3. Resolutionsmyndigheterna i tredjeländer där ett moderföretag eller ett företag som är etablerat inom unionen har ett dotterföretag som är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en filial som skulle betraktas som betydande om de var belägna i unionen får inbjudas att delta som observatörer i resolutionskollegiet, förutsatt att dessa myndigheter omfattas av konfidentialitetskrav som enligt gruppresolutionsmyndighetens bedömning motsvarar kraven i artikel 77.

4. Gruppresolutionsmyndigheten ska vara ordförande i resolutionskollegiet. Den ska i denna egenskap

a) skriftligen fastställa arrangemang och förfaranden för resolutionskollegiets arbete, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet,

b) samordna resolutionskollegiets alla aktiviteter,

c) sammankalla och leda alla möten i resolutionskollegiet och hålla alla medlemmar i resolutionskollegiet fullt informerade i förväg om anordnandet av möten i resolutionskollegiet, om de huvudfrågor som ska diskuteras och om de diskussionspunkter som ska övervägas,

d) underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet om planerade möten så att de kan begära att få delta,

e) besluta vilka medlemmar och observatörer som ska inbjudas att delta i resolutionskollegiets möten, på grundval av särskilda behov och med hänsyn till hur relevant den fråga som ska diskuteras är för dessa medlemmar och observatörer,

f) i rimlig tid ge alla kollegiemedlemmar information om de beslut som har fattats vid dessa möten samt om resultaten av mötena.

Utan hinder av vad som sägs i led e ska resolutionsmyndigheter ha rätt att delta i resolutionskollegiets möten när frågor som måste beslutas gemensamt eller som berör en gruppenhet som är belägen i deras medlemsstat står på dagordningen.

5. Gruppresolutionsmyndigheter ska inte vara skyldiga att inrätta ett resolutionskollegium om andra grupper eller kollegier utför samma funktioner och uppgifter som de som fastställs i punkt 1 och uppfyller alla villkor och förfaranden, inbegripet de om medlemskap och deltagande i resolutionskollegier som fastställs i denna artikel och i artikel 69. I sådana fall ska alla hänvisningar till resolutionskollegier i detta direktiv tolkas som hänvisningar till de andra grupperna eller kollegierna.

6. Eiopa ska utarbeta förslag till standarder för tillsyn för att specificera hur resolutionskollegierna ska fungera för att fullgöra de uppgifter som avses i punkt 1.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [Publikationsbyrån – ange 18 månader efter ikraftträdandet].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 69

Informationsutbyte

1. Med förbehåll för artikel 64 ska resolutionsmyndigheter och tillsynsmyndigheter på begäran förse varandra med all information som är relevant för fullgörandet av deras uppgifter enligt detta direktiv.

2. Gruppresolutionsmyndigheten ska samordna flödet av all relevant information mellan resolutionsmyndigheter. Gruppresolutionsmyndigheten ska i synnerhet i god tid förse resolutionsmyndigheterna i andra medlemsstater med all relevant information som underlättar fullgörandet av de uppgifter som avses i artikel 68.1 andra stycket b–h.

3. En resolutionsmyndighet ska inte vidarebefordra information som har lämnats av en tillsyns- eller resolutionsmyndighet i tredjeland, såvida inte denna tillsyns- eller resolutionsmyndighet i tredjeland har samtyckt till detta.

   Resolutionsmyndigheter ska inte vara skyldiga att vidarebefordra sådan information om tillsyns- eller resolutionsmyndigheten i tredjeland inte har samtyckt till att en sådan vidarebefordran.

Artikel 70

Gruppresolution som berör ett dotterföretag som ingår i gruppen

1. En resolutionsmyndighet som fastställer att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e, som är ett dotterföretag inom en grupp, uppfyller villkoren för resolution i artikel 19.1 eller artikel 20.3 ska utan dröjsmål lämna följande information till gruppresolutionsmyndigheten, om det är en annan myndighet, till grupptillsynsmyndigheten och till medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda gruppen:

   a) Beslutet att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e uppfyller villkoren i artikel 19 eller artikel 20.

   b) Resolutions- eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser vara lämpliga för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

2. Vid mottagandet av den underrättelse som avses i punkt 1 ska gruppresolutionsmyndigheten, efter samråd med övriga medlemmar i det berörda resolutionskollegiet, bedöma de sannolika effekterna av de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b, för gruppen och gruppenheter i andra medlemsstater, och om resolutionsåtgärderna eller de andra

åtgärderna sannolikt skulle leda till att de villkor för resolution som avses i artikel 19.1 eller artikel 20.3 uppfylls för en gruppenhet i en annan medlemsstat.

3. Om gruppresolutionsmyndigheten bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b sannolikt inte leder till att de villkor som fastställs i artikel 19.1 eller artikel 20.3 uppfylls för en gruppenhet i en annan medlemsstat, får den resolutionsmyndighet som ansvarar för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller den enhet som avses i artikel 1.1 b–e vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som myndigheten har meddelat i enlighet med punkt 1 b i denna artikel.

4. Om gruppresolutionsmyndigheten bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b sannolikt leder till att de villkor som fastställs i artikel 19.1 eller artikel 20.3 uppfylls för en gruppenhet i en annan medlemsstat, ska gruppresolutionsmyndigheten inom 24 timmar efter att ha tagit emot den underrättelse som avses i punkt 1 föreslå en gruppresolutionsordning och överlämna denna till resolutionskollegiet. Denna 24-timmarsperiod får förlängas efter godkännande av den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1 i denna artikel.

5. Om gruppresolutionsmyndigheten inte gör en bedömning inom 24 timmar efter att ha tagit emot den underrättelse som avses i punkt 1, eller en längre period enligt överenskommelse, får den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1 vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som den har meddelat i enlighet med led b i den punkten.

6. Den gruppresolutionsordning som avses i punkt 4 ska

   a) beskriva de resolutionsåtgärder som de berörda resolutionsmyndigheterna bör vidta avseende det yttersta moderföretaget eller vissa gruppenheter för att uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 18 och följa de allmänna principer för resolution som avses i artikel 22,

   b) närmare ange hur de resolutionsåtgärder som avses i led a bör samordnas,

   c) upprätta en finansieringsplan som tar hänsyn till gruppresolutionsplanen och de principer om ansvarsdelning som fastställs i denna gruppresolutionsplan i enlighet med artikel 10.2 e.

7. Med förbehåll för punkt 8 ska gruppresolutionsordningen utformas som ett gemensamt beslut av gruppresolutionsmyndigheten och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av gruppresolutionsordningen.

   Eiopa får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att uppnå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1094/2010.

8. En resolutionsmyndighet som har invändningar mot den gruppresolutionsordning som föreslås av gruppresolutionsmyndigheten eller som anser att den, för att skydda försäkringstagarna, realekonomin och den finansiella stabiliteten, behöver vidta separata resolutionsåtgärder eller andra åtgärder än de som föreslås i gruppresolutionsordningen avseende ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e ska

   a) utförligt anges skälen till sina invändningar eller till avvikelsen från gruppresolutionsordningen,

b) underrätta gruppresolutionsmyndigheten och övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av gruppresolutionsordningen om de skäl som avses i led a,

c) underrätta gruppresolutionsmyndigheten och övriga resolutionsmyndigheter som berörs av gruppresolutionsordningen om de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som den kommer att vidta.

När den anger skälen till sina invändningar ska resolutionsmyndigheten beakta de gruppresolutionsplaner som avses i artikel 11, de potentiella effekterna av de åtgärder som den kommer att vidta för försäkringstagarna, realekonomin och den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna, samt de potentiella effekterna av dessa resolutionsåtgärder eller åtgärder för andra delar av gruppen.

9. Resolutionsmyndigheter som inte har några invändningar mot den gruppresolutionsordning som föreslås av gruppresolutionsmyndigheten får fatta ett gemensamt beslut om en gruppresolutionsordning som omfattar gruppenheter i deras respektive medlemsstater utan deltagande av de resolutionsmyndigheter som har invändningar.

10. De gemensamma beslut som avses i punkterna 7 och 9 och de resolutionsåtgärder eller åtgärder som vidtas i enlighet med punkt 8 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i berörda medlemsstater.

11. Myndigheterna ska vidta alla åtgärder som avses i denna artikel utan dröjsmål och med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

12. Om en gruppresolutionsordning inte genomförs ska resolutionsmyndigheter, när de vidtar resolutionsåtgärder som avser en gruppenhet, ha ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla gruppenheter som fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

13. Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser gruppenheter ska regelbundet ge fullständig information till medlemmarna i resolutionskollegiet om dessa åtgärder och hur de utvecklas.

Artikel 71

Gruppresolution som berör ett yttersta moderföretag

1. Om en gruppresolutionsmyndighet beslutar att ett yttersta moderföretag inom dess ansvarsområde uppfyller de villkor som avses i artikel 19.1 eller artikel 20.3 ska den utan dröjsmål lämna den information som avses i artikel 70.1 a och b till grupptillsynsmyndigheten och till de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda gruppen.

De resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder som avses i artikel 70.1 b får omfatta genomförandet av en gruppresolutionsordning som utarbetats i enlighet med artikel 70.6 under någon av följande omständigheter:

a) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå som underrättats i enlighet med artikel 70.1 b gör det sannolikt att villkoren som fastställs i artikel 19.1 eller artikel 20.3 uppfylls för en gruppenhet i en annan medlemsstat.

b) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på enbart moderföretagsnivå är inte tillräckliga för att stabilisera situationen eller kommer sannolikt inte att leda till ett optimalt resultat.

c) Resolutionsmyndigheterna har fastställt att ett eller flera dotterföretag som de är ansvariga för uppfyller de villkor som avses i artikel 19.1 eller artikel 20.3.

d) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på gruppnivå kommer att gynna dotterföretag till gruppen på ett sätt som gör en gruppresolutionsordning lämplig.

2. Om de åtgärder som föreslås av gruppresolutionsmyndigheten enligt punkt 1 inte innefattar en gruppresolutionsordning ska gruppresolutionsmyndigheten fatta sitt beslut efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet.

3. Om de åtgärder som föreslås av gruppresolutionsmyndigheten enligt punkt 1 innefattar en gruppresolutionsordning ska denna ha formen av ett gemensamt beslut av gruppresolutionsmyndigheten och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av gruppresolutionsordningen.

Eiopa får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att uppnå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1094/2010.

4. En resolutionsmyndighet som har invändningar mot eller avviker från den gruppresolutionsordning som föreslås av gruppresolutionsmyndigheten eller som anser att den, för att skydda den finansiella stabiliteten, behöver vidta separata resolutionsåtgärder eller andra åtgärder än de som föreslås i gruppresolutionsordningen avseende ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e ska

a) utförligt anges skälen till sina invändningar eller till avvikelsen från gruppresolutionsordningen,

b) underrätta gruppresolutionsmyndigheten och övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av gruppresolutionsordningen om de skäl som avses i led a,

c) underrätta gruppresolutionsmyndigheten och övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av gruppresolutionsordningen om de åtgärder som den har för avsikt att vidta.

När den anger skälen till sina invändningar ska resolutionsmyndigheten beakta de gruppresolutionsplaner som avses i artikel 11, de potentiella effekterna av de åtgärder som den kommer att vidta för den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna och de potentiella effekterna av resolutionsåtgärderna för andra delar av gruppen.

5. Resolutionsmyndigheter som inte har några invändningar mot den gruppresolutionsordning som föreslås av gruppresolutionsmyndigheten får fatta ett gemensamt beslut om en gruppresolutionsordning som omfattar gruppenheter i deras respektive medlemsstater utan deltagande av de resolutionsmyndigheter som har invändningar.

6. Det gemensamma beslut som avses i punkt 3 eller punkt 5 och de åtgärder som avses i punkt 4 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

7. Myndigheterna ska vidta alla åtgärder som avses i punkterna 1–6 utan dröjsmål och med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

8. Om en gruppresolutionsordning inte genomförs ska resolutionsmyndigheter, när de vidtar resolutionsåtgärder som avser en gruppenhet, ha ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla berörda gruppenheter.

9. Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser en gruppenhet ska regelbundet ge medlemmarna i resolutionskollegiet fullständig information om dessa åtgärder och hur de utvecklas.

AVDELNING V
FÖRBINDELSER MED TREDJELÄNDER

Artikel 72

Avtal med tredjeländer

1. Kommissionen får i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget lägga fram förslag till rådet om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeländer om metoderna för samarbete mellan resolutionsmyndigheter och berörda myndigheter i tredjeland, för att bland annat utbyta information i samband med återhämtnings- och resolutionsplanering avseende försäkrings- och återförsäkringsföretag, försäkrings- och återförsäkringsföretag från tredjeland samt grupper.

2. De avtal som avses i punkt 1 ska syfta till att säkerställa inrättandet av förfaranden och arrangemang för samarbete mellan resolutionsmyndigheter och berörda myndigheter i tredjeland i utförandet av vissa eller alla uppgifter och utövandet av vissa eller alla befogenheter som avses i artikel 76.

3. Medlemsstater får ingå bilaterala avtal med tredjeländer om de frågor som avses i punkterna 1 och 2 fram till dess att ett avtal som avses i punkt 1 med det relevanta tredjelandet träder i kraft, i den mån sådana bilaterala avtal inte är oförenliga med denna avdelning.

Artikel 73

Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

1. Denna artikel ska vara tillämplig på resolutionsförfaranden i tredjeland såvida inte, och fram till dess att, ett internationellt som avses i enligt artikel 72.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även vara tillämplig efter ikraftträdandet av ett sådant internationellt avtal som avses i artikel 72.1 med det berörda tredjelandet i den mån erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland inte regleras i det avtalet.

2. Den berörda resolutionsmyndigheten ska besluta om huruvida resolutionsförfaranden i tredjeland som avser ett dotterföretag inom unionen eller en unionsfilial till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller ett moderföretag i tredjeland ska erkännas och verkställas, med undantag för vad som föreskrivs i artikel 74.

   Beslutet ska ta vederbörlig hänsyn till intressena hos varje medlemsstat där ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller ett moderföretag i tredjeland är verksamt, särskilt effekterna på övriga delar av gruppen och försäkringstagarna, realekonomin och den finansiella stabiliteten i dessa medlemsstater.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna åtminstone har befogenhet att göra följande:

   a) Utöva resolutionsbefogenheterna avseende följande:

      i) Tillgångar som innehas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller moderföretag i tredjeland och som är belägna i deras medlemsstat eller regleras av lagstiftningen i deras medlemsstat.

ii) Rättigheter eller skulder för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland som bokförts av unionsfilialen i deras medlemsstat eller omfattas av lagstiftningen i deras medlemsstat, eller när fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder är verkställbara i deras medlemsstat.

b) Genomföra, inklusive att kräva att en annan person vidtar åtgärder för att genomföra, en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument i ett dotterföretag inom unionen som är etablerat i den medlemsstaten.

c) Utöva befogenheterna i artiklarna 47, 48 eller 49 när det gäller rätten för en part i ett avtal med en sådan enhet som avses i punkt 1 i denna artikel, om sådana befogenheter är nödvändiga för att verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland.

d) Göra icke verkställbar varje rättighet att säga upp, avveckla eller påskynda avtal, eller påverka avtalsenliga rättigheter, som enheter som avses i punkt 1 och andra gruppenheter har, i fall då en sådan rättighet härrör från resolutionsåtgärder som har vidtagits avseende försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjeland, sådana enheters moderföretag eller andra gruppenheter, antingen av resolutionsmyndigheten i tredjeland eller enligt rättsliga eller tillsynsmässiga krav avseende resolutionsarrangemang i det landet, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, och tillhandahållande av säkerhet, även fortsättningsvis fullgörs.

4. Resolutionsmyndigheterna får, om det är nödvändigt av hänsyn till allmänintresset, vidta resolutionsåtgärder avseende ett moderföretag om den relevanta myndigheten i tredjeland slår fast att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, som är ett dotterföretag till detta moderföretag och som är registrerat i detta tredjeland, uppfyller villkoren för resolution enligt lagstiftningen i detta tredjeland. Medlemsstaterna ska för detta ändamål säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att använda alla resolutionsbefogenheter avseende detta moderföretag, och artikel 46 ska vara tillämplig.

5. Erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland ska i förekommande fall inte påverka normala insolvensförfaranden enligt tillämplig nationell lagstiftning i enlighet med detta direktiv.

Artikel 74

Rätt att vägra erkännande eller verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

Resolutionsmyndigheten får vägra att erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland enligt artikel 73 om den anser

a) att resolutionsförfarandena i tredjeland skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten är belägen eller att förfarandena skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten i en annan medlemsstat,

b) att en separat resolutionsåtgärd enligt artikel 75 avseende en unionsfilial är nödvändig för att uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 18,

c) att borgenärer inte skulle få samma behandling som borgenärer i tredjeland med liknande lagliga rättigheter enligt tredjelandets egna resolutionsförfaranden,

d) att erkännandet eller verkställigheten av resolutionsförfarandena i tredjelandet skulle få avsevärda statsfinansiella konsekvenser för medlemsstaten, eller

e) att effekterna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle strida mot nationell rätt.

Artikel 75

Resolution av unionsfilialer

1. Medlemsstater ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har de befogenheter som är nödvändiga för att vidta åtgärder avseende en unionsfilial som inte omfattas av något resolutionsförfarande i tredjeland eller som omfattas av ett förfarande i ett tredjeland och någon av de omständigheter som avses i artikel 74 föreligger.

   Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 46 tillämpas på utövandet av sådana befogenheter.

2. Medlemsstater ska säkerställa att de befogenheter som krävs i punkt 1 får utövas av resolutionsmyndigheter om resolutionsmyndigheten anser att åtgärder är nödvändiga av hänsyn till allmänintresset och om ett eller flera av följande villkor är uppfyllt:

   a) Unionsfilialen uppfyller inte längre, eller kommer sannolikt inte att uppfylla, de nationella lagstadgade villkoren för dess auktorisation och verksamhet i den medlemsstaten och det finns inte några utsikter för att någon åtgärd från den privata sektorns sida, någon tillsynsåtgärd eller relevant åtgärd av tredjeland inom rimlig tid skulle få filialen att åter uppfylla villkoren eller förhindra dess fallissemang.

   b) Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjeland har enligt resolutionsmyndigheten inte förmåga eller vilja, eller kommer sannolikt inte att ha förmåga, att fullgöra sina skyldigheter gentemot borgenärer i unionen eller skyldigheter som filialen ingått eller bokfört, till exempel utbetalningar till försäkringstagare eller förmånstagare när de förfaller till betalning, och resolutionsmyndigheten är övertygad om att inget resolutions- eller insolvensförfarande i tredjeland har inletts eller kommer att inledas inom rimlig tid avseende detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland.

   c) Den relevanta myndigheten i tredjeland har inlett ett resolutionsförfarande i tredjeland avseende försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjeland, eller har underrättat resolutionsmyndigheten om att den har för avsikt att inleda ett sådant förfarande.

3. Om en resolutionsmyndighet vidtar en separat åtgärd avseende en unionsfilial ska den ta hänsyn till de resolutionsmål som avses i artikel 18 och vidta åtgärden i enlighet med följande principer och krav, i den mån de är relevanta:

   a) Principerna i artikel 22.

   b) Kraven gällande tillämpning av resolutionsverktygen i avdelning III kapitel II.

Artikel 76

Samarbete med myndigheter i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på samarbete med ett tredjeland såvida inte, och fram till dess att, ett sådant internationellt avtal som avses artikel 72.1 träder i kraft med det relevanta tredjelandet. Den ska även vara tillämplig efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal med det relevanta tredjelandet enligt artikel 72.1, i den mån innehållet i denna artikel inte regleras av detta avtal.

2. Eiopa får ingå icke bindande ramarrangemang för samarbete med relevanta myndigheter i tredjeland: Ramarrangemangen för samarbete ska fastställa förfaranden och arrangemang mellan de deltagande myndigheterna för utbyte av nödvändig information och samarbete vid genomförandet av vissa av eller alla följande uppgifter samt för utövandet av vissa av eller alla följande befogenheter när det gäller försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkrings- eller återförsäkringsgrupper:

   a) Utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artiklarna 9–12 och liknande krav enligt de relevanta tredjeländernas rätt.

   b) Bedömningen av möjligheterna till resolution avseende sådana försäkrings- och återförsäkringsföretag och försäkrings- och återförsäkringsgrupper i enlighet med artiklarna 13 och 14 och liknande krav i de relevanta tredjeländernas rätt.

   c) Tillämpningen av befogenheter att åtgärda eller undanröja hinder för möjligheten till resolution enligt artiklarna 15 och 16 och eventuella liknande befogenheter enligt de relevanta tredjeländernas rätt.

   d) Tillämpningen av förebyggande åtgärder enligt artikel 141 i direktiv 2009/138/EG och liknande befogenheter enligt de relevanta tredjeländernas rätt.

   e) Tillämpningen av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter som kan utövas av de relevanta myndigheterna i tredjeland.

3. Tillsyns- eller resolutionsmyndigheter får, när så är lämpligt, ingå samarbetsarrangemang med relevanta myndigheter i tredjeland som ligger i linje med Eiopas ramarrangemang som avses i punkt 2.

4. Medlemsstaterna ska underrätta Eiopa om samarbetsarrangemang som resolutions- och tillsynsmyndigheter har ingått i enlighet med denna artikel.

Artikel 77

Utbyte av konfidentiella uppgifter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter, tillsynsmyndigheter och behöriga ministerier utbyter konfidentiella uppgifter, inbegripet förebyggande återhämtningsplaner som utarbetas och upprätthålls i enlighet med artiklarna 5 och 7, med relevanta myndigheter i tredjeland endast om följande villkor är uppfyllda:

   a) Dessa myndigheter i tredjeland omfattas av krav på och standarder för tystnadsplikt som samtliga berörda myndigheter anser vara minst likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 64.

b) Uppgifterna är nödvändiga för att de relevanta myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra sina resolutionsfunktioner enligt nationell rätt som är jämförbara med dem som fastställs i detta direktiv och, med förbehåll för led a, används inte för andra ändamål.

Vid tillämpning av led a ska, i den mån utbytet av uppgifter gäller personuppgifter, hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig unionsrätt och nationell rätt om dataskydd.

2. Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat får resolutionsmyndigheter, tillsynsmyndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut de uppgifterna till relevanta myndigheter i tredjeland, såvida inte följande villkor är uppfyllda:

a) Den relevanta myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer (*uppgiftslämnande myndighet*) samtycker till att de lämnas ut.

b) Uppgifterna lämnas bara ut för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt.

AVDELNING VI
SANKTIONER

Artikel 78

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Utan att det påverkar resolutions- och tillsynsmyndigheters befogenheter enligt detta direktiv och direktiv 2009/138/EG, eller medlemsstaternas rätt att föreskriva och ålägga de straffrättsliga påföljder som avses i andra stycket, ska medlemsstaterna fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när de nationella bestämmelser som antagits för att införliva detta direktiv inte har följts, samt vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa att de genomförs.

   Medlemsstater som beslutar att inte fastställa regler om administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder för överträdelser som omfattas av nationell straffrätt ska informera kommissionen om de berörda straffrättsliga reglerna.

   De administrativa sanktionerna och andra administrativa åtgärderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder vid en överträdelse kan tillämpas, om inte annat följer av de villkor som föreskrivs i nationell rätt, på förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganets medlemmar och på andra fysiska personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.

3. De befogenheter att ålägga administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som föreskrivs i detta direktiv ska ges till resolutions- eller tillsynsmyndigheterna, beroende på typen av överträdelse. Resolutions- och tillsynsmyndigheterna ska ha alla de befogenheter att samla information och alla de utredningsbefogenheter som de behöver för att fullgöra sina respektive funktioner. När resolutionsmyndigheter och tillsynsmyndigheter utövar sina befogenheter att ålägga administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder ska de ha ett nära samarbete för att säkerställa att de administrativa sanktionerna eller andra administrativa åtgärderna ger önskade resultat, och de ska samordna sina åtgärder när de hanterar gränsöverskridande fall.

4. Resolutionsmyndigheter och tillsynsmyndigheter ska utöva sina befogenheter att ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder i enlighet med detta direktiv och nationell rätt på något av följande sätt:

   a) Direkt.

   b) I samarbete med andra myndigheter.

   c) Genom delegering på eget ansvar till andra myndigheter.

   d) Genom hänvändelse till de behöriga rättsliga myndigheterna.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att beslut som fattas av resolutions- och tillsynsmyndigheterna i enlighet med denna avdelning kan överklagas.

Artikel 79

Särskilda bestämmelser om administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det i deras lagar och andra författningar föreskrivs administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för åtminstone följande situationer:

   a) En överträdelse av artikel 5 eller artikel 7 genom underlåtenhet att utarbeta, upprätthålla och uppdatera förebyggande återhämtningsplaner och förebyggande gruppåterhämtningsplaner.

   b) En överträdelse av artikel 12 genom underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner.

   c) En överträdelse av artikel 61.1 genom underlåtenhet av förvaltnings-, ledningseller tillsynsorganet i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e att underrätta tillsynsmyndigheten när företaget eller enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som kan tillämpas i de fall som avses i punkt 1 åtminstone inbegriper följande:

   a) Ett offentligt uttalande som anger vilka fysiska personer, försäkrings- eller återförsäkringsföretag, enheter som avses i artikel 1.1 b–e, yttersta moderföretag eller andra juridiska personer som är ansvariga för överträdelsen och överträdelsens karaktär.

   b) Ett föreläggande innehållande krav på att den ansvariga fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.

   c) Ett tillfälligt förbud för medlemmar av förvaltnings-, ledningseller tillsynsorganet eller av den verkställande ledningen i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e, eller för andra fysiska personer som hålls ansvariga, att fullgöra funktioner i försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b–e.

   d) I fråga om en juridisk person: straffavgifter på upp till 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning under det föregående räkenskapsåret.

   e) I fråga om en fysisk person: straffavgifter på upp till 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater där den officiella valutan inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den [Publikationsbyrån – infoga det datum då detta direktiv träder i kraft].

   f) Straffavgifter på upp till två gånger beloppet för den fördel som erhållits genom överträdelsen, i fall där denna fördel kan fastställas.

   Vid tillämpning av led d ska den relevanta omsättningen, i fall där den juridiska personen är ett dotterföretag till ett moderföretag, vara den totala årsomsättning som följer av de konsoliderade räkenskaperna för det yttersta moderföretaget under det föregående räkenskapsåret.

Artikel 80

Offentliggörande av administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutions- och tillsynsmyndigheterna på sin officiella webbplats åtminstone offentliggör alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ålagts av dem till följd av överträdelser av de nationella bestämmelserna för att införliva detta direktiv när sådana sanktioner eller andra administrativa åtgärder inte har överklagats eller möjligheterna till överklagande har uttömts. Sådant offentliggörande ska ske utan onödigt dröjsmål, efter det att den fysiska eller juridiska personen har underrättats om den administrativa sanktionen eller andra administrativa åtgärden. Offentliggörandet ska inbegripa uppgifter om överträdelsens typ och karaktär samt om identiteten på den fysiska eller juridiska person som ålagts den administrativa sanktionen eller andra administrativa åtgärden.

   I fall där medlemsstater tillåter offentliggörande av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som överklagats, ska resolutions- och tillsynsmyndigheterna utan onödigt dröjsmål på sina officiella webbplatser offentliggöra information om överklagandets status och om resultatet av detta.

2. Om den resolutionsmyndigheten eller tillsynsmyndigheten anser att ett offentliggörande av de juridiska personernas identitet eller av de fysiska personernas identitet eller personuppgifter är oproportionellt mot bakgrund av en bedömning av proportionaliteten i offentliggörandet av sådana uppgifter i det enskilda fallet, eller om ett sådant offentliggörande skulle äventyra en pågående utredning, ska resolutionsmyndigheten eller tillsynsmyndigheten vidta någon av följande åtgärder:

   a) Skjuta upp offentliggörandet av beslutet om åläggande av den administrativa sanktionen eller andra administrativa åtgärden tills skälen för uppskjutandet inte längre föreligger.

   b) Offentliggöra beslutet om åläggande av den administrativa sanktionen eller andra administrativa åtgärden på anonym grund i enlighet med nationell rätt, om ett sådant anonymt offentliggörande skulle säkerställa ett effektivt skydd av de berörda personuppgifterna.

   c) Inte offentliggöra beslutet om åläggande av den administrativa sanktionen eller andra administrativa åtgärden om resolutions- eller tillsynsmyndigheten anser att ett offentliggörande i enlighet med led a eller b skulle vara otillräckligt för att säkerställa något av följande:

      i) Att finansmarknadernas stabilitet inte äventyras.

      ii) Att offentliggörandet av sådana uppgifter är proportionellt med avseende på åtgärder som bedöms vara av mindre betydelse.

   Resolutions- och tillsynsmyndigheter ska säkerställa att alla offentliggöranden som görs i enlighet med denna artikel finns kvar på deras officiella webbplats i minst fem år efter offentliggörandet. Personuppgifter som ingår i den offentliggjorda informationen ska endast ligga kvar på resolutions- eller tillsynsmyndighetens officiella webbplats under den period som är nödvändig enligt tillämpliga regler om dataskydd.

Artikel 81

Eiopas upprätthållande av en central databas

1. Med förbehåll för kraven på tystnadsplikt enligt artikel 64 ska resolutions- och tillsynsmyndigheter informera Eiopa om alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som åläggs av dem enligt artikel 79 samt om statusen för eventuella överklaganden och resultatet av dessa.

   Eiopa ska upprätthålla och fortlöpande uppdatera en central databas över administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som inrapporterats av resolutionsmyndigheter, enbart för att göra det möjligt för dessa resolutionsmyndigheter att utbyta information som ska vara tillgänglig endast för dessa resolutionsmyndigheter.

   Eiopa ska upprätthålla och fortlöpande uppdatera en central databas över administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som inrapporterats av tillsynsmyndigheter, enbart för att göra det möjligt för dessa tillsynsmyndigheter att utbyta information som ska vara tillgänglig endast för dessa tillsynsmyndigheter.

2. Eiopa ska upprätthålla och fortlöpande uppdatera en webbsida med följande uppgifter eller länkar till dessa uppgifter:

   a) Varje resolutionsmyndighets offentliggörande av sanktioner.

   b) Varje tillsynsmyndighets offentliggörande av sanktioner enligt artikel 80.

   c) Den period för vilken varje medlemsstat offentliggör sanktioner.

Artikel 82

Tillsyns- och resolutionsmyndigheters faktiska tillämpning av sanktioner och utövande av sina befogenheter att ålägga sanktioner

Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsyns- och resolutionsmyndigheter, när de fastställer typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och nivån på straffavgifter, tar hänsyn till alla relevanta omständigheter, inbegripet, när så är lämpligt, följande:

a) Överträdelsens allvar och varaktighet.

b) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens grad av ansvar.

c) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella ställning.

d) Beloppet för de vinster som gjorts eller de förluster som undvikits av den ansvariga fysiska eller juridiska personen, i den mån dessa vinster eller förluster kan fastställas.

e) De förluster som tredje parter, inbegripet försäkringstagare, har orsakats genom överträdelsen, i den mån dessa kan fastställas.

f) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens vilja att samarbeta med tillsyns- och resolutionsmyndigheten.

g) Tidigare överträdelser som den ansvariga fysiska eller juridiska personen har gjort sig skyldig till.

Vid tillämpning av led c ska indikatorerna för en fysisk eller juridisk persons finansiella ställning omfatta den ansvariga juridiska personens totala omsättning eller den ansvariga fysiska personens årsinkomst.

AVDELNING VII
ÄNDRINGAR AV DIREKTIV 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2009/138/EG, (EU) 2017/1132 OCH AV FÖRORDNINGAR (EU) nr 1094/2010 OCH (EU) nr 648/2012

Artikel 83

Ändringar av direktiv 2009/138/EG

Direktiv 2009/138/EG ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 141 ska ersättas med följande:

”Artikel 141

Tillsynsmyndighetens befogenheter vid försämringar av finansiell ställning

1. Efter en underrättelse enligt artikel 136 eller ett fastställande av att de finansiella förhållandena har försämrats enligt artikel 36.3 ska tillsynsmyndigheterna, om försäkrings- eller återförsäkringsföretagets beslut, inbegripet finansiella beslut, under de närmaste tre månaderna eller omedelbart skulle leda till bristande efterlevnad av de krav som avses i artikel 36.2 a–e, ha befogenhet att vidta nödvändiga åtgärder för att återställa efterlevnad.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 ska stå i proportion till risken för och omfattningen av bristande efterlevnad av administrativa krav och får omfatta följande:

a) Krav på att företagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan uppdaterar den förebyggande återhämtningsplan som utarbetats i enlighet med artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx [*1], om omständigheterna skiljer sig från de antaganden som anges i planen.

b) Krav på att företagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan vidtar de åtgärder som anges i den förebyggande återhämtningsplan som utarbetats i enlighet med artikel 5 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD]. Om planen uppdateras enligt led a ska de åtgärder som vidtas innehålla eventuella uppdaterade åtgärder.

c) Krav på att förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet i ett företag som inte har en förebyggande återhämtningsplan som avses i artikel 5 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] anger orsakerna till den bristande efterlevnaden eller sannolika bristande efterlevnaden av administrativa krav och fastställer lämpliga åtgärder och en tidsram för genomförandet av dessa lagstadgade krav.

d) Krav på att företagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan tillfälligt stoppar eller begränsar rörliga ersättningar och bonusar, utdelningar och utbetalningar på kapitalbasinstrument samt återbetalning eller återköp av kapitalbasposter.

3. Om företagets solvenssituation fortsätter att försämras efter den underrättelse som avses i artikel 138.1 eller artikel 139.1 ska tillsynsmyndigheterna ha befogenhet

att vidta alla åtgärder, inbegripet de som avses i punkt 2, som är nödvändiga för att skydda försäkringstagarnas intressen när det gäller försäkringsavtal, eller de förpliktelser som följer av återförsäkringsavtal.

Åtgärderna ska vara proportionella och därmed återspegla graden av försämringen av det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets solvenssituation.

---

*1 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD]. ”.

(2) I artikel 267 ska följande stycken läggas till:

”Vid tillämpning av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] och utövande av de resolutionsbefogenheter som avses i avdelning III kapitel IV i det direktivet, ska den här avdelningen även vara tillämplig på återförsäkringsföretag och de enheter som avses i artikel 1.1 b–e i det direktivet.

Artiklarna 270 och 272 i det här direktivet ska inte tillämpas om artikel 63 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] är tillämplig

Artikel 295 i det här direktivet ska inte vara tillämplig om artikel 64 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] är tillämplig.”.

(3) Artikel 268.1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) *behöriga myndigheter*: antingen de administrativa eller rättsliga myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga i fråga om rekonstruktionsåtgärder eller likvidationsförfaranden, eller en resolutionsmyndighet enligt definitionen i artikel 2.2.7 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] med avseende på rekonstruktionsåtgärder som vidtas enligt det direktivet.”.

b) Led c ska ersättas med följande:

”c) *rekonstruktionsåtgärder*: åtgärder som medför ingripande av behöriga myndigheter och som är avsedda att bevara eller återställa ett försäkringsföretags finansiella ställning och som påverkar befintliga rättigheter som innehas av en annan part än försäkringsföretaget, inbegripet inställande av betalningar eller verkställighetsåtgärder eller nedskrivning av fordringar, tillämpning av de resolutionsverktyg som avses i artikel 26.3 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] och utövande av de resolutionsbefogenheter som avses i avdelning III kapitel IV i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD].”.

Artikel 84

Ändringar av direktiv 2002/47/EG

Direktiv 2002/47/EG ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 1.6 ska ersättas med följande:

”6. Artiklarna 4–7 i detta direktiv ska inte tillämpas på någon restriktion av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerhetsställande eller någon restriktion av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet, slutavräknings- eller kvittningsbestämmelse med stöd av avdelning IV, kapitel V eller VI i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU[*2], eller av avdelning V kapitel III avsnitt 3 eller kapitel IV i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23[*3], eller av avdelning III kapitel III avsnitt 4 eller kapitel IV i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx[*4] eller på någon restriktion med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt för att underlätta en ordnad resolution av en sådan enhet som avses i punkt 2 d och som är föremål för skyddsåtgärder som åtminstone är likvärdiga med dem som fastställs i avdelning IV kapitel VII i direktiv 2014/59/EU och i avdelning V kapitel V i förordning (EU) 2021/23.

[*2] Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

*3 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 22, 22.1.2021, s. 1).

*4 [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].”.

(2) Artikel 9a ska ersättas med följande:

”Artikel 9a

Direktiv 2008/48/EG, direktiv 2014/59/EU, direktiv (EU) xx/xx och förordning (EU) 2021/23

Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG, direktiv 2014/59/EU och direktiv (EU) xx/xx[*5] [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] samt förordning (EU) 2021/23.

[*5] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].”.

Artikel 85

Ändring av direktiv 2004/25/EG

I artikel 4.5 i direktiv 2004/25/EG ska följande stycke läggas till:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 5.1 i detta direktiv inte är tillämplig om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU, i avdelning V i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23[*6] eller i avdelning III i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx[*7] [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] tillämpas.

*6 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 22, 22.1.2021, s. 1).

*7 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].".

Artikel 86

Ändringar av direktiv 2007/36/EG

I artikel 1 i direktiv 2007/36/EEG ska punkt 4 ersättas med följande:

"4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte är tillämpligt om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU[*8], i avdelning V i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23[*9] eller i avdelning III i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx[*10] [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] tillämpas.

*8 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

*9 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 22, 22.1.2021, s. 1).

*10 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].".

Artikel 87

Ändring av direktiv (EU) 2017/1132

Direktiv (EU) 2017/1132 ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 84.3 ska ersättas med följande:

"3. Medlemsstaterna ska säkerställa att artiklarna 49, 58.1, 68.1, 68.2 och 68.3, artikel 70.2 första stycket, artiklarna 72–75, 79, 80 och 81 i det här direktivet inte är tillämpliga om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU[*11], i avdelning V i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23[*12] eller i avdelning III i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx[*13] [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD] tillämpas.

*11 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om

ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

*12 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 22, 22.1.2021, s. 1).

*13 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].”.

(2) Artikel 86 a ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 3 ska led b ersättas med följande:

”b) Bolaget är föremål för resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i direktiv 2014/59/EU, i avdelning V i förordning (EU) 2021/23 eller i avdelning III i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD].”.

b) I punkt 4 ska led c ersättas med följande:

”c) föremål för krisförebyggande åtgärder enligt definitionen i artikel 2.1.101 i direktiv 2014/59/EU, i artikel 2.48 i förordning (EU) 2021/23 eller i artikel 2.2.75 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD].”.

(3) Artikel 87.4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att det här kapitlet inte tillämpas på företag som är föremål för resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i direktiv 2014/59/EU, i avdelning V i förordning (EU) 2021/23 eller i avdelning III i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD].”.

(4) Artikel 120 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 4 ska led b ersättas med följande:

”b) Bolaget är föremål för resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i direktiv 2014/59/EU, i avdelning V i förordning (EU) 2021/23 eller i avdelning III i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD].”.

b) I punkt 5 ska led c ersättas med följande:

”c) föremål för krisförebyggande åtgärder enligt definitionen i artikel 2.1.101 i direktiv 2014/59/EU, i artikel 2.48 i förordning (EU) 2021/23 eller i artikel 2.2.75 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD].”.

(5) Artikel 160a ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 4 ska led b ersättas med följande:

”b) Bolaget är föremål för resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i direktiv 2014/59/EU, i avdelning V i förordning (EU) 2021/23 eller i avdelning III i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].”.

b) I punkt 5 ska led c ersättas med följande:

”c) föremål för krisförebyggande åtgärder enligt definitionen i artikel 2.1.101 i direktiv 2014/59/EU, i artikel 2.48 i förordning (EU) 2021/23 eller i artikel 2.2.75 i direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].”.

Artikel 88

Ändring av förordning (EU) nr 1094/2010

Förordning (EU) nr 1094/2010 ska ändras på följande sätt:

(1) I artikel 4.2 ska led i ersättas med följande:

”i) tillsynsmyndigheter enligt definitionen i artikel 13.10 i direktiv 2009/138/EG, resolutionsmyndigheter enligt definitionen i artikel 2.7 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx[*14] och behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 6.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341[*15] och som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/97[*16].”.

(2) I artikel 40.6 ska följande stycke läggas till:

”För att handla inom ramarna för direktiv (EU) xx/xx [Publikationsbyrån, v.g. infoga rättsaktsnummer för IRRD] får den ledamot av tillsynsstyrelsen som avses i punkt 1 b om lämpligt åtföljas av en företrädare utan rösträtt för resolutionsmyndigheten i varje medlemsstat.

---

*14 [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].

*15 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341 av den 14 december 2016 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 354, 23.12.2016, s. 37).

*16 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/97 av den 20 januari 2016 om försäkringsförmedling (EUT L 26, 2.2.2016, s. 19).”.

Artikel 89

Ändring av förordning (EU) nr 648/2012

I artikel 81.3 i förordning (EU) nr 648/2012 ska följande led läggas till:

”r) De resolutionsmyndigheter som har utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx[*17].

---

*17 [Publikationsbyrån, v.g. infoga hänvisning till IRRD].".

AVDELNING VIII
SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 90

Eiopas resolutionskommitté

1. Eiopa ska inrätta en permanent intern kommitté enligt artikel 41 i förordning (EU) nr 1094/2010 som ska förbereda de beslut av Eiopa som avses i artikel 44 i den förordningen, däribland beslut om förslag till tekniska standarder för tillsyn och förslag till tekniska standarder för genomförande som rör uppgifter som åläggs resolutionsmyndigheterna i enlighet med detta direktiv. Den interna kommittén ska bestå av de resolutionsmyndigheter som avses i artikel 3 i detta direktiv.

2. Vid tillämpning av detta direktiv ska Eiopa samarbeta med EBA och Esma inom ramen för den gemensamma kommitté för de europeiska tillsynsmyndigheterna som inrättas genom artikel 54 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010.

3. Vid tillämpning av detta direktiv ska Eiopa säkerställa en strukturell åtskillnad mellan resolutionskommittén och andra funktioner som avses i förordning (EU) nr 1094/2010. Resolutionskommittén ska främja utvecklingen och samordningen av resolutionsplaner och utforma metoder för resolution av de enheter som avses i artikel 1.1 i detta direktiv och som fallerar.

Artikel 91

Samarbete med Eiopa

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsyns- och resolutionsmyndigheterna samarbetar med Eiopa vid tillämpning av detta direktiv i enlighet med förordning (EU) nr 1094/2010.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsyns- och resolutionsmyndigheterna utan dröjsmål förser Eiopa med alla uppgifter som Eiopa behöver för att utföra sina uppgifter i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Artikel 92

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den [Publikationsbyrån – 18 månader efter dagen för ikraftträdandet] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 1–87, 90 och 91 i detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen. Artiklarna 88 och 89 är dock till alla delar bindande och direkt tillämpliga i alla medlemsstater.

   De ska tillämpa artiklarna 1–87, 90 och 91 från och med den [Publikationsbyrån – 18 månader och en dag efter ikraftträdandet].

När en medlemsstat antar artiklarna 1–87, 90 och 91 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 93

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 94

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*